

فہرست

	داستان رواں شدن شاہزادہ بمع ملکہ ازاں قلعہ دریا و کشتن نہنگ ہوشر بار را و بہزار رنج بردر گنج مراد رسانیدن ملکہ را و بہ سرانندیپ آمدن بمشقت بسیار
	داستان در بیان ملاقات شدن با صاعد و بدست آمدن و کیفیت خود بیان کردن بہ یک دیگر صاعد و شاہزادہ
	حکایت بطریق تمثیل می گوید
	دروصف جمال بدرہ خاتون و عاشق شدن صاعد بروے
	آمدن بدلیج جمال بہ شہر سرانندیپ و ملاقی شدن با ملکہ خاتون و شنیدن حال شاہزادہ ملاقات نمودن بہزار حیلہ
	دروصف جمال شاہ پری می گوید
	حاصل کلام
	در غزلیات و دوبہ کہ غزل مے سرانیدیے
	دروصف جمال با کمال شاہزادہ سیف الملوک و عاشق شدن بدلیج الجمال بروے
	غزل
	دوہڑہ
	غزلیات
	غزل
	نامہ بدلیج الجمال

داستان رواں شدن شاہزادہ بمع ملکہ ازاں قاحہ دریا و کشتن نہنگ
ہوثر بار را و بہزار رنج برد رنج مراد رسانیدن ملکہ را و بہ سر اندیپ

آمدن بمشقت بسیار

مالی ایس باغیچے والا داناں مرد سچاواں
جس دے باغوں لے پیہری میں بھی بوٹے لاواں
ہر ہر جاء کیارے تک کے بوٹے راس لواندا
جس جائے اوہ لائق ہووے اوے جاء سہاندا
ایہ فرماندی آئی اگوں رت بسنت پھلاں دی
کوئی دن سرد خزاں دے رہندے لگی امید گلاں دی
باغ اندر ہریائی ہوسی کڈھ سی شاخ انگوری
لالہ تے گلاب ملن گے نرگس تے گل سوری
جاں شاہزادے دیوے تائیں کیتا مارا ازاں
ملکہ خاتون نوں لے ٹریا چھڈ دیوے دیاں جائیں
لکڑیاں دا ٹلا بدھا بہت پکیرا کر کے
رھڑ رھڑ رجیا ناہیں تریا پھیرندی وچہ تر کے
لعل جواہر قیمت والے نعمت بے شماری
کھانے دانے ٹلے اتے پالنے اک واری
سبھ اسباب ٹلے تے دھریا پکا محکم کر کے
ملکہ سنے ٹلے پر چڑھیا ٹلا ٹریا تر کے
اٹھے پیرندی وچہ جاندا ٹلاناں شتابی
سیف ملوک عبادت اندر ذکر ثنا وہابی

لہراں اندر آیا ٹلا ول دل دھکے کھاندا
 کدے پتال اندر لہہ جائے کدے گنگن چڑھ جاندا
 کدے پئے وچہ گھسن گھیراں پھر دا اندر پھیراں
 پھیراں وچہ گئے ایوں پانی چوٹ لگے جیوں بھیراں
 چست گھراٹ پھرے جیوں تیوں پانی ترکھا بہوندا
 لہراں قہراں دے منہ ٹلا ڈوبن اتے ہوندا
 شاہزادے نے جھاگ آہے سفر پیچھے اگے
 ملکہ سی معصوم شاہزادی ڈر ڈوبن دا لگے
 رات بہیری ندی چوہیرے نظر نہ پون کنارے
 جانی توں ہتھ دھوتی بیٹھے ایہ مارے کہ مارے
 اوڑک سفر دوہاں تے آئے مشکل ودھ حسابوں
 قدرت نال بچاندا جاندا مالک ہر گردا بوں
 سرگردان ندی وچہ رھڑ دے نال کجھ پتہ نشانی
 کدھروں آئے کدھر جاناں کدھر خلق جہانی
 بک تھیں بک چڑھندی آوے عاشق نوں دگیری
 دن دن پیرا گیرے رکھے واہ عشق دی شیری
 چوہے وچوں لکڑ سڑدی سٹے وچہ چراں دے
 کولہ ہویاں پھیر جلاوے آہرن زرگراں دے
 عشقے دی ایہ رسم قدیمی جلیاں نوں نت جالے
 اگلا زخم نہ مولن دیندا ہو راتوں چاڈالے
 ٹلے اتے رھڑوے آہے ملکہ تے شاہزادہ
 بک دن کرنا رب دا ہویا مشکل نبی زیادہ

ظالم واؤ مخالف جہلی جھکھر جے دیندا
 بدل پاغباری آیا مارو مار کریندا !
 اتھارتھ اجیہا یارو کی گل گتھ سناواں
 کتے جہازاں لانگ نہ گدی کانگ چڑھی دریاواں
 بدل آکھے اے بہرناں توڑے پھیر نہ وساں
 کیتے شہرا جاڑ بتیرے واہیاں کو ہلاں کساں
 جھکھر آکھے زور تمام لاء خلق نوں دساں
 بک بک ندی سمندر ہوئی ندیاں وانگر لساں
 تارے چھوہے ٹھاٹھ ندی دی انہر تیک اچھلے
 نیناں بنجوں مینہ وسائے مارے موت اولے
 نہ کوئی کنڈھی نظری آوے ناں کوئی ٹاپو بیلا
 کانگ طوفان غضب دا چڑھیا قیامت ویلا
 جیا جون رولے وچہ آخر سب سنسار بلائیں
 کجھ رھڑ دے کجھ کھاوے آوے شاہزادے دے تائیں
 شور ککارا انہر توڑی تیکر لہندے چڑھدے
 زور پیا کوہ قاف ندی وچہ سر پرے ہو جھڑ دے
 مڑ مڑ ٹلے تائیں دیون گھسن گھیر کلاوے
 ٹھاٹھاں مار اولار و گاؤں تاں پھر باہر آوے
 بک اندر وچہ کانگ غماندی ندیوں موج ودھیری
 بدل وانگن بنجواں وسن آہیں سرد ہنیری !
 خونی لہر عشق دی وگی بے کنار ڈونگہیری
 پھیر کڑاہ فکر دے پیندی ہمت صدق دلیری

شوکو شانک ندی دی سن کے سمیرغاں تن کنبے
 جتول نسن پانی سے اڈ اڈ کے پر ابے
 راجے دھول پیا دل بھارا ہول اس کانگ طوفانوں
 بھار زمیں دا چان نہ ہوندا عذر نہ سی فرمانوں
 مچھی جان تلی پر رکھی تلئے نار فکر دی
 ایسی کانگ چڑھائیو ربا میں اج بھاروں مردی
 اوہل اوہل نکلے پانی جیونکر تیل کڑاہی
 ترنن مچھ کڑاہیاں اندر جان تیندی آہی
 ڈنی سنسار نہ دے کدھرے بلہن سنسار دیندے
 کجھ بیہوش ہوئے کھا دھکے کجھ موئے کجھ جیندے
 ملے نوں تھر تھلی آئی گگن پتال مریدا
 الٹا سیدھا ہو پھر بچدا جاں رب راکھا تھیندا
 عاشق دا رب عشق پکاندا دم دم دکھ سہاندا
 رحمت لطف کماندا آپے مڑ مڑ پیا بچاندا
 سیف ملو کے دا پیو نالے عاصم شاہ نماں
 وانگ نبی یعقوبے رونددا درد فراق رنجاناں
 اٹھے پیر دعائیں کردا سجدے اندر پے کے
 ربا خیری آوے بیٹا نال پری نوں لے کے
 تیرا نام کریم خدایا کرم کریں ہر جائی
 مارلیا میں چوٹ پتر دی مدھ بن اوٹ نہ کائی
 پیری وقت میرے تے کیتی بخشش مدھ جنابوں
 اوتر تھیں پھر سوتر ہو یم وافر کرم حسابوں

سیف ملوک میرے گھر دتا بیٹا صورت والا
 دانشمندا کابر چنگا یوسف مثل اوجالا
 اس نوں شیر عشق دے کھڑیا جیوں اسوں بہیاڑاں
 حاتم تے یعقوبے آپوں اک لگائی واڑاں
 کاهنوں میں شاہ مہرے وے کاهنوں اس تعبیراں
 اس دا کھوہ پیاتے میرا وچہ سمندر نیراں
 بک گیا اس باراں وچوں رو رو ہویا نابیاں
 میرا ایہو بکو آہا سٹ گیا مسکیناں
 اس نوں بھی مدھ خیری کھڑیا لونڈا ہو دکایا
 پھیر مصر دی شاہی دے کے بابل نال ملایا
 سیف ملوک میرے فرزندے صحیح سلامت رکھیں
 نال مرا دولی دے اس نوں میں بھی ویکھاں آھیں
 نامرادی اندر اگے مدھ مراد پچانی
 پھر بھی آس تیرے در اتے ہور پناہ نہ کائی
 میرا پت حوالے تیرے ہے خالق سبحاناں
 میں بھی عاجز اوہ بھی عاجز تینوں سبھ خصماناں
 حضرت ختم نبیاں کہی اپنی خبر کتابوں
 صلی اللہ علیہ وسلم ہوون پاک جنابوں
 خاص حدیث شریفے اندر آمن جدوں قضائیں
 کوئی دعا نہ چلدی اوتھے ناں اوہ ملن ملائیں
 ماپے کرن دعائیں جس دی ہوندا اثر دعا یوں
 یا پھر رو بلائیں کردا صدقہ پاک ریاہوں

عاصم شاہ آہانت کردا بیٹے کان دعائیں
 اوہ دعائیں جان بچائیں سیف ملوک تائیں
 سچے مرد صفائی والے جے کجھ کہن زبانوں
 مولی پاک منیندا اوہو پکی خبر اسانوں
 کم نہیں ایہہ انبر کردا سر اس دے بد ناہیں
 سبھ کم کر دے مرد اللہ دے حکم کریندا سائیں
 نیل ندی فرعون نہ کھاہدا اتان قارون زمیناں
 موسی دی بدعائے کیتا غرق دوہان لے دیناں
 ہمت مرداں دی ہر جائی کر دی کم ہزاراں
 پھلاں بھوراں شمع پتنگاں یار ملائے یاراں
 ہر مشکل دی کنجی یارو مرداں دے ہتھ آئی !
 مرد دعا کرن جس ویلے مشکل رہے نہ کافی
 قلم ربانی ہتھ ولی دے لکھے جو من بھاوے
 مردے نوں رب قوت بخشی لکھے لیکھ ہٹاوے
 مردا نیندے مرد تنیدے کر دے مرد لویراں
 سیون مرد پوشاک بناون شاد کرن دگییراں
 مرداں دے ہتھ کارج سارے آپ خداوند سٹے
 دنیا باغ ولی وچہ مالی بوٹے لاوے پٹے
 کدھرے پتلا تیج رلاوے کدھرے کرے گنہیرا
 کدھرے تھوڑا پانی لاوے کدھرے دے ودھیرا
 ڈالی قلم کرے اک رکھوں جادوے پر جوڑے
 پیوند لا بناوے میوہ آپے پھیر تروڑے !

ہر ہر پکھے پانی پھیرے ہر آدے ہر بنے
 کہناں نوں سرر اس کریندا گل کہناں دے بھنے
 دنیا باغ انبر کھوہ ویندا دینہہ چن وانگن بیلاں
 مالی مرداتے رب مالک بھور عاشق وچہ سیلاں
 اتنے بھید پھر ولن جوگی دہل نہ دے کمتالی
 گل سنا محمد بخشا سیف ملوکے والی
 ملکہ تے شاہزادے اتے آیا روز حشر دا
 باپ اپنے ول ہو متوجہ شاہ دلیاں کردا
 جے ماں باپ میرے سنگ مینوں سچے رب ملاں
 تاں اس ویلے دس سی کوئی ٹاپوں چاء ٹکاماں
 ایہو شکن وچارے دل وچہ پاندا ایہو فالان
 اچن چیت وگی واؤ ایسی پتر رہے نہ ڈالاں
 سمعت جھل ہونی پھر مٹھی صاف ہویا جگ سارا
 اچن چیتی نظری آیا ٹاپوندی کنارا !
 ایسی اوہ زمین عجب سی ایسے رکھ ہزاراں
 گل پھل رنگ برنگی پھلے وانگ بہشت بہاراں
 ہوراک قسم رکھان دی آہی کی کجھ آکھ سناواں
 واہ خالق بے انت محمد خلقت انت نہ پاواں
 ان خرچنگ دوارے وچوں دن گل رنگ رنگیلا
 جھاتی پاوے تے سر کڈھے سرخ کرے رنگ پیلا
 لاجور دی تنبو پاٹے انبر دا جس ویلے
 صادق صبح ستر تھیں اٹھ کے آوے باہر سویلے

صومعہ ارزق وچوں کڈھے جاں سر باہر شتابی
 ہتھ تقدیر دے ید بیضا حکمے نال وہابی
 چمکن ہار کٹوری والا جھنڈا جاں سر چاوے
 ظل اللہ فلک دا رلبہ جس دم تخت سہاوے
 دینھ چڑھے جگ روشن ہووے خوب سہاوے بندر
 رکھ سنہری پیدا ہوون ہور اس بندر اندر
 جاں اسمانی شاہ تخت توں ستریں اندر جاندا
 میر وزیر ہووں پھر تازے ہر اک خان کہاندا
 نکی موٹی فوج اسمانی ہمن کھیڈن لگے
 کوئی لہندے کوئی چڑھدے وکھن کوئی پریت نوں وگے
 قطب شمالی پکا ہو کے چوکیدار کھلووے
 سورج ڈبے تارے چڑھدے روز وخیں شب ہووے
 رات پئے تاں رکھ سنہری چھپ جاون وچہ دھرتی
 دن دو جے پھر ظاہر ہوون سدا ایہو کم ورتی
 بندر اندر میوے آپے باہر انت شماریں
 پستہ مغز بادام منقی انب الوج اناراں
 لٹکن میوے لے رس چوے اک اک لال بنا توں
 ٹلے توں شاہزادہ اتھا نالے ملکہ خاتوں
 محکم کر کے مدھا ٹلا آپ ہوے سیلانی
 کھاوون میوے شکر گزارن فضل ہویا سبحانی
 ٹھنڈے مٹھے پانی وگن جو من بھاوے پیندے
 بک مہینہ رہے مقامی پھیر او داسی تھیندے

سیف ملوک کہیا سن ملکہ کس کم اتھے بہناں
 جب لگ جان تہن دے لوڑے رھڑ دے تردے رہناں
 ملکہ کہندی سن وے ویرا میں پھڑ یا سنگ تیرا
 اگا تیرا پچھا میرا کوچ کرو اج ڈیرا
 کوئی دن دا کر خرچ ٹلے تے رکھ لئے کجھ میوے
 دیکھ محمد رازق کتھے رزق بندے نوں دیوے
 ہوئے سور ٹلے تے دوئے ملکہ تے شاہزادہ
 لمیں وہن پئے پھر عاشق سچا رکھ ارادہ
 راتیں دیہاں ٹردے جاندے گھڑی آرام نہ پاندے
 نال سدھ بدھ سنسار جگت دی نہ کوئی دندار اندے
 پانی اوپر جاندا ٹلا بیڑی وانگن ترکے
 سیف ملوک چلائی جاندا آس رے دی کر کے
 پنج مہینے ہور کپیندا پنڈھ گھیرا آبی
 واء مراد رہی نت جھلدی ٹریا گیا شتابی
 آپ شہزادہ چپا مارے آپے ونجھہ لگاندا
 راتیں دیہاں خوف ندی دا پلک اک اکھ نہ لاندہ
 باجھ ملاحاں ترن نہ بیڑے مردان باجھ نہ جھیڑے
 ہویا ملاح اوہ شاہ مصر دا کھیں رھڑ اکے بیڑے
 یوسف بردہ ہو وکاناں خوک کچے صنعانے
 پٹ پہاڑ سٹے شاہزادے فرہادے اک جانے
 پنوں دھوبا نام دھرایا کچم دے سلطانے
 چاک کلا لاں واسد وایا عزت بیگ جوالے

کام کمر چھڈ گھر در ٹریا مر مر کے جند بچی
 پورن گھر گھر بھیکھ منگیندا پال محبت سچی
 بے نظیر در دگ وگیا قید اندر تن گالے
 نجم نساء بی بی بن جوگی بن نیلے کوہ بھالے
 قیس عرب دا رجبہ آہا نبیاں مجنوں جھلا
 شیراں تے بگھیاڑاں اندر وچہ پہاڑ اکلا
 مجنوں نے اک عورت ڈھٹی اکدن نال قضاے
 مردے دے گل رسا پیایا چلی نگر ول جائے
 مردے دا منہ کالا کیتا وال پئے وچہ گل دے
 رچھ قلندر دا نگر دوئے اگے کچھے چلدے
 جاں مجنوں دے کولوں لنگھے پچھدا مردیگانہ
 کس کارن ایہ کارن کیتو کی ایہ مکر بہانہ
 بدھی کہیا سمجھ جواناں ایہ کم پیٹ کراندا
 میں عورت اس مردے تائیں در در پھرے نچاندا
 اس نوں میں نچاندی پھرساں ہر بوہے کر پھیرا
 خلقت ویکھ تعجب ہوی پئی خیر ودھیرا
 جی کجھ حاصل وی سانوں وڈ دے رل کھاساں
 ادھا مرد کھڑے گا گھر نوں اوھ میں بھی ملیجاساں
 مجنوں کہندا اس کم لائق میرے جیہا نہ کوئی
 پا میرے گل رسہ مائی کھٹ زیادہ ہوئی
 گھر گھر ناچ کراں گا عمدے غزلاں بول سناں
 لیاں دے گھر توڑی چلساں کھٹی تھکھ کراساں

جی کجھ حاصل ہوی تینوں کجھ نہ دیویں مینوں
 جی کجھ لہسی تو ہمیں کھائیں ہوگ پنجبال نہ تینوں
 مجنوں نے گل رسہ پایا منہ لیا کر کالا
 اس عورت دے پچھے ٹریا واہ عشق دا چالا
 شہر شریکاں دے گھر ٹھویا مجنوں عشق قلندر
 رسہ چمک نچاوے بڈھی ہر ہر ویٹھے اندر
 غزلاں جوڑے تاڑی مارے ناچ کرے سنگ تالاں
 ویکھ شریک مزا خاں کر دے بہتے کدھن گالاں
 لیاں دے گھر جا بیچارہ خوب سرود سناندا
 منہ کالا تے گل وچہ رسہ خوب دھمالاں پاندا
 ایہو کم عشق دے دایم کرے پیچھے کارے
 کی ہویا جے چہ مارے سیف ملوک بیچارے
 جے مجنوں دی گل تمامی ہور اگیرے کھڑیے
 اس قصے دا رہے نہ چیتا اوے اگے سٹریے
 ایہو گل محمد بخشا ہے فرمائش بھاری
 سیف ملوک دی پھر پچھوں دس کہانی ساری
 مولی پاک کرے میں یاری توڑ چڑھے ایہ قصہ
 اگوں پھیر بنیر دیوے گا جتول ہوی حصہ
 بے آرامی وچہ شاہزادے مدت بہت گزاری
 بجد تھکا ماندہ ہویا نیندر چڑھی خماری
 سیف ملوک لے لے تے ستانندر گل مل آئی
 عجب جمال پری دی محرم ملکہ رب ملائی

ستے نوں کجھ ہوش نہ رہیا بہتاسی نندریا
 ملکہ خاتوں بیٹھی جاگے اگے دیر سوایا !
 پھیر اوچھل سٹاں دی جایوں خبر رکھیندی ساری
 سیف ملوکے وانگ ٹلے نوں ٹورے نال ہشیاری
 ہوروں ہور عاشق نوں آفت نت خداوند دے
 صدق صفائی اس دی تکدامت کدھروں مڑنہ
 سیف ملوک ستے تے دھائی آفت ہور وڈیری
 اس تھیں بھی رب رکھن والا خاص اوے دی ڈھیری
 پانی تھیں سرکڈھ وکھایا بک سنسار وڈیرے
 ٹلے دے چوگردے پھر دا مڑ مڑ پاوے گھیرے
 آن انہاں دل نیت رکھی دشمن سخت مریلے
 منہ اوہدے وچہ مندے آہے کتنے ہاتھی پیلے
 ظالم کالا رنگ براسی شکل ڈراون والی !
 ویکھن والے ہوش نہ رہیندی جس دم دے وکھالی
 مٹے زور دلیر جواناں شیر تکے مرجاوے
 ٹکڑے کرے جہازاں تائیں جے اک دھکا لاوے
 سنگھار وانگ ہنیر اوروگی وسدا جے منہ اڈے
 دہشت نال بندے نوں بھائی ترت فرشتہ چھڈے
 گرم ہوا ہڑ نرگ دی نکلے جاں اوہ وات ہگاڑے
 جس پاسے ساہ لیندا آہا بوء مغزنوں ساڑے
 ٹلے نوں اوہ کھاوون آیا ملکہ نوں ڈرلگا
 خشک ہوئی رت جسے وچوں ہوگیا رنگ بگا

جھولی وچہ شاہزادہ ستا اس نوں سرت نہ کوئی
 ملکہ کھندی نہیں جگاواں نیند کچی مت ہوئی
 میں واری جے مینوں کھاوے جان کراں قربانی
 اس دا وال نہ ہووے ڈنگا ناں ہو بے ارمانی
 جہاں پیار محبت ہوندے ایسے صرفے کر دے
 تہن ستا نہیں جگاوان آپ ہوں جے مردے
 خسرو نوں جد بیٹے اپنے زخم چلایا چوری
 کاری پھٹ لگا وچہ وکھی ہوئی کھیجے موری
 خان کندن دی تلخی اندر بہت ہويا ترہایا
 کوئی نہ پانی دیون جو گا کول اس ویلے آیا
 شیریں کول اوہدے سی ستی اکدو جے انگ لائی
 کرے دلیل منگاواں پانی ایسے نوں فرمائی
 پھیر کہے ایہ ہن ہی ستی ناہیں بھلا جگاناں
 آپ مراں ترہایا توڑے اس نوں کی ہلاناں
 وگیا لہو شیریں دے بیٹھوں گرم لگا جاگ آئی
 مٹھی مٹھی کھندی اٹھی شاہ نہ آپ جگائی !
 اج زمانے یار کہاوان دعویٰ کرن پیاراں
 اپنی خیر منگن تے مارن نال دغے دے یاراں
 یاری لاون جان بچاوان کرن کمال بے ترسی
 ہک مرے ہک ہمداتے اوہ جانے جے مرسی
 بھیناں دھڑیاں سیس گنداوان ہوں ویر کھڑا کے
 دیر دیرے گل پچھدا نا ہیں مرن لگے نوں جا کے

ناری اتوں کرن خواری بھنگ گھستن وچہ یاری
 یار یاراں دی رتو مہاون موج زمانے ماری
 جے اک ہووے الباراں والا صاحب دولت زردا
 دوجا کول مرے جے بھکھا نہیں مروت کردا
 سکیاں ویراں بھیناں تائیں پیریں کاٹھ پوائے
 عیب گناہ ڈٹھے بن آکھیں ہتھیں سوٹے لائے
 مان پو جائے دیر پیارے بھیناں آپ کو ہاوے
 ناریں کنت ازائیں کیتے بھابیاں ویر کھپاوے
 جتھے سپ اٹھواں ہووے یا کوئی آفت بھاری
 جنہاں ٹورن آپ نہ جاون واہ جوکی یاری
 جے ہکی گھر روٹی ہووے دکھ دو جے نوں لگے
 ہر تہمت بدنامی دے کے چغلی مارن دگے
 ویراں بھیناں تے بھرجائیاں سبھناں دی گل بھائی
 ہو بہو دسالاں ساری ورتی جس جس جانی
 پرایہ پردہ ظاہر کرناں نا ہیں کم فقیراں
 کھڑی محبت رب محمد ویرنہ بھاون ویراں
 کہو جہی نہ کرے الہی ہن بھی بھلے بھلیں
 چھڈ نہاں دی گل محمد قصہ ٹورا گیرے
 سیف ملوک جگایا نا ہیں ملکہ خاتوں رانی
 ناں ہتھ پیر ہلاندی آہی نیند مٹھی ایہ مانی
 چپ چپاتی ہنجوں روندی آہی بال ایانی
 شاہزادے دے منہ تے دھٹھا اتھرواں دا پانی

جاگ لگی شہزادے تائیں اٹھ کھڑا جلدی
 ملکہ روندی تک کے پچھدا خبر دیں اس گل دی
 ویر تیرے توں گھول گھمایا توں کیوں رو دیں بھینے
 دس شتابی کی غم تینوں دکھ تیرے وٹ لینے
 ملکہ کہندی ایہ تک ویرا ہے سنسار مریلا
 اسوں دوہاں نوں کھاوَن آیا ڈھکا آخر ویلا
 ویکھ سنسار شہزادے جلدی سار کمان ہتھ پکڑی
 مار ہتھیار دو پار کریاں کرے دلیری تکلڑی
 چلے چاہڑ کمان شتابی شیر جوان سپاہی
 کرڑی چمک کڑا کے کڈھے کافی اتول واہی
 نال آھیں دے اکھ بھڑا کے سدھا تیر وگایا
 تیر انداز نہ گھتھا شستوں آھیں وچہ لگایا !
 دسر تیر گیا بھن آناں پئی بجگ سنسارے
 ہو کانا چھڈ گیا ٹکاناں جل وچہ چھی مارے
 دوجی واری پھر سر کڈھیوس آٹلے دے کولوں
 ملکہ تے شہزادہ دوئے کنب گئے تن ہولوں
 دوجا تیر شہزادے جڑیا کر کے پھیر دلیری
 دوجی اکھ اوہدی وچہ لگا سل گیا بک ویری
 کر کے چھٹ چلایا تیغا سر سنسار سیاہ دے
 وڈھ لیا سراس دا جلدی واہ پڑ ہتھی شاہ دے
 مار سنسار شہزادے سٹیا اتنی رت وگی سی
 رتوں ندی ہوئی سبھ رنی مارن موج لگی سی

رتوں ندی ہوئی سبھ رتی نظر نہ آوے پانی
 ٹھاٹھ چڑھی کوئی ہاتھ قہر دی پھر دی پھیر کہانی
 جوگیلی وچہ پھیراں پیندی جان نہ دیندی بنے
 پیڑ نیڑ بناون ایویں جیوں کوہلو وچہ گئے !
 ملے دا رب راکھا آہا جاندا آپ بچائیں
 ہون قبول جتاہے اندر عاصم دیاں دعائیں
 لہراں اندر جاندا ملا رات وہاں کر دھائی
 سے کوہاں دے پینڈے کر دانت حساب نہ کائی
 لہندا چڑھدا دکھن پریت پتہ نہ دیندا کوئی
 دینہ چین ویکھ پچچان قبلہ روز وقت جد ہوئی
 راتیں تارا قطب تکیندے تاں کجھ معلم ہوندا
 شاہزادہ متوجہ ہو کے پڑھن نماز کھلوندا
 رات وہاں حیرانی اندر جل تھل وسدا پانی
 ناں بن داس دے نان بیلا نہ کوئی جوہ ویرانی
 کوئی دن ایسی مصیبت گزرے کرم کینا پھر مولے
 لتھی کانگ ندی توں ساری دور ہوے سبھ رولے
 جا لگے اک ناپو اندر نام ساق اس بندر
 میوے عجب عجائب مٹھے ڈٹھے بندر اندر
 سیوساں ہد دانے جیڈے لٹکن چے قطاراں
 پانی والے گھڑے برابر آہا قدر اناراں
 ایس موافق میوے سارے پک ہوئے رنگ سوہنے
 دتی واس نہ نیڑے کوئی کس نے آہے کھوہنے

ہر ہر جانی نہراں وگھن رکھاں پانی جائے
 جیونکر باغ اندر ہر پکھے مالی آڈاں لائے
 ہر نہرے تے جھلن شاخاں گھنیاں ٹھنڈیاں چھاواں
 سبزے نال سہاوے دھرتی پایا خضر پچھاواں
 آب حیات جیسے وچہ چشمے بے ظلمات دسیندے
 وانگ الیاس شہزادہ ہو ریں پی پی تازے تھیندے
 رنگ رنگ پکھیر دبولن اک تھیں اک چنگیرے
 پراس ناپو اندر آہے طوطے بہت گھنیرے
 رنگ اسمانی اکھ گمانی مٹھے بول زبانی
 پنجاب پیراں سرخی سوئی گل وچہ کالی گانی
 اچی نیویں تیز اوڈاری سبز لباس فرشتے
 جیونکر ملک جماعتاں ہون کردے سیر بہشتے
 اکناں دے سر سوہے آہے اکناں رنگ بسنتی
 اک ساوے اک سو سن رنگے طوطے قسم بے انتی
 بلبل کوئل خوش گفتاراں خمرے کرن آوازے
 جوڑے نال بیٹھے مل جوڑے نال محبت تازے
 ہور پہاڑی پکھی بولن تھان تھان لا کچھری
 سوہے سادے چٹے کالے تتری رنگ سنہری
 توہیں توہیں اے پکارے کوئی کوئی کہے رب سچا
 کوئی پیراں نوں یاد کریندا کوئی ہلاوے بچہ
 ارہ ذکر کسے دے سینے منہ نہ مول ہلاوے
 ہر ہر پکھی رب سچے دی حمد ثناء الہاوی

آپ اپنی بولی اندر آہے درد کماندے
 اسماں صفتاں نال تمامی مٹھے بول سناندے
 واہ خالق بے چوں پکارن چوں کیتی جس ظاہر
 رنگا رنگ پیدائش اس دی انت حسابوں باہر
 ہک ہک وچہ نگاہ اوے دی روزی نت پچاندہ
 ہر ہر دی اس قسمت لکھی لکھیا پاس نہ جاندا
 جون ہزار اٹھاراں تائیں دے کے رزق سنبھالے
 کیا بیکار استمر شہدے کیا کمایاں والے
 اکناں آس اے دے درتے اکناں تک کمایاں
 اکناں بہت کمایاں کر کے آخر آن گویاں
 ہک عالم ہک فاضل ملاں ہک حافظ ہک قاری
 ہک قاضی ہک مفتی بہندے سر دھڑ گپڑی بھاری
 ہک زاہد ہک صوفی مفتی بندے ہک نمازی
 کہناں روزے دار کہا یا شیخی بے اندازی
 شیخ شیوخ مربی مرشد پیر بنے ہک بھارے
 کہناں طلب بہشت و نجن دی ہک دوزخ ڈر مارے
 کہناں مدھ محبت والا پیتا پور پیالہ
 مست بیہوش وتن وچہ گلیاں نہ کجھ ہوش سنبھالہ
 کہناں اوگن ہار کہایا پر تقصیر گناہی
 گل پلاتے گماہ موہیں وچہ متھے داغ سیاہی
 چورا وچکے ٹھگ استمر جوئے باز زناہی !
 سبھناں آس تیرے درسلیاں کرسی کرم الہی

چوری یاری ٹھگی مونا بدن حرام کبابوں
 کر کر توبہ مڑ مڑ بہناں مستی چڑھی شرابوں
 سبز لباس فقیراں والا سر ٹوپی گل افی
 باہر دے دیں اجالا اندر کالا کفی
 ہر صورت ول مائل ہووے غالب نفس اچیہا
 ہر دم تازہ چاء برے دا کدے نہ ہوندا بیہا
 جو جو عیب جلت وچہ بھارے سبھے میں در آئے
 کبھڑے کبھڑے گن گن دساں انت نہ پایا جائے
 اوگھہار کونجی کونجی لونڈی لٹ نکاری
 خاوند مل خریدی سیو دے کے قیمت بھاری
 گنجی کافی لوہی ڈوری تیز زبان چراکی !
 بے پرہیز آمیز کریندی وچہ پلیدی پاکی
 ہے بد نیت پریت نہ پالے کوڑ زبانوں بولی
 دھن خاوند جس رو نہ کینی بد اجہی گولی !
 خوبی خاوند دی کی دساں شالا جگ جگ جیوے
 حوراں پریاں اس پر ڈگن جیوں پتنگے دیوے
 بھلیاں بھلیاں در پر کھلیاں نک رگڑن وچہ تلیاں
 نوشہ پرت نگاہ نہ کردا کجھ پرواہ نہ ولیاں
 میں نکاری اوگھہاری کی منہ لے کے جاواں
 طلب دیدار ہزار کھلوتے کت گن درشن پاواں
 لیکن آس نہ توڑاں میں بھی پاس انہاں دل جاندی
 بدھی دے ہتھ سو تراٹی یوسف مل کراندی

اس پھر سوت کپے دی ائی میں ہتھ تند نہ کچی
 کچی خواہش میری سایاں طلب اوہدی سی سچی
 ایہ نہیں میں کہندی شاہا خدمت ٹہل قبولیں
 نام اللہ دے بخش گناہاں سایہ سر تے جھولیں
 بھنی قسم کیتی گستاخی بہت بے ادبی ہوئی
 توں درکاریں تاں پھر سایاں کتے کتے نہ ڈھوئی
 کتنی واری توبہ بھنی میں ہاں بے اعتبارا
 پھر تیرے در توبہ کیتی بخشیں بخشہارا
 منہ کالا شرمندہ عاصی کی تیرے در آواں
 مجرم تھیں چا محرم کرنا تیرا فضل سچاواں
 دمڑی لے کروڑاں بخشیں کافر مسلماناں
 شان نشان تساڈا ودھدا جیوں جیوں گھٹے زماناں
 اس دی قسم تسانوں حضرت جو محبوب تمہارا
 سبھ بے ادبی تے گستاخی بخش مینوں سچیارا
 مکر فریب بہانے رتے سبھول چھل کوڑے
 میں کتا توں صاحب داتا پا کرم دے ٹوڑے
 کتا بھی بے کار مقصر خدمت کم شکاروں
 راکھی چوکی باہجوں کھاواں خیر تیرے درباروں
 در تیرے تے پلپا عاجز خیر کرم دا ہلپا
 ملے صواب جناب سچی تھیں کدے جواب نہ ملیا
 تہہ جھڑکیاں کوئی نہ جھلدا کسے جہان نہ ڈھوئی
 ہتھ سرے تے رکھیں شاہا بخش بے ادبی ہوئی

مدو نال بچائیں حضرت ہر شہروں ہر بریوں
 کتھے قصے رہیا محمد ہن کدھر اٹھ ٹریوں
 جام جہان دسلن والا روشن چت بجن دا
 موہوں آکھ نہ آکھ محمد واقف ہے اوہ من دا
 اٹھے پیر محمد سر تے موت نقارہ کھردا
 دس کہانی پکی جانی نہیں وساہ عمر دا
 جس ناپو دی گل پچھے سی پنکھی بولن والی
 اس بندر وچہ حوض وڈا سی صفت بیانون عالی
 اس حوضے دے گردے آہے پنکھی ہور قد آور
 کالے بکرے وانگ بدن تے جت میری وافر
 لاجور دی رنگ پنچے دا آکھیں بلن مثالیں
 صورت دوجی ہور طرح دی کس دی شکل دسالاں
 اس حوضے تھیں روٹی ویلے قدرت ہوندی ظاہر
 اک ہزار اگیٹھی اک دی نکلے دندیوں باہر
 ہر ہر اوس اگیٹھی اتے اوہ پنکھی آہندے
 وگو تک چکن اک تتی جس ویلے رج رہندے
 اڈھو اونجن چڑھ سارے آون پھیر دوپہراں
 بہ کے خوش آواز الاپن جیوں قانون وچہ لہراں
 داؤ دی آواز ریلی سنگھ صفائی والے
 مرلی تے شرنائیوں چنگی بینیریاں تھیں نالے
 بولن عجب سراں کڈھ اچی کوئی بتیار نہ ہووے
 تان سین سنے جے اوتھے کھا غیرت بہ رووے

جدوں سرد دمکاون لگن بولن قہقہہ کر کے
اگ انہاندے موہوں ڈھیندی سٹن چنیاں بھر کے
پانی وچہ پئے اگ ساری نہ ڈبدی نان بچھدی
اگو اگ دے کل پانی حوض اٹکٹھی سجھدی
ملکہ تے شاہزادہ روئے ویکھ تےجب ہوندے
کئی تماٹے ایہو جیہے تکلے وتن بھوندے
سجے کجے تکلے سندے سیر کرن وچہ بندر
کئی عجائب دس جیہڑے نہیں قیاساں اندر
ہک پاسوں آواز شہزادے آدمیاں دا آیا
ایس پاسیں تکلن لگا کی اسرار خدایا
ویکھدیاں ہک نظری آئی قوم شہزادے تائیں
سیر کرن دریا کنارے آدم لوگ گرائیں
سیف ملوک انہاں ول ٹریا جا سلام پکارے
بعد سلاموں نال حلیمی پچھدا گل دوبارے
یارو سچ وسالو مینوں کون تسی کس شہروں
کیہڑے ملک ولایت رہندے سیر کرو اس لہروں
یا کوئی وانگ اساڈے آئے دخت قصبے مارے
یا ہو ایس جگہ دے وطنی کی ناول دیس تمہارے
اونہاں جواناں کہیا اگوں سیف ملوکے تائیں
ایہ ولایت وطن اساڈا دسدے شہر گرائیں
سپر شکار کریندے پھر دے خوشیں ندی کنارے
واسط ایس ملک داناواں روشن وچہ سنسارے

سراندیپ شہر وچہ تر دا ایس ملک دا پیا
 اوتھے شاہ تخت دا والی شان سکندر جیسا
 سیف ملو کے نوں اس خبروں خوشی ہوئی دل بھاری
 ملکہ والی گل انہاں نوں کھول و سالی ساری
 سن گلاں فرمایا اوہناں ہے ایہ سچ دہانی
 شاہ اساڈے دی بھرتیجی ملکہ خاتون رانی
 پتہ نشانی راہ شہر دا پچھ لیاں سبھ گلاں
 وچو وچہ ندی دے جاناں دیا انہاں دلاں
 آیا پرت شہزادہ اوتھوں آ ملکہ نوں کہندا
 ہووے مبارک اللہ بھاوے پھار تیرا ہن لہندا
 حال حقیقت سبھ سنائی ملکہ خاتون تائیں
 دوہاں دے دل خوشیاں ہویاں پڑھن الحمد ثنائیں
 پھیر لے چڑھ ٹھلے ہاہو واء مراد اہی سی
 گردش گئی ستارے ساعت آ سعدین رلی سی
 ٹروا ٹلا حملے کردا جیوں پنکھی دریاتی
 یا کشمیر اندر ڈل کشتی ٹر دی نال صفائی
 یا پٹے دے دھاگے اتے موتی سچا ٹردا
 یار ہوار ٹرے جیوں تازی طرف طویلے ہردا
 دوروں تاڑ شکار ہوائیوں باز چٹا جیوں آوے
 تازی صاف اڈاری کردا نہ پر پیر ہلاوے
 نہ کوئی خلل خروج ندی دا نہ کوئی دوجی آفت
 خوشیوں پھردے پکارا روز لنگھے جیوں ساعت

ناں کچھ انت شمار سواری نچر ہاتھی گھوڑے
 شاطر نفر غلام پیادے لشکر سن بے اوڑے
 تاج ملوک عماری اندر نظر پیا شاہزادے
 لیکن ملن نہ ہویا اس تھیں آہی بھیڑ زیادے
 کچھے کچھے گیا شاہزادہ ٹردا وانگ غریباں
 جا کھلا دروازے اتے کردا عرض نقیباں
 جادر بار حضوری اندر اس دی رپٹ پچائی
 ایسا شخص ملن نون لوچے ہے پردیسی کائی
 سوئی شکل ستارے والا دانش منہ یگانہ
 چہرے تے چکارے مارے روپ اقبال شہانہ
 جہاں شکل دی جھل نہ سکے گانگ اچھل حسن دی
 نقش نگار شمار نہ آوے ہر بہار چمن دی
 انگلیاں ہتھ پیر آوازہ بھننی وانگ ملوکاں
 خوب ہتھیار سپاہی لیا یا خبر نہیں کی لوکاں
 ہے کوئی راجہ دیس کسے دا شاہاں ہار سرشتہ
 یا کوئی نوری لوک بیہشتوں آیا نکل فرشتہ
 بہتا درد رنجاناں دے نالے بہت سیاناں
 کہندا مطلب ہے سرکارے ملن حضورے جاناں
 تاج ملوک شاہے نون سن کے صفت شنا جنے دی
 لگی چھک اندر وچہ بہتی خوبی روپ گھنے دی
 حکم کیتا دربا نے تائیں واسطہ دے سلطانے
 حاضر کرو حضور میرے وچہ اوس غریب جوانے

سیف ملوک اجازت پانی وڑیا جا کچھری
 سبھ مجلس نوں تابش لگی جیونکر دیہنہ دوپہری
 کر کے شرط ادب دی پوری جا سلامی ہويا
 جیہڑی طرح کھلوناں آہا اوے وضع کھلونا
 تاج ملوک دلاے کر کے نیڑے سد بہلیا
 کہندا مرد مسافر دیں دس کھاں کدھروں آیا
 سیف ملوک کہیا سن شاہا سخن نبی دا
 لکھنؤ غریب ایتھوں اوڑک کوچ سبھی دا
 تاج ملوک کچھے پھر کیہڑا وطن ولایت تیری
 کت سبب ہوویں پردیسی پہنٹوں جائی میری
 سیف ملوک جواب سناندا میں ہاں شہر مصر تھیں
 قصہ میرا بہت لمیرا نکل پیس جیوں گھر تھیں
 بنی مصیبت بھاری مینوں کئی قضیے جھاگے
 باراں برس ہوئے میں پھر دے تاں پہنوس اس جا بگے
 ندیاں نیر سمندر ٹاپو نیلے جنگل باراں
 جو ہیں تے کوہ قاف بلائیں ڈھٹی عجب ہزاراں
 سیف ملوک دی گل سن کے شاہ لگا فرماون
 سن توں شیر جوان بہادر سخن تیرے من بھاون
 سراندیپ شہر دا والی ہے اک بھائی میرا
 اس گھر دھی پیاری آہی حوروں حسن گھنیرا
 باراں برس ہوئے اس چھپیاں چائی کسے بلانی
 اس دا پتہ نشانی کوئی اج دن تیک نہ آئی

ناں وسن بھجھ نہ ظن کسے تے عاری ہاں تدبیروں
 توں بھی بہتیں جائیں پھریا ہیں بھی سگھر وزیروں
 نہ کوئی کھوج نشانی لدھی ایسی آفت چکی
 اکی خبر نہیں اج توڑی زندگی یا مر مکی
 تھاں کوتھاں ڈٹھے مدھ چندیں دیو دیوا ندیاں جائیں
 مت کوئی معلم ہوئے تینوں پتہ اسانوں پائیں
 سیف ملوک پچھے کی آبا نام اودا میں پاواں
 تاج ملوک کہیا ہے اس دا ملکہ خاتون نانواں
 شاہزادے فرمایا شاہا ہووے مبارک تینوں
 ملکہ خاتون چنگی بھلی خبر کچی ایہہ مینوں
 تاج ملوک کہیا دس جلدی ہے اوہ کیہڑی جائی
 تیرے اسیں غلام ہواں گے بے سانوں ہتھ آئی
 سیف ملوک کہیا سن شاہا ہے نیڑے اوہ رانی
 باہر شہروں ندی کنارے ویکھو جا فلانی
 تاج ملوک ہویاں دل خوشیاں سن کے خبر جگر دی
 تتے تا طبیعت اٹھی ساعت صبر نہ کر دی
 سنے وزیراں خدمت گاراں ٹریا اٹھ شتابی
 اوس پتے تے ڈھونڈن لگا جا کنارہ آبی
 لشکر فوج رہیا سبھ پچھے شاہ نوں چا مل چایا
 اک اکلا بھجدا بھجدا اس جائی پر آیا
 اگوں ملکہ نظری آئی تاج ملوکے تائیں
 اٹھ سلام کریدی چاچے رنی پا کہائیں

چاچے نے گل لائی بیٹی دوئے ہنچوں روندے
 شکر الحمد گزارن رب وا صدقے صدقے ہوندے
 تاج ملوک نہ میوے جامے بدن پھنڈا یا شادی
 میر وزیر رلے آپکھوں ہوئی مبارک بادی
 ملکہ نوں پوشاک لوائی زیور بادشہانہ
 ڈولی پاگھراں نوں چلے پھر یا ینک زمانہ
 خوشیاں دے دروازے کھلے مارے طاق غماں دے
 ڈولی اتوں مہراں موتی صدقے حدے جانے
 حرماں اندر خبراں گیاں کرماں موج اٹھائی
 استقبال کرو اٹھ سبھے ملکہ خاتوں آئی
 ہر بیغم ہر گولی بی بی نوہاں دھیاں بھیناں
 میر وزیر سمس دیاں حرماں لازم ہویا دیناں
 استقبال اوہدے نوں ڈولے شہروں باہر آوے
 زیور زیب شہانہ یار وانت نہ کیتا جائے
 باہیاں سونے چاندی آہیاں خوب اچھاڑ بناتی
 کلس کنارے جھل مل کردے سچے موتی ذاتی
 ڈولی ویکھ اس ڈولے یارو ڈولے چت دلیراں
 تک بابت دل رہے نہ ثابت بجھدی شیریں شیراں
 ماسی پھپھی چاچی تائی بھیناں سنگ سیاں
 رو رو ملکہ دے گل مل کے لے گھراں نوں گیاں
 شادی دے شدیانے وجے ملی مبارکبادی
 گئی گوانی رب لیاندی پھر ملکہ شہزادی

ہر سوانی بی بی رانی دھانی لے نذرانے
 زیور زیور نقد ترپور گلےیں رلے شہانے
 کر عزت اکرام ہزاراں مال تمام آئینے
 ملکہ خاتون اندر آندھی ٹھنڈ پئی وچہ سینے
 تحت اتے شاہزادی تائیں گھر دے لوک بہانے
 مڑ مڑ پھیر ہٹھاں سی ٹھندی جے سو پگڑا ٹھالنے
 پچھن لگے گل سفر دی بی بی دس کہانی
 باراں برس ہوئے تہہ چھپیاں کس کس طرح دہانی
 کی کجھ قید مصیبت جھاگی کیڈک رنج سفر دے
 کیکر رب خلاصی بخشی آئیں طرف اس گھر دے
 اسیں فراق تیر یوچہ روندے نیناں نیند نہ پائی
 رب معلم کی جانے عالم ظالم روگ جدائی
 بابل مانی بھینان بھائی رات وہاں تہہ روندے
 جے کجھ پتہ انہاں نو لبھدا سبھ تصدق ہوندے
 کوکھ مائی دی تیری جانی دکھ بھرے سکھ بھاگے
 چٹا پونی رنگ ہویا سوسک ہوئی جیوں دھاگے
 کھاون لاون بھاون ناہیں جاون جگر جنہاندے
 ماپے کرن ساپے دل وچہ رہندے تاپے ماندے
 سیاں تہہ بن نگھر گیان ملیاں میخیاں جھکیاں
 اک مویاں اک ہویاں خفتی اک جو بن دے دکیاں
 اندر داغ وچھوڑے والے کالے وانگن لالے
 رنگ پہناوا وانگ پشاکان جگر وچوں پر کالے

ہمن کھیڈن سوہلے گاؤن سیس گنداؤن بھلے
 جھلیاں ہویاں گلیاں اندر چلیاں نے سر کھلے
 سرمہ پاؤن مہندی لاؤن وٹناں تیل ملاؤن
 ٹکا دھڑی دنداسہ شیشہ ماسہ کسی نہ بھاؤن
 وین کرن دن رین غماں دے جین گیا سبھ سنگوں
 جس گھر شمع نہیں کد ملکہ مجلس ہوئی پتنگوں
 تیر تیرے دا چیر کیجے دیر پھرن جیون پھٹے
 تنگ حیاتوں آکھن داتوں اے ملکہ خاتوں پٹے
 درد فراق تیرے جو ملکہ کیتی بھاء اساڈے
 گذر گئی جس ہونان آہا مار سہائی ڈاہڈے
 خبر نہیں سر تیرے اتے کیکر کیویں دہانی !
 کت سبب خلاصی ہوئی دسیں کھول کہانی
 ملکہ کھول سنایا قصہ دفتر پھول غماں دا
 رب سبب بنایا مینوں سیف ملو کے آندا
 ظالم دیو وڈے دی قیدوں اس دیرے چھڑکائی
 حکم ربے دا ہمت اس دی ہور سبب نہ کائی
 جیہڑی نال میرے اس کیتی جاندی نہیں مکائی
 کرنی اس دی مینوں دس دی قیمت کون چکائی
 سکے بھائی ماں پیو جائے نہیں مینوں اس جیسے
 جس نے میرے کارنکیتے کارن سخت ادیبے
 وال اہدے توں گھول گھمائے سے بھائی لکھ بھیناں
 سر بھی کٹ تلی تے رکھاں جے اس ہووے لیناں

جس قیدوں چھڑکایا اس نے میں نمائی تائیں
 جنگ ننگ ہویا سنگ دیوے کیتوس مارا ضاعیں
 سکیاں بھائیاں والی نظریے رہیا میریوں تکدا
 ساہویں اکھ نہ کرے حیاؤں اچا بول نہ سکدا
 جے کجھ خوبی اس نے کیتی ہور نہیں کوئی کردا
 جے کوئی سکا میرا ہوسی رہسی اس دا بردا
 اس دا حق مکاون جوگی نہیں میری کل ساری
 میں پر ہے وڈیائی اس دی حدوں پیشاری
 سیف ملوک اہدا ہے ناداں مصر شہر دا والی
 ویر اصل دھرم دا بھائی ہر ہر عیبوں خالی
 مینوں پھڑ پھڑ تحت بہالو اس بن کیکر یہساں
 جاں جاں اوہ دلشاد نہ ہووے میں دکھیری رہساں
 تاج ملوک سنی گل ساری جو ملکہ فرمائی
 سیف ملوک سدایا مجلس بہت کیتی وڈیائی
 نوہاں دھیان حرماں تائیں سمجھناں نوں فرمایا
 سیف ملوکوں منہ نہ کجو جانوں ماں پیو جایا
 نہ کوئی بی بی چھے اس تھیں نہ کوئی پردہ تانے
 ایہ فرزندائ نالوں چنگا ہے اساڈے بھانے
 ملکہ خاتون بیٹی ساڈی اس تھیں کیہڑی چنگی
 اس نے اس نوں ویر بنایا دور کیتی دو رنگی
 تاج ملوک تحت تے بیٹھا وہڑا فرش سہلایا
 سیف ملوک برابر اپنے سجے پاس بہلایا

کھجے پاسے ملکہ خاتون بیٹھی ہو خوشحالی
شکر ہزاراں سارے کرم کینا رب والی
سرخ شرب یا قوت پیالے آن ہوئے پھر حاضر
ترت باورچی جا ٹکائے کھانے نادر نادر
شربت مٹھے پین پیالے ہوو شراب پرانے
کھان پلا کباب فلووے رنگ رنگاں دے کھانے
عشرت عیش ہوئی سبھ حاصل کجھ نہ رہیا باقی
خوش آواز سرد الاپن سوہنے مطرب ساقی
بارھیں برسیں ڈبا پیرا مولے بنے لایا
جیو جیو خوشی مراداں اندر ہويا چچین سویا
سیف ملوکے پکار نہ کردا آس رے ول لایا
پراند روچہ داغ پری دا دھوتا مول نہ جاوے
موہوں کوک پکار نہ کردا آس رے ول لایا
ایسے درد پچاون ہمدے واہ مراداں دا دایا
پیون کھاون سندے گاؤن خوشی کماون سارے
فضلاں دے دروازے کھلے طاق قہر دے مارے
کاغذ لکھ دوڑایا قاصد سراندیپ شہروں
خیر خوشی دی خبر پچائی ملکہ جیو دے گھروں
سیف ملوک شہزادے اتے تاج ملوک تروٹھا
کرے تواضع باہر حدوں گرد احسانے کٹھا
راتیں دینہاں خوشیاں کر دے ہر دم دل پرچاون
سیف ملوک شہزادے اتوں صدقے ہو ہو جاوون

شمع جلان پلان پیالے مجلس لان پیارے
 عطر غیر گلاب صندل دے بہت کرن چھکارے
 عود وجود جلانے آتش بود نابود بنائے
 درد اپنا دے سوز دوائے دا دل خوشنود کرائے
 تار ستارست تار بجائے واہ ستار چتارے
 کھول دتے رب باب کرم دے چنگ رباب پکارے
 سارنگیاں سارنگ الاین ایسا رنگ بنایا
 طبلے پر خوشبو خوشی تھیں خالی پیٹ پھولایا
 تاڑی رات خوشی دی تاڑی مارے خوب پٹاکے
 چنگے چنگے چائی کھندی چھڈو ہور لٹاکے
 ہر اک دل خوشیاں موجاں غم نہ آہا ماسہ
 سیف ملوکے دا دل گھائل باہروں کوڑا ہاسہ
 پین شراب شتاب پیالے کر دی نقل کبابوں
 دس راتیں دس روز گزارے خوشیاں باہر حسابوں
 محال اندر دوائے شہزادے مان عیشاں موجاں
 آدر بار تخت پر بہندے کرن سلامی فوجاں
 رہے شراب کباب ربا ہیں دس دن تے دس لیاں
 بعد اس تھیں نت رہندے آہے وچہ خوشی دیاں سیلاں
 جاں کوئی روز گذشتہ ہوئے کردے عیش جوانی
 تاج ملوک خوشی کر اک دن کرن لگا مہمانی
 سبھ فوجاں کروایاں موجاں عیداں خدمتگاراں
 سیف ملوکے نوں پھیر دیندا دولت مال ہزاراں

لکھ خزانے بھرے دہانے زبور ہور شہانے
 کئی پوشاکاں سچیاں پاکاں زین اسباب ترانے
 کوتل ہور پنجاہ دتے سن نال اسباب سنہری
 پوزی کغنی جھلمل کر دی جیوں کر دسندھ دوپہری
 ساخت تنی لگام رکاباں کھلے رے سارے
 سونے موتی نال جڑاؤ کوتل خوب سنگارے
 وہتر ہور بلیوے والے گونٹ خچر اوٹھ گھوڑے
 جامے بہت دتے زرکاری زرہاں کغنی توڑے
 ہاتھی کئی عماری والے بھتے خونی جنگی
 چھوکریاں تے گولے دتے روجی ختنی زنگی !
 ہندی آن ادواواں والے پتلے لک جہاں دے
 بولی خوب طبیعت ہولی لٹک ترن ول کھاندے
 سینے سنگ تے انگ پکے سن سانوڑے رنگ سوہنے
 مور چکورتے ٹور کہگاں دی چور دلاں نوں موہنے
 چینی لونڈے روپاں والے مکھ سوہے گل لالے
 بدن صفائی چین نہ کائی چمکن چین پیالے
 نفر خطائی ناں خط آئی دس پاک خطائیوں
 ذرا خطائی کسے نہ جانی راس سچن ہر جابیوں
 نقش چگل دے میوے دل دے حسن بسنت بہاراں
 رنگا رنگ پھلاں دی صورت کر دے قید ہزاراں
 زگس نین سیاہ کشمیری بن پیتے متوارے
 مرگ نیتاں دیاں شاخاں جڑ کے شیر جھاں پھڑٹاے

جے اس نوں وچہ اگی سٹاں ساعت ڈھل نہ لاوے
 خواہش میری کارن جلدی اپنی جان جلاوے
 حکم میرے تھیں مکھ نہ موڑے توڑے سر دھڑ منگاں
 ہتھیں بدھیں رہے کھلوتا بھاویں سکھن ٹنگاں
 ہک دو جے تھیں جدا نہ ہوندے دو جسے ہک بندے
 اٹھے پہرور اگے ملدے گل لگ بندے بندے
 پایا رب وچھوڑا سانوں جان جگر نوں چوڑا !
 نہ کجھ خبر نہ سکھ سنیہا دکھ نہیں ایہہ تھوڑا
 کی کجھ رنج مصیبت ہوسی یار میرے سر آئی
 میری اس نوں اس دی مینوں ہرگز خبر نہ کائی
 خبر نہیں ہن وچہ حیاتی سانوں رب ملائی
 یا اس داغ وچھوڑے اندر سکدیاں جند جاسی
 کانگ طوفان سمندر اندر صاعد یار روہڑیا
 رب ملاوے تاہیں ملیے لبھدا نہیں لوڑیا
 مگر مچھ ہزار بلائیں سپ سنسار ندی دے
 کیونکر بچیا ہوسی اندر مشکل بے حدی دے
 پھیر کہے اوہ رکھن والا مینوں جس بچایا
 جے اس نوں بھی رکھیا ہووس نہیں تعجب آیا
 نوح نبی دا وچہ طوفانے بیڑا ناگ لگائیوس
 یونس پیٹ مچھی دے اندر راس امان بچائیوس
 ابراہیم خلیل چناتے اک کوہاں وچہ گھستی
 رکھن والا راکھا ہو یا سیک نہ لگا رتی

رب سچے نوں سبھ توفیقاً جس رکھے سو رہندا
 توڑے سے گزراں دے پانی رہے سرے توں وہندا
 یارب سائیاں بھائی میرا صاعد نام پیارا
 جے ہک وار لاویں خیریں تیرا فضل نیارا
 اوہ بھی کوئی دھاڑا ہوئی جس دن صاعد مجلسی
 جھلسی واء مراداں والی کلی امید کی کھلسی
 ویکھاں گا ویدار پیارا صاعد اتے صنم دا
 یا اینویں مر جا ساں سکدا کی بھروسہ دم دا
 گھوڑے جوڑے دولت مایہ راج حکومت شاہی
 سنگ بناں کوئی رنگ نہ لادے نگ کرے گل پھابی
 پیدا ہويا قصبے جوگا میں دکھیاں جدا
 کس دھاڑے نظری پوسی ساتھی ذی سلم دا
 ظالم عشق پری دا سینے تیز انبوہ بابے
 دوجا گھا وچھوڑے والے صاعد جانی ڈاکے
 جے اوہ یار پیارا بھائی کول میرے اج ہوندا
 دکھ قصبے ویکھ تجن دے بنجوں بھر بھر روندنا
 جاں ہن رب کشائش کیتی میں پہتا اس جانی
 عشرت عیش سکھاندی تاہیں جاں رل بہندے بھائی
 مولیٰ پاک وچھوڑا پایا کون اساں ہن میلے
 پھیر او سے در کوک محمد کرم کرے اس ویلے
 میں اج موجاں عیشاں اندر عشقے بانجھ نہ جھورا
 پرایہ راج حکومت خوشیاں لذت دین نہ بھورا

واسطہ دے سبھ ون والے شہری لوک گرائیں
 بہت عزیز پیارا جانن سیف ملوکے تائیں
 گلوں کرین گلان محمد آن چڑھیں جد گھوڑے
 شاعر تے دریا دواں دے وہن نہیں رب توڑے
 القصہ جو قاصد آہا سراندیپ وگایا !
 راتیں دنے اڈیکن اس نوں ایہ آیا کہ آیا
 قاصد جا اخبار پوچائی سراندیپ شہر وچ
 ملکہ خاتون دا پیو آیا شہنشاہ نگر وچ
 عجب الملوک اودا سی بادشاہاں وچ ناداں
 شوکت شان اوہیدی یارو کی کجھ گل سناواں
 رستم سام سکندر ثانی دولت سی بہرامی
 کینھر و جشید فریدوں کر دے ویکھ غلامی
 عزت مال ملک دا سائیں قید کیتا تقدیراں
 بیٹی دے غم مار گویا بیٹھا وانگ زہیراں
 اک جانی دی پئی جدائی ایہ افسوس نہ جانی
 دوج انگ ناموس نہ رہیا دھی جوان کھڑائی
 سو پتر پردیس جاو لے کے دیس نکالا
 ماؤ پیو لوں مہناں ناہیں ناں وٹا منہ کالا
 جے بک دھی چھپاوے کدھرے چور قضائی والا
 بھلیاں دی پت رہندی ناہیں کہندا لوک بدالا
 نموں جھان غماں وچ بہندا ملکہ دا پیو دائم
 رات دہاں غمناک شرم تھیں کدے نہ ہوندا قائم

ملکہ خاتون دا غم اونہاں کھا گیا دل جکے
 پایاں دے رنگ پیلے ہوئے تیلے وانگر سکے
 اٹھے پہر غماں وچ رہندے سکھ دا ساہ نہ لیندے
 دم دم نال چلاون آہیں بنجوں نالے دہندے
 سکے کھیت خوشی دے اتے اچن چیت اسمانوں
 کھریوں رحمت دا مینہ ووٹھا فضل ہویا رحمانوں
 جویتکر ڈلی جج بڈھی دی حضرت پیر ترائی
 تیویں ملکہ خاتون والی خبر انہاں گھر آئی
 قاصد جا اخبار پہنچائی جو جو آھیں ڈھکی
 نالے کھول رکھی شاہ اگے ویر سکے دی چھٹی
 چھٹی واج ہویا شاہ راضی دفع کیتے رب جھورے
 محلاں حرماں اندر سارے سکھ سینے ٹورے
 گھر گھر اندر شادی ہوئی سراندیپ شہر وچ
 ناپے بھین بھرا قبیلے آئے خوشی لہر وچ
 استقبال اوہدے نوں چلے ملکہ دا پیو مائی
 نالے میر وزیر اکابر سارے ساک اشنائی !
 واسطہ دل روانہ ہوئے قاصد گیا اگیرے
 تاج ملوک تائیں جا کہندا سن شہنشاہ میرے
 ایہ تک آیا بھائی ترا لشکر نال ہزاراں
 حرم قبیلے نال تمامی انت نہ ناطے داراں
 سیف ملوک شہزادے تائیں استقبال کریندے
 سراندیپ شہر دے سارے آون صدقے دیندے

آفت ہور سنسار وڈیرا ما ندی وچہ پیا
 لوہو جس دے نال تمامی دریا ٹھٹھیں آیا
 میں دو برس ہوئے سنگ اسدے وچہ اجاڑاں نیراں
 رتی میل نہ ڈٹھی اس وچہ دا نگر سکیاں ویراں
 ماں پو خولیش قیلے تائیں ملکہ نے گل دی
 سب شابا احسنت پکارن واہ شہزادہ حبسی
 ایسا صدق محبت والا صاحب درد الم دا
 عالی ہمت مرد وفائی گھٹ زمیں پر جمدا
 عجب طریقہ محکم اس دا دنیا وچہ نیارا
 ایسی سیرت ایسی صورت واہ واہ سر جنہارا
 آفرین پکارن سارے عشقے عشقے شابا
 دونویں شاہ دلاسا کردے حدوں بے حسایا
 دھن بابل توں بیٹا جس داد نیا اندر ناور
 عاشق صادق عالم متقی سگہو دلیر بہادر
 ملکہ خاتون دا پو اس نوں دم دم نال ودہاے
 کہندا بیٹا سیف ملوکا جو تھہ کرم کماے
 ساڈے تھیں ہک آوے کیکر ایہ تیری بھلیائی
 بندہ زادی اپنی ملکہ توں قیدوں چھڑکائی
 نیکی مہر مروت تیری جیکر چاہیا مولی
 میں بھی کجھ مکاساں بیٹا نال طریقہ اولی
 کیستی تیری کتے نہ جا سی اجر دیویگا سائیں
 جی کجھ وس اساڈا ہوسی لاساں اوٹھے تائیں

ایہ گلاں کر ہوئے باندے کیتی پھیر تیری
 سراندیپ شہر نوں چلی بنی تنی اسواری
 ملکہ خاتون تے شاہزادہ سیف ملوک بدیسی
 اوہ بھی نالے چاہڑ لیونے رب مراداں دیسی
 سراندیپ شہر دے نیڑے جاں منزل پر آے
 ملکہ خاتون دے پیو اگے قاصد ترت وگائے
 دتا حکم وزیراں تائیں جائیں خوب سہاؤ
 ہر کوچے بازار باغیچے بنت بناء بناؤ
 ہر صفے ہر محل چبارے جادر بار شہانے
 جھاڑو دے چھکار کراؤ کریو زیب یگانے
 کنجراتے کلونت میراثی بھاٹ سبھو ہور سازی
 سوہنے ہور شہر دے سارے بانک بناون تازی
 فوجاں لشکر بھانڈے سارے کرن تیار الیماں
 سیف ملوک شہزادے اگے بل کرن تغلیماں !
 ہر بازی گر بھگتے سارے رنگا رنگ تماشا
 ہور عجائب چیزاں نالے دانے بے تحاشے
 عالم فضل ملاں قاضی مفتی قاری سارے
 استقبال کرن آ اگے سیف ملوک پیارے
 جیوں کر حکم شہانہ آہا سبھ بجا لیاندا
 ہر نغمہ ہر ساز ہر سوہنا شہروں باہر آندا
 ہاتھی لا سندھور بنائے کتنے اٹھ سنگارے
 تازی زین مرصع کر کے کوتل آن کھلارے

گڈاں بہلاں پنیں ہو وج پالکیاں تے خاصے
 ہور چہفان اوچھاڑ بناتی چھتر سنہری خاصے
 کھڑ کھڑیاں سے کھڑیاں اگے جا کر ہویا کھڑیاں
 کھینچے لاء کرچی جیونکر ساون ہاٹھاں چڑھیاں
 میل کاٹھ تے بگھی رتھ سی تیج گرے تے یکے
 اشتر گاڈی تے بزگاڈی ہور کئی کم پکے
 فوجاں لشکر رنگ برنگی سبھ سوار پیادے
 میر وزیر شہزادے کیستے خوب سوداگر زاوے
 سوہنے سندر بانکے سارے لا لباس سنگارے
 مارن اکھ رکھن وچہ پڑوے تک تک ڈھین ستارے
 زیور حسن انہاندے کولوں جھلک لگی آسماں
 گاؤں ساز بجاوَن سازی نغمہ ناچ تراں
 ہور زور آور کشتی والے لتھے مل اکھاڑے
 ڈنڈ سروتے کردے پکڑاں بک دوئے تھیں چاڑے
 کلا جنگ بک کرے شتابی تھا تنگ بک کردا
 بک چائے بک اگے آنے روم پھرے بک مردا
 دھوبی پڑا کر بک سٹے بک بگڑی کر بھنے
 بک گروں تے کرے سواری دوجانو ہندر بھنے
 تیر انداز سوار بہارور نیزہ سیاہی
 کرن قواعد آپو اپنی جمع ہوئی سبھ شاہی
 سیف ملوک شہزادے کارن ہویا تیار الیماں
 کی حساب سناواں یارو سے اساب عظیمیاں !

سیف ملوک تخت توں اٹھ کے کرن لگا تسلیمیاں
 دے جواب اس گل اوبدیدا وانگ اکیل حلیمیاں
 جیونکر رسم رسوم شہانی کر کے ادب آداباں
 سیف ملوکے راضی کیتا شاہ نوں نال جواباں
 تاں پھر ملکہ دا پیو ہتھوں شاہزادے تے وکیا
 بخشی جاء علیحدی جتھے رہے سکھلا نکلیا
 ماڑی خاص شہانی جو سی اپنے پیٹھن والی
 اوتھے فرش سنہری کیتے مانجے وانگن تھالی
 وچہ سونے دا تخت وچھایا لعل جواہر جڑیا
 مجلس کارن نرم غلچے انت نہ آوے اڑیا
 ماڑی دی تعریف نہ ہووے کی گل کراں زبانوں
 دھرتی اتے آہی یارو مثل بنی آسمانوں
 چھت پرت کیتی استادان ہر ہر تھان ہزاراں
 بوٹے تے پھل کھیل رنگاں دے باغ بہشت بہاراں
 شیشے لاون جھلک چو طرفے موتی لٹکن چھجے
 نقش نگار صفائی صفیاں وہڑے رونق رے
 سیف ملوکے دا اس جانی خوب سہلیا وڈیرا
 لدھا شاہی راج حکومت اگلیوں کجھ ودھیرا
 سراندیپ نگر دا والی کول اوبدے نت آوے
 بہت خوشامد خاطر کردا کھیڈیں چت بھلاوے
 چوپٹ گھنے تے شطرنجوں ہس ہس کر دے بازی
 بد رنگوں رب رنگ بنایا برسا بولی تازی

پہلے ہتھ اٹھاراں اٹھے چھپ گئے ترے کالے
 پنچے چھلے دوئے پوئے سبھ آون من بھانے
 ست ست واراں پین ستاراں دا رکھے جدا سدا
 شاہزادے نوں شہ نہ آوے نہ جگ بھٹکے کسدا
 تریہرے داء رکھاوے پاسا چھ ترے پنچ دو بھائی
 نالے منجیں چوہیں اوتھے بند نہ پوندی کائی !
 چھے دوئے چھے چار اٹھاوے پون باراں تے تیراں
 کپے بھی ہو جاوَن کپے جگ میلن کھڈ چیراں
 پنچڑے چھلے جے لا چاروں دار کھن ترے پنچے
 بدھے باہجھ لیاوَن ساراں سچ دے کانے گنجے
 عاشق نرگوں پے پے نکلے کتنی کتنی واراں
 رگوں چا بد رنگ بنائے چھڈ نکلے گھر باراں
 سنگ قبیلے رنگ اپنے تھیں ماری دا اٹھ کردا
 ہر خانے ہر پاسے گردے دھکے کھاندا پھردا
 کدھرے ہوندا قید نماں کدھرے وت مریندا
 جاں رب سچا کرے محمد پک کے واصل تھیندا
 کدے شہزادہ کرے مطالعہ دفتر علم کلاموں
 کدے کچھری لا عدالت کردا خاصوں عاموں
 کدے ہکلا بیٹھ سکھلا کروا عیش اندر دے
 گاندھی شیشے بھر بھر لاوَن ہر ہر قسم عطر دے
 ساقی وانگ شراب پیالے مکھ رسن گل لالے
 ہتھ صراحی نور صبا جی کاسے پور پیالے

عیش شرابوں نقل کبابوں تار کھٹکھار ربابوں
 ساقی مطرب ہر اک ٹوٹا خورشیدوں ماہتابوں
 چھوکریاں وچ خدمت حاضر لونڈے ہوئے ریشے
 سبھو سن ان ودھے موتی صاف بدن جیوں شیشے
 کول رہے سلطان ملک دا ساعت مول نہ دے
 صبر آرام نہ آوےن جاں جاں سیف ملوک نہ دے
 جاں شہزادہ ہووے اداسی آپ غزل کوئی گاوے
 سننے والے رہن نہ ثابت ہوش تماں جاوے
 جدوں نشے دی مشتی اندر آپ سر دوا لاپے
 دانے لوک ہوون دیوانے رو رو کرن سیاپے
 جاں پھر یاد پوے اس صاعد نام اوہدالے روند
 آہیں ڈھا ہیں مار شہزادہ نیلا پیلا ہوندا
 ہو بیتاب پلنگ پر ڈھیندا طاقت رہے نہ جسے
 تیغ فراق بجن دی کولوں پل پل اندر کسے
 شاہ ملک داتے ہووے سارے میر وزیر سیانے
 ہون تعجب ویکھ محبت صدق صفا یرانے
 شایب آفرین ہزاراں ہر کوئی کہے شہزادے
 ایسے مرد انصاف والے ہوسن نہیں زیادے
 بک پری دی مورت تک کے گھر در شاہی چھڈی
 چوداں برس سرے پر جھلے رنج مصیبت وڈی
 اوس گلوں بھی مڑا نا ہیں چلا اگیرے جاندا
 پھر ملکہ نے ویر بلایا اس نوں بھی گھر آندا

پھر جو یار پیارا بھائی صاعد نام کوئی ہے
 اوس بن گھڑی آرام نہ اس نوں ہر دم یاد سوائی ہے
 ہر ہر پاسے صدقوں پکا اہل وفا یگانہ
 گھٹ گھٹ پیدا کرسی یارو ایسے پت زمانہ
 ملکہ خاتون تے بھین اس دی بدرہ خاتون رانی
 بدیع جمال سہیلی جس دی شاہ پری من بھانی
 دونوں بھیناں مڑ مڑ آون نالے مال انہندی
 سیف ملو کے کوں لیاون جوئے اوس سکھاندی
 کھانے دانے ہوو پوٹاں شربت رنگ برنگی
 اوس عزیز اگے آرکھن چیز دے جو چنگی
 عشرت عیش سمجھو کجھ لدھایا نہ اکھیں ڈٹھا
 جاں جاں یار نہ ملے محمد کجھ نہ گدا مٹھا
 عاشق نوں ایہ مال خزانے تحت حکومت شاہی
 دلبر بابجوں ایویں دسدے جیوں چوراں گل پھای
 اک دن ہو اداس شہزادہ کہندا ملکہ تائیں
 کدا قرار ہووے گا پورا جاندی عمر ازائیں
 جہاں دے دل جب بجن دی سو کیوں بہن نچلے
 حجر فراق ہووے تقدیروں اچرک وں نہ چلے
 جاں پھر وں بجن دی پونے بدھے دہن نہ ٹھلے
 اس شاہی تھیں اس دے کوپے بھلے مینوں دھر کھلے
 جس دل حب پیار بجن دا ہر دم ملایا لوڑے
 کیئے قول اساڈے ملکہ شاید تساں تروڑے

یا میں تھیں گستاخی ڈٹھی یا تسیں کسے ہوڑے
 ضائع عمر ملے بن جاندی جگ جیون دن تھوڑے
 یا ہن یار ملاؤ مینوں قول موہیں دا پالو !
 یا کوئی طرف ولایت اس دی رستہ پنہدہ دسالو
 تحت ولایت دولت عزت گھر میرے بھی آہی
 سب کجھ چھوڑ پری نوں دیکھن ہویا سمندر راہی
 پھیر تساں اس بادشاہی وچہ کیتا قید دھگانے
 میں دلبر بن سولی اتے عیش تساڈے بھانے
 موجاں مانن نہ میں آیا تحت تساڈے بہہ کے
 پری ملے تاں بہتر نہیں تاں کی لیناں بہول رہ کے
 رخصت کرد اوتے دل مینوں جتول دس بجن دی
 پردیساں سر دیساں کدھرے وانگن کوہ شکن دی
 صدقہ کر جو سیس بجن دیاں قدماں وچہ نہ لایا
 بھارا بھار نکماں دھڑتے ایویں رکھیا چایا
 یا مرساں یا ترساں کدھرے کرساں سر قربانی
 یا میلو یا ٹور ملکہ جاندی مفت جوانی
 ملکہ خاتون آکھ سناندی منت کرے پھڑ پیراں
 کہندی کرو تخل بھائی جیوں دھیراں تیوں خیراں
 کیتوئی صبر تخل اگے چوداں برس لمیرے
 ہو رہن چودہ دن کر جگر آئے بھلے دن تیرے
 صبر پیالہ زہر نوالہ اول مشکل بھارا
 اوڑک نفع اجیہا کردا جیوں تاتاق پیارا

کوڑا منہ مصبر کردا دہن ہبک ہر لڑاں
 پر جاں سنگھوں پیٹھ لنگھائیے دفع ہوون کنی پیڑاں
 کوڑا کھاؤن سوگن پاؤن مٹھا کھاؤن والے
 خون غلیظ ہووے تن روگی تھوڑے رہن سکھالے
 چوداں روز صبر کر بھائی جھلیں درد جدائی
 بیٹھا پی شراب صبر دا کف غماں دی جائی
 تاول نہیں کری دی
 دم دم خبر اسانوں آوے عجب جمال پری دی
 نور ظہور پری دے کولوں ہو سی دور ہنیرا
 سراندیپ ملک وچہ سارے چانن ہوگ ودھیرا
 ہوسی باغ اساڈے اندر آپریاں دا ڈیرا
 مشتاقاں دے بھاگ سوائے جدوں کرے گی پھیرا
 گھر در ساڈے ہوگ بہشوں رونق روپ سویا
 اوہ بھی نوروں نور ہوئے گا جس کس در سن پایا
 جس دیدار نہ دیکھن ہویا نال افسوس جلے گا
 عشقے باجھ نہ ڈٹھا جا سی عاشق جھال جھلے گا
 تو ہیں عاشق خاصہ اوس دا آیوں چھوڑ ولایت
 اس پچھے مدھ سرتے جھلی سختی بے نہایت
 میں بھی قسم خدا دی کر کے کیتی شرط پکیری
 عجب جمال پری دے اگے عرض کراں گی تیری
 ماں میری تے بدرہ خاتون اوہ بھی کھاؤن ہباں
 جے خیری ہن کیتا مولی میلاں نال سبلاں

نال بدیع جمال پری دے سیف ملوکے تائیں
کٹھی اسیں ضیافت کرساں آکھن چاہیں چاہیں
باپ میرا بھی قسماں کردا جاں دس لگا میرا
سیف ملوک دھرم دا بیٹا کرساں فکر بتیرا
اسیں سبھو اس گلے اتے آپو اپنی جانی
شامل ہو کھلوتے اپنے چنتا نہ کر بھائی
دیسی رب مراداں تینوں شک نہیں اک ذرہ
نال بدیع جمال پری دے ہوگ وصال مقررہ
سن گلاں شہزادے تائیں ہونی کجھ تسلی
لے دعائیں اتے ثنائیں ملکہ گھرنوں چلی
آساقی بھر دیہہ پیالہ آیا وقت خوشی دا
نیڑے آ مقامی ہويا پچھلا یار پوشیدہ
مدھ پیواں مستانہ تھیواں رل کے سنگ سواراں
شہر جنگل تھیں باہر نکل کے ڈھونڈ لیاواں یاراں

داستان در بیان ملاقات شدن با صاعد و بدست آمدن و کیفیت

خود بیاں کردن بہ یک دیگر صاعد و شہزادہ

راوی ایس کہانی والا لعل دا و بخارا
چن چن موتی دیئے مزدوری کہے محمد یارا
شہزادے نوں چھوڑا تھائیں سنگ لدھا اس بھارا
صاعد دی لے خبر اکلا دور رہیا بے چارا
اوکھا سوکھا ہوا کواری ڈھونڈ لیاویں اس نوں
تینوں بھی رب سنگ ملاوے سنگ ملاویں اس نوں
سر پر سفر مصیبت سیے اپنا حال و بخائیے
نجم النساء سہیلی وانگر یاراں یار ملائیے
حاتم طائی نے سن بھائی کیتی کیڈ کمانی
من سوال دوئے دے لیئے اپنی جان گوائی
بادشاہی سٹ سفر مصیبت ست واری اس چائی
ہن تک نام حیات اوے دا شناس دیس لکائی
توں بھی مرد جوان کہاویں کوڑا سچا جیسا
صاعد تے شاہزادے والا میل کراویں کیسا
اس نوں باہوں پکڑ شہزادے راہ پر آن بھائیں
سیف ملوک شکار چلے تاں اوے راہ لگہائیں
بک دوے نوں ویکھ لیں گے زہسی نہیں اکلا
دونویں راضی ہوں اس کموں پاک تیرا تہ پلا
بہن ہن لک محمد بخشا راوی مرد ونگارے
بک دن سیف ملوک شہزادہ چڑھیا طرف شکارے

ہر بندے نوں لگا پیارا جس جس نے اوہ ڈٹھا
 جیہڑے صفت زبانوں کر دے ہووے اونہاں منہ مٹھا
 سننے والے سن سن صفناں عاشق ہون تیرے
 شاہزادہ وچہ شمع نورانی خلق پتنگ چوہیرے
 جے اوہ قدم اکھیں تے رکھے سبھ آکھن بسم اللہ
 ہر کوئی دے دعائیں دل تھیں کوئی نہ کردا گلہ
 خلقت آکھے جو کجھ خوبی دنیا اتے آئی
 جو جو صفت صلاحی والی خالق پاک بنائی
 جو بھلیاں ودھ شماروں وچہ کتاباں سنیاں
 ایسے کارن سرجی خالق دیتوس کرار زانی
 ویکھ حیران رہی سبھ خلقت تھاں بھٹھاں کھلوئی
 سیف ملوکے دی اسواری شہروں باہر ہوئی
 رکھ شکار بہانہ ٹیریا ہون جنگ دا واسی
 صاعد دے اس درد فراقوں ہویا جی اوداسی
 پری دلوں کجھ ہوئی تسلی وقت ملن دا آیا
 چوہداں روزاں دا کر عرصہ ملک ذمہ چایا
 صاعد دی ہن چھک سینے وچہ لین آرام نہ دیندی
 ترٹی سانگ کھجے اندر ہر دم رڑک مریندی
 شاہزادہ دل خفگی اندر چپ چپاتا جاندا
 باہر شکاری دے وچوں آپ شکار غماں دا
 صاعد نوں ہر ساعت اندر یاد کرے تے رووے
 آکھے یارب سلیاں کتھوں ایڈ نہییا ہووے

لے کے حکم غلام شتابی پھرے جا چوہیرے
 دھرا گے مجذوبے تائیں آن بہائیوس ڈیرے
 شاہزادے تے تاول کیتی کیویں مڑ کے چلاں
 اوس غریب بے تھیں پچھاں حال اوہدے دیاں گلاں
 چال چایا چاء گھوڑے چابک لایا
 بک اندر سی سک بجن دی چھک و راگ لایا
 ڈیرے آن لتھا پھر جلدی فارغ ہو شکاروں
 آون سات غلاماں تائیں حکم ہویا سرکاروں
 حاضر کرو شتابی اتھے اس مجذوب جنے نوں
 خفگی دی گل پیچھے ساری خفتی رنگ بنے نوں
 خدمت گار گئے اٹھ جلدی پکڑ غریب لیاندا
 شاہزادے دے تختے اگے جاں اوہ ہویا و اندا
 کرے سلاماں وانگ غلاماں چم زمین ادب دی
 کہے دعائیں صفت ثنائیں وانگ کلام عجب دی
 بہت فصاحت نال بلاغت کرے کلام زبانوں
 خوش آوازہ سمجھ اندازہ چھولے سخن بیانوں
 وانگ وزیراں کر تدبیراں خوب کرے تقدیراں
 سن تفسیراں با تاثیراں لگی چپ امیراں
 چال کمال و بال آلودی نال زوال ادیبی
 حال مثال کنگال سودائیاں قال مقامی اجیبی
 عام تمام کلام اوہدی سن کام سلام شہانے
 نام انعام حرام ہونیونے ویکھ کمام یگانے

شاہزادے فرمایا اگوں سن توں مرد غریبا
 کتھوں آئیوں کتھے جا سین پھیرے کدھر نصیبا
 کی مطلب کی نانواں تیرا سچ دسالیں بھائی
 کہیوس نام میرا ہے صاعد رکھیا بابل مائی
 مصر شہر تھیں آئیوس شاہا اوہ میں وطن پیارا
 جاوَن دا کجھ پتہ نہ اگوں کتول رزق ہمارا
 نام مصر دا سن شاہزادے بھڑک لگی اک سینے
 آہ چلاوے تے فرماوے سکھ دس مصر زمینے
 پھر پچھے کی نانواں تیرا سچ دسالیں بھائی
 کہیوس نام میرا ہے صاعد رکھیا بابل مائی
 صاعد دا سن نام شاہزادہ تختوں اٹھ کھلویا
 ہو بیہوش ڈھٹھا کھا گردی سہی ہووے جیوں مویا
 جاں بیہوش ہویا شاہزادہ ڈٹھا نفر غلاماں
 بے عقلاں کجھ سمجھ نہ کیتی پایا شور ہنگاماں
 جو جو آہے دانش والے شاہزادے پر ڈٹھے
 صاعد نوں پھڑ مارن لگے ہو بے عقل اکٹھے
 کند فہماں نے معلم کیتا شاہزادے دا ویری !
 سیف ملوک کیتا اس دکھیا ایہ کیوں جاوے خیری
 اک دوئے تھیں سرس اوہ ظالم ترس نہ کردا کوئی
 اس عاجز ونڈے یارو کی دساں جو ہوئی
 لتاں کئے مار طمانچے نال زاڑاں وٹاں
 سوٹے سے سولاکاں پائیاں بھنیاں پٹاں سٹاں

ماراں کھاڈا ہنڈا گڈوا کر ہمت اٹھ نہٹھا
 بک اکی کوٹھی اندر چھپ کتے ونج ڈھٹھا
 سیف ملوک اتے چھکائے عطر گلاب امیراں
 پکھے جھلے تلیاں ملیاں وانگن سکیاں ویراں
 جس ویلے شاہ ہوش سنبھالی پچھیوس صاعد کتھے
 سبھ حقیقت نفران دی ایہ کجھ گزری اتھے
 ماری دا اٹھ نہٹھا صاعد اسیں رہے وچہ روئے
 خبر نہیں ونج چھپیا کتھے ہے بچیا کس ڈولے
 سیف ملوک کہیا کم بختو برا ہنیر کیتوئے
 اپنے دلوں بجن بن کے میرا لہو پتوئے
 احمق بجن دی بھلیائی ویر ہوندا ستراماں
 تن دے بجن دل دے دشمن جنہاں زہد نہ بھاماں
 شاہزادے فرمایا اس نوں پیدا کرو شتابی
 نفران جاتا ہے تقصیری کریے ڈھونڈ خرابی
 نفر غلام چوطرفی دوڑے آوے کتوں نظر وچہ
 ادا ہناں پیروں آپ شہزادہ بھجدا پھرے شہر وچہ
 کوچے گلی بازار محلے دیندا پھرے ڈھنڈورے
 اس صورت اس قد اس ویسے اس روٹے اس ٹورے
 ایس گھڑی وچہ اساں کھڑا یاد سو جس نے ڈٹھا
 یا کوئی ڈھونڈ لیاوے کدھروں کھول دیاں اس چٹھا
 اک ہزار دینار دیاں گاجو اس نوں پھڑ آنے
 بہت عزیز اسانوں لکسی بجن دل دے بھانے

سرگردان شہزادہ پھر دا منہ کوڑا دل پھکا !
 ویکھ اوہنوں جگ لوڑن چڑھیا کیا وڈا کیا نکلا
 خاطر خوف شاہا ندا نالے طمع پیویے زردا
 جا بجائی لوڑن خلقت پتہ کرن ہر دردا
 نہ کوئی کھوج نشانی لہے ناں کوئی پتہ نہ دماں
 صاعد چھپیا سنے ڈھونڈورے آکھے کتول نساں
 جیوں جیوں لوڑ تلاش ویکھے بندا ہو چو پیتا
 دل وچہ کرے دلیاں رہا برا کیا میں کیتا
 کی میں خون انہاں دا کیتا اہڈ گناہ کبیرا
 ڈھونڈ سزائیں دیوں لکے آندوس کس تقصیرا
 خبر نہیں بے قتل کرن گے یا پھر قید کرین
 یا کوئی سخت تنبیہاں دے کے غصے نال مرین
 صاعد خوف ایڈیشے اندر جان سکی تن کنبے
 سیف ملوک ڈھونڈیندا دندا چایا درد الہے
 گھر گھر ہو کے دیندا پھردا بھجدا پیر نہ لگے
 خفگی نال ہویا رنگ پیلا ہوٹھ سکے منہ لگے
 لدھا یار کھڑایا مڑ کے پیا ہنیر خدایا
 جیون میرا ہے کس کاری بے اوہ ہتھ نہ آیا
 اوہر اوہ دعائیں منگے شالا کوئی نہ ویکھے
 ایدھر ایہہ کہے جہب میل ہووے کت لیکھے
 دو بندے اس کوٹھی آئے اوڑک لوڑ کیرندے
 اندر وڑ کے ویکھو لیونے جھنڈوں پکڑ مریندے

صاعد عاجز دے دوہائی ندا یاروں نا ہیں
 نہجے ہتھ سوال پکارے اتنا مارو نا ہیں
 والاں تھیں پھڑ دھر وہ لیونے ونج حضور پچایا
 جاندے جنے وانگ فراقے اپنا آپ وکھایا
 جھکھڑ پت اوڈائے پیلے پھری بہار چمن دی
 نس پیار وہ چھنڈ وچھوڑا آئی وار ملن دی !
 ہو بیہوش ڈھٹھا ونج صاعد کجھ خوفوں کجھ ماروں
 شاہزادہ پھڑ تلیاں ملدا آپ کریندا اداروں
 عطر گلاب لگے چمکاون ہور ملن خوشبویاں
 ہوش پھری اٹھ بیٹھا کہندا دسین کیکر ہویاں
 حال حقیقت اپنی ساری کھول سنا جواناں
 کیونکر مصر شہر تھیں ٹرکے پہچوں انہاں مکاناں
 صاعد دے دعا شہزادے شالا سکھیا جیویں
 دولت تحت اقبالوں والا سدا زیادہ تھیویں
 سر پر ظل الہی ہووے قدماں وچہ ولایت
 دشمن چور ہوں تے بجن مانن خوشی نہایت
 شوکت شان عدالت عزت راج حکومت پایا
 روز قیامت توڑی شاہا دن دن ہووے سویا
 عاصم بن صفوان شہزادہ مصر شہر دا والی
 نوکر اس دے تنخاں والیہور شہزادے چالی
 صالح ابن خمید اوہد اسی اک وزیر پیارا
 میں ہاں بیٹا اس دا شاہا کرماں دا بتیارا

میرا اک شاہزادہ آہا بیٹا عاصم شاہ دا
 سیف ملوک آہا اس ناداں بھائی سورج ماہ دا
 بھاناں رب دا اینویں ہویا اٹھیا دا نہ پانی
 کپڑے اتے لکھی ڈھیوس مورت پری زانی
 ویکھن سات کٹھا اس مورت جیو گیا ہو راہی
 اٹھ پری دی لوڑے چڑھیا چھڈ ولایت شاہی
 ستر ہزار امراء اسلامی دولت رخت جواہر
 مال خزانے تے سمیانے بے حسابوں باہر
 ہوا سوار جہازاں اتے وچہ سمندر ٹریا
 ہک دن داء مخالف جھلی مینہ غضب دا وھریا
 بجج جہاز ہوئے کئی ٹوٹے غرق ہویا سبھ ڈیرا
 ہک دوئے دی سار نہ کوئی آہا سخت ہنیرا
 میں اک تختے اتے رہیا دھڑیا وچہ جلانی
 قدرت پاک خدائے رکھیا شاہوں پئی جدائی
 شاہزادے دے درد فراقوں بہتر سی ڈب مرناں
 ڈانڈے نال نہ زور محمد جو بھاوے اس کرناں
 چوہداں برساں دے ہن نیڑے مدت ہوئی وچھنے
 سنھ گیا سبھ آنسو پانی دیدے اتنے رونے
 سرگردان رہیوس نت پھردا ہ ناپو ہر بندر
 نسا خاں دی قوے پہلاں پائیوس قیدے اندر
 پنجرے اندر پاء انہاں نے کیتا مینوں قیدی
 نال درخت رکھن لٹکائی ناں گل سمجھ کیدی

درداں نال ہویا پر سینا خوب بلند آوازے
 غزلاں گاواں من پرچاواں شعر پڑھاں تر تازے
 نہ میں گل انہاندی سمجھاں نہ اوہ سمجھن میری
 مینوں جان کچھیر دلاون اگے دانے ڈھیری
 کچے دانے پاون مینوں کھاون کارن چوگاں
 اوہ نہ کھاواں پیٹ سکاواں رب دی دتی بھوگاں
 پنجر امیرے والا ہووے نال رکھاں دیاں ڈالاں
 موری وچوں حیلہ کر کے باہر متہ نکالاں
 میوے کول ہوون جے کچے توڑ شتابی کھاواں
 تاں اونہاں پھر معلم کیتا ہے ایہ مرغ سچاواں
 میوے کچے دیون لگے دانے بھن چراون
 فجرے شام نکالن باہر جنگل بول کراون !
 پھر پنجرے وچہ پاون جلدی کرن وساہ نہ ماشہ
 مشکل قید مصیبت مینوں انہاں عجب تماشہ
 بے ترساں نوں ترس نہ آوے کر دے قید پرنداں
 سکھیے بانئیں اڈن والے پنجریاں وچہ جنداں
 کرن جدا اڈاراں نالوں جوڑے چاٹر وڑن
 پر بھجن سر گنجے ہوون اجے بے ترس نہ چھوڑن
 جنس اپنی تھیں وچھڑ جیہڑے نا جنساں وچہ آئے
 کاہدا سکھ سواد انہاں نوں دم دم دکھ سوائے
 وچہ ہوائیں اڈن والے قید اندر درماندے
 ناں اوہ سنگ نہ چوگ خوشی دی زہر نوالے کھاندے

پنہریاں وچہ ٹرن نہ ہوندا کیکر ہووے او ڈاری
 آئی باہجوں جان نہ نکلے جہلن سخت تہاری
 خبر نہیں کس دیوں آون مرغ غریب بیڑے
 دانہ پانی پکڑ بدسیں ہر ہر بنے پھیرنے
 جالاں والے پکڑ لیاون پین پنہر وچہ جالاں
 چالاں یاد کرن نے روون کوئی نہ محرم حالاں
 جیوں جیوں روون کرن پکاراں بولن بول غمیندے
 اوہ روون تے رکھن والے ہس ہس دوہرے تھیندے
 نہ کوئی سمجھے گل انہاں دی نہ درداں دیاں کوکاں
 بھڑ بھڑ کے اوہ مویا لوڑن عجب تماشہ لوکاں
 ساری عمر پھیندیاں گزرے سرتے وال نہ رہندے
 پتا مارن شکر گزارن رب دا دتا سہندے
 بے رحماں نوں رحم نہ آوے ویکھ مصیبت بھاری
 جہناں نالوں جہن وچھنے رسم کہی ہتاری
 بک لہندے دے چڑھدے جاندے دے مڑ لہندے
 کہناں سخت نصیب اول دے پنہریاں وچہ بہندے
 دور وطن ہمراہ نہ کوئی پیا قضیہ بھارا
 کھولیں قید امید تیری تے یا مرشد چھارا
 بری جدائی سہنی آئی لدگیوں دلدارا !
 رب رحیم غفور محمد میلے پیر پیارا
 مدت کچھے صاعد تائیں نظر پیا شہزادہ
 حال سنا محمد بخشا گلاں چھوڑ زیادہ

یار اڈیک قصے دی اندر لے لے کھان ادھارا
 سدھی صاف مکا کہانی ناں کر بہت سپارا
 صاعد حال سناندا شہا اینویں ساں میں قیدی
 کدے خلاص کریگا ایٹھوں آہی آس رے دی
 آیا رب کریگی اتے ایہہ سبب بنایا
 جو سلطان ملک دا آہا چڑھ انہاں تے دھلایا
 جس قوے وچہ قیدی پساں میں پردیسی بندہ
 اس قوے دی سختی آئی مار چکائیوس دھندا
 اوجھوں رب خلاصی کیتی نس ٹیروس کر جلدی
 اگوں شتر سراں نے پھڑیا لکھی ملی اول دی
 شتر سراں دا راجہ جیہڑا گھر اس دے دی بیٹی
 قوم اپنی وچہ صورت والی زیور نال لپیٹی
 اوس بی بی نے میرے تائیں اپنے کول منگایا
 قدرت نال اوہدا دل شہا ویکھن سات وکایا
 مدت پاس اپنے اس رکھیا لوڑے مطلب پایا
 اوجھوں بھی پھر نس کھلوتا مولی پاک بچایا
 گھنی گھنیری ویکھ مشقت پہنوس ایس نگر وچہ
 بک مسجد وچہ ڈیرا کیتا بیٹھا ساں فکر وچہ
 بک نمازی بڈھا آہا اوس مسجد دا بانگا
 اج اس باہر آندا مینوں سیر کرن دی تاہنگا
 اس جانی آ بیٹھا شہا جس جائیوں مدھ آندا
 سیف ملوکے دے غم اندر بیٹھا سال درماندا

شاہزادے ایہ گلاں سن کے صاعد پک پچھاتا
 پنجوں رویا اٹھ کھلویا فضل ربانں جاتا
 صاعد تائیں سینے لائیوس نال پیار صفائی
 کہندا سیف ملوک شہزادہ میں ہاں تیرا بھائی
 سیف ملوک میرا ہے ناواں عاصم شاہ دا جلیا
 تینوں مینوں وچہ سمندر رب وچھوڑا پایا
 اپناں آپ شہزادہ دے صاعد مول نہ منے
 خبر نہیں اوہ کتھے رھڑیا کس نے لایا بنے
 جیکر کدھرے روہڑ کھڑ لگا ہوئی حال شکستے
 ایہ کوئی شاہ ولایت والا فوجاں ملن رستے
 دولت مند اقبالں والا راج حکم اس بہتا
 کیکر اوہ پردیسی شہدا ایس مراتب پہتا
 صورت جیسی صورت ہوندی وانگ آواز آوازے
 عاقل دانے سوہنے سندر بھلے بھلیرے تازے
 سیف ملوک نہیں توں بھائی صاعد کرے نہ باور
 ہر ہر جانشانی وسدا سیف ملوک اکابر
 صاعد نے فرمایا اوڑک ہک نشانی پکی
 مد یقین لیاواں شاہا جے اوہ جاوے تکی
 سیف ملوک دے وچہ متھے آہا خال نورانی
 اوہو خال ہووے اس سہدے معلم ہووے نشانی
 شاہزادے دستار اٹھائی متھ کیتاواندا
 صاعد خال ڈٹھا جس ویلے ڈٹھا ہو درماندہ

ہوش عقل سدھ بدھ ریوس مرے دو انگ سپاہی
 سیف ملیندا اتلیاں تن تھیں تران گلیسی
 لے گلاب مریندا چھٹے سر منہ سینے تائیں
 عرض کریندا بار خدایا اس نوں پھر بچائیں
 صاعد نے وت ہوش سنبھالی آیا جیو ٹکانے
 شاہزادے دی پیریں ڈھٹھا چمے قدم دھگانے
 کہندا شکر ہزار ہزاراں ڈٹھیوس پھیر سوکھلا
 کی کجھ شکر زبانوں آکھاں کرم کمایا اللہ
 صاعد تے شاہزادہ دونویں اٹھ ملے گل لگ کے
 جگ گئی پوشاک آکھیں تھیں ہنجوں نالے وگ کے
 سراندیپ نگر دے شاہے نالے فوج رعیت
 اہلاں حرماں تابعداراں ہوئی خوشی جمعیت
 گیا گواتا یار شاہزادے مولی پاک ملایا
 سد حجام حجامت کیتی جا حمام نہایا
 قیمت دار پوشاک منگائی عطر اوپر چھنکایا
 صاعد دے پھر بدن لوائی چڑھیا روپ سوایا
 نغے ناچ ہوئے ہر کوئی سوہلے گاؤں آیا
 چڑھیا روپ سوایا لالہ کیسریاں رنگ لایا
 ہر ہر وال کڈھے چکارے جیوں سونے دیاں تاراں
 حسن بے انت بسنت پھلاں دی ویکھن لوک ہزاراں
 شاہزادے پھر کھانے منگے خدمتگاراں آندے
 مدت کچھے ملے پیارے رل مل دونویں کھاندے

کھاناں کھا آرامی ہوئے پیندے لال پیالے
 کھیوی ہونے مڑ مڑ دھوندے داغ وچھوڑے والے
 صاعد نوں لے نال شاہزادے ٹریا طرف محالاں
 کی کجھ آکھ سناواں یارو ایس خوشی دیاں گلاں
 ہوئے سوار نراں تے دونویں اگے دوڑے ارول
 چالی شاطر بھجے جانے نال لباس مکمل
 ہر شاطر ہتھ ہندی تیغاں قبضے جڑت سنہری
 مکی ڈھالیں کھلے گردے پھل سورج دوپہری
 پوشو پوش کریندے جانے خلقت ڈھ ڈھ پوندی
 واہ شہزادہ تے واہ صاعد چاروں طرفوں ہوندی
 شوکت شان گھنیرا کر کے کرو نمہ ہزاراں
 صاعد دا رنگ روپ سہایا جیوں گل وقت بہاراں
 محالاں دے دروازے آندا کر کے ایہ وڈیانی
 شاہ نگر دا اگوں ملیا نالے ہور لوکائی !
 استقبال اوہدے نوں آئے شاہزادے سر کر دے
 لکھ خاطر لکھ عزت کیتی والی اوس نگر دے
 سیف ملو کے دی پھڑا نکل جے پاسے ٹورے
 صاعد دا ہتھ کجے پکڑے ٹردے ایسے ٹورے
 جا سلطان تحت تے بیٹھا اوہ بھی کول بہائے
 جے پاس شہزادہ بیٹھا کجے صاعد نالے
 دتا حکم کلالاں تائیں سرخ شراب لیاؤ
 کنجراتے کلونت میراثی خوب سرماں کر گاؤ

تان ترانے کرن شہانے نغے ناچ یگانے
 سات سراں تے تین گراماں گاؤں گینیں دانے
 پردے رود سرود خوشی دے گان بجاؤں سازی
 پین شراب رباب سیندے مجلس ہوئی تازی
 حوراں ہار بہار بنائے خدمت گار بریشاں
 گل رخسار سمن برسائے سنبل وال پریشاں
 چیرے کلغی توڑی پتمکن طلے دار دوپٹے
 گھیرے دار نرم پشتواں گوہڑے رنگ اولے
 مارن پھیرے گرد چوہیرے روشن کرن ہنیرے
 سن آوازے تازے تازے ہوندے رقص گھنیرے
 زہد صوفی ویکھ نہ سکدے اس مجلس ول دوروں
 جو تکے سو جا نہ سکے تاب حسن دے نوروں
 جاں عیشاں وچہ ہوئے سوکھلے دور ہوئی دلگیری
 شاہ نگر دا پچھن لگا کر کے جیہہ مٹھیری
 صاعد بیٹا دس اسانوں حال حقیقت ساری
 کس سب بچاویں مولی کیکر عمر گزاری
 صاعد کہندا سن توں شاہا میری درد کہانی
 جاں شاہزادے نالوں کھڑیا دور رھڑیا پانی
 چالی روز رہی سی جھلدی وا مخالف ظالم
 تنختے تے میں رھڑدا رہیا نہ دیا کوئی عالم
 سرگردان رہیا اوہ تنختے اتنی مدت توڑی
 چاروں طرف دے جل مارو زمیں نہ لبھدی لوڑی

آفت ٹھاٹھاں دیہن کلاوے گھسن گھیر قہر دے
 دانہ پانی اجے نہ مکے لکھے لیکھ امر دے
 بک دن جھکھڑا کھلوتی ہوئی دور غباری
 انبر دھرتی دس لگے کیتی رب غفاری
 بک ٹاپو دے دندے مینوں جا صاحب نے لایا
 جان لبان پر آئی آہی بھکھ پیاس رولایا
 ٹاپو اندر نظری آئی نعمت ودھ شماروں
 مٹھے میوے ٹھنڈے پانی کوش ہوا بہاروں
 گھنیاں چھاواں چیاں جائیں سبزی دھرتی کبھی
 ہریاں شاخاں میوے بھریاں کوئی نہکوئی بھیجی
 کوئی مدت اس بندر اندر کیتا وقت گذرا
 اوڑک تریوس نہج کے ٹلا لکڑیاں دا بھارا
 میوہ پانی ٹلے اتے پائے کچھ خرچی
 اوسر وقت بدیسی بھکھے آپ حکیم بورچی
 پھیر اوہ ٹلا پانی اتے ٹریا چار مہینے
 اس سختی دیاں گلاں دساں سٹربل اٹھن سینے
 ساری عمر رہاں جے گندا اوہ مصیبت بھاری
 سیکڑیاں تھیں اک نہ مکدی ایسی رنج گذاری
 مجھ کچھوے تے باہناں تندوے سب سنسار جماعتاں
 لدھر کہیں تے جلوڑے ہور ہزار آفاقاں
 مارو مار کریندے آون وڈے وانگ پہاڑاں
 ہر ہر دے منہ وچوں نکلیں دوزخ ہار ہواڑاں

انہاں بلائیں تھیں رب مینوں قدرت نال بچایا
 ہر عاجز دا حافظ ناصر واہ واہ بار خدایا
 ترے مہینے سنجہ بابجوں کھادی چیز نہ کائی
 سخت مصیبت اوس کٹائی آہی جس بنائی
 ہک دن کرنا رب دا ہویا موج چڑھی دریواں
 روئے زمیں تے پانی پھریا کی کجھ آکھ سناواں
 اچی نیویں تھان نہ چھڈی جل تھی ہویا پانی
 میں پر زور حشر دا آیا مشکل سخت دہائی !
 اس پانی دے زوروں میں بھی جیون تھیں ہتھ دھوئے
 ایہہ مویا کہ مویا میں بھی یار جویں سن موئے
 قہر تکے تے جھلے دھکے غوطے کھادے بہتے
 لیکن لکھے دم عمر دے اوڑک مول نہ پتے
 ندی اوچھل اچہا لایا ٹلا ٹاپو چڑھیا
 مولی صحیح سلامت مینوں خشکی اندر کھڑیا
 ٹاپو ویکھ ہویا دل راضی وانگ جنت دے کوچے
 سرد چنار انار کھجوراں ہور سفید الوچے !
 فندق اتے عناب انجیراں دا کھا انگواراں گچھے
 جو من بھاوے سوبو کھائیے نہ کوئی ٹھاکے پچھے
 ہندی میوے ہور ہزاراں گنتر وچہ نہ آون
 پک پک سبھ ہوئے رنگ رتے رس چونڈے من بھاون
 ہور عجب اک میوہ ڈٹھا اس ٹاپو وچہ بھائی
 وانگ انگورے گچھا اس دا صورت شکل صفائی

شام پوے دن ڈبے جس دم جگ پر پھرے سیاہی
 پتر چا لپٹن گچھا قدرت نال الہی
 ساری رات رہے اوہ بدھا فجر ہووے پھر کھلدا
 بیکا بیک آواز اس رکھوں نکلے بھارے مل دا
 ہور درخت اک میوہ اس دا وگر شکل منو کھاں
 وسدا آدم جیوں لٹکایا زلف بدھی سنگ رکھاں
 ہر ڈالی پر ایہو جیسے میوے بہت رنگیلے
 بیٹھے کھائے من پر چائے بن ہاڑے بن حیلے
 میں بھی دل وچہ نیت کیتی اتھے رہن بھلیرا
 میوے کھاساں وقت لنگھا ساں سنگ نہ لبھدا میرا
 اک دن اچن چیتی آیا نساںسں وا ٹولا
 مینوں پکڑ لیا رل سبھناں پا گھیرا کر رولا
 چکڑی عود لکڑ دا اونہاں پنجرہ خوب بنایا
 اوس پنجرے وچہ گھت کے مینوں نال رکھے لٹکایا
 سارے میں دل بر بر تکرے انہاں شناس نہ کائی
 آدم شکل پہچان نا ہیں اور نساںسں نو کائی
 ایہ معلوم ہووے جے انہاں آدم کوئی نہ ڈٹھا
 ان کباب نہ دیندے کھاناں کوئی میوہ مٹھا
 نیلا گھاہ گھتن میں اگے یا پھر سکے دانے
 کھوڑ بدام چھوہارے مچھی کھاناں کوئی میوہ مٹھا
 دانے گھاہ نہ کھاہدے جاون بھکھ کیتی لا چاری
 پنجرے وچوں باہر آویں کر کے بہت ہوشیاری

خوش انہاں کھاندے جاون بھکھ کیتی لاچاری
 پنجرے وچوں باہر آویں کر کے بہت ہوشیاری
 خمیوں عجب پکھیر وجانن کرن آپس وچہ گلاں
 ایسا پنکھی کدی نہ ڈٹھا وچہ اجاڑاں جھلاں
 ساری خوش اساڈی کھاندا دانہ گھاہ نہ کھاوے
 خبر نہیں کی ذات لبہا ندی کیہڑے دیسوں آوے
 پھر مجھی تے میوے مینوں دیسہن خوراک روٹی
 کھاون پیون سب کجھ آہا سکھ نہ آہا کوئی
 تنگ پیا دل میرا اوتھے چارہ کوئی نہ چلدا
 ویکھ کلونی شکل اونہا ندی جگر سینے وچہ گلدا
 سیف ملوک پکھیندا بھائی شکل انہاندی کیسی
 کجھ نمونہ دس اسانوں کیہڑی چیزے جیسی
 صاعد کہندا سن شہزادہ دساں کجھ نشانی
 سر اونہاندا خوکاں وانگر باندر وانگ پیشانی
 اکھیں سبز ڈراون دوروں وند مثال پلنگان
 گورخراں دی دیہی ساری دسدا بھی میں سنگاں
 صورت آدمیاں دی آہے دونویں ہتھ انہاندے
 اوٹھاں وانگر پیر بدن تے بہتے وال دکھاندے
 سیف ملوک پکھیندا اگوں نال محبت خاصی
 دس بھائی اس قیدے وچوں کیکر ہوئی خلاصی
 صاعد کہندا سن شاہزادہ جو گل اگوں آئی
 بک دن مینوں مارن لگی اوہ نساں لوکائی

پر کوئی روز حیاتی باقی دنیا اتے آہی
 مارن تھیں اوہ ہوئے پشماں کیتا کرم الہی
 تحفہ کر کے بھینچن لگے دوجے ملک کسے نوں
 ہک جتاں پھر چاکند ہاڑے لے ٹریا سی مینوں
 جاندے جاندے نوں ہک جانی پانی آگوں آیا
 وہندی ندی ڈونگہیری اندر پیر جدوں اس پایا
 پانی کولوں ڈر کے ہٹیا ٹھل نہ سکیا مولے
 میں جاتا ہن ویلا ایہونس پواں ات رولے
 پنجرے تھیں میں باہر آیا چھال ندی وچہ ماری
 دوتن باباں مار شتابی دور گیوس کرتاری
 اگے رھڑدا جاندا آہا پانی تے اک تختہ
 ہوا سوار پیا اس اتے پھڑیا بچھا سختہ
 پنج دھاڑے تے پنج راتیں گیوس ندی وچہ رھڑدا
 پھیر کنارے لگئیوس آگوں ویکھ سبب کی جرڈا
 زنگی آدم کھاون والے اگے سان بترے
 مینوں پکڑ لیا پھر اونہاں کھان لگے کر بیرے
 پھر کوئی پئی دلیل انہاں نوں کرن آپس وچہ گلاں
 مینوں سمجھ نہ آوے کوئی نہ بولاں ناں ہلاں
 خوب شکار سمجھ کے اونہاں اپنے ملک بچایا
 تیلے والے ملکے اندر گردن تیک ڈبایا
 گوشت وچہ جاں تیل سنجر سی تر ہو سی سبھ دیہی
 تدوں خوراک کراں گے اس دی غرض انہاں سی ایہی

ترے مہینے نت بے ناعدہ دوئے وقت رجاندے
 شکر مغز بادام چھوہارے مچھی بھن کھاندے
 دل وچہ خوانش ایہ انہاندی جاں ہو سی تن فرہ
 میوے روغن تیری دیون گے گوشت ہو سی چربہ
 ہک دن مار کباب کراں گے ہو سی عید ولیدی
 ایس طمع تے پالن مینوں کر تاکید دے دی
 جاں پھر گوشت موٹا ہویا پھری دیہی تے لالی
 آیا رنگ عجائب جسے صفت خداوند تعالیٰ
 شیشے وانگ چمکدی دیہی چوہ چوہ رت کریدی
 مثل انار بھکھے تن سارا لاناں جوت مریدی
 زنگی کھاؤں اتے ہوئے مارن لگے مینوں
 پر جے رکھن والا رکھے مارن طاقت کینوں
 دانے رل کے کرن صلا حال ایہ ہے تحفہ بھارا
 ہک دن کھاداتاں کی ہوسی سال نہ لنگھسی سارا
 اپنے بادشاہ ہے دل گھیلے تحفہ کر نذرانہ
 نالے حکم راضی ہو سی دیسی دان شہانہ
 کشتی اتے چاہڑ لیونے لے چلے دل شاہے
 پانی وچہ رہی اوہ بیڑی روز قدر ہک ماہے
 ہک دن واء پرے دی جھلی جھکھر سخت ہنیری
 کانگ چڑھی دریا دے اتے وانگ طوفان وڈیری
 چالی روز چلی پھر کشتی وا ہو واہ شتابی
 اوتھے میں بھی تنکے بہتے رنج مصیبت آبی

حکایت بطریق تمثیل می گوید

ہک دن کرن شکار شکاری باری اندر آیا
آ درخت گھنے دی چھاویں اس نے ڈیرا لایا
نالے باز ہواویں اڈوا آ بیٹھا اس رکھتے
طعمہ لوڑے ماس نہ چھوڑے آیا ظالم بھکھتے
بیٹھ شکاری باز اتے سی وچہ بیٹھی اک گھوگی
دشمن ویکھ کہے اج میں بھی چوگ اجل دی چگی
بیٹھوں شصت شکاری جوڑے تیری گھوگی نوں لاواں
اتوں باز تکے جے اڈے پکڑ شتابی کھاواں
گھوگی جدوں اونہاں ول ڈٹھا کر دی فکر گھنیرا
کہندی رہا کیونکر رکھیں بچن نہیں ہن میرا
بیٹھ رہاں تاں شصت برابر مارے تیر شکاری
جے اڈاں تاں باز پکڑ سی ہر پاسوں میں ماری
تیر لگن وچہ دھیر نہ کوئی کجھ تدبیر نہ چلدی
آہی گھڑی اجل دی ایہو وچہ تقدیر ازل دی
جاں رب رکھن اتے ہویا کی سبب بنایا
گھوگی ول شکاری تکدا شصت دھیان پھڑایا
پچھوں ناگ چلائے اس نوں وند آلود زہر دے
تیر چھٹا اوہ لگا بازے دونویں دشمن مردے
گھوگی بیٹھی رہی اتھائیں چنگی بھلی نزوئی
مارن والے موئے محمد قدرت رب دی ہوئی
قدرت قادر والی والی گنتر وچہ نہ میوے

باراں روزاں تیک پری دی ہے اڈیک اس جانی
 آپے ایتھے آ ملے گی جے چاہیا رب سچے
 ملکہ خاتون نے سنگ میرے قول نہ کیتے کچے
 صاعد شکر گزار ہزاراں حمد کہے پھر رب دی
 ضائع گئے نہ رنج اساڈے آس لگی مطلب دی
 صاعد شکر گزار ہزاراں حمد کہے پھر رب دی
 ضائع گئے نہ رنج اساڈے آس لگی مطلب دی
 القصہ اس روز شاہزادہ نالے صاعد تائیں !
 سراندیپ شہر دے والی رکھے کول بہائیں
 جاں برخاست کچھری ہوئی رہے امیر وڈیرے
 صاعد تے شاہزادہ شاہ تھیں وداع ہوئے ول ڈیرے
 شاہی گھوڑے دو منگائے جلدی وچہ کچھری
 زین لگام جہاندا آہا سب اسباب سنہری
 جوڑے تھان پوشاکاں سچیاں لائق بادشاہدے
 زیور زر جزاؤ اوہ بھی دو دستے کر آندے
 چالی ہور غلام پیارے سندر صورت والے
 خدمت گار ہوشیار سیانے خوب جہاں دے چالے
 ہور ہتھیار امیراں لائق جوہر دار فولادی
 چمک جہاندی مارے دوروں دشمن لوک فسادے
 ایہ سبھ چیزاں وانگ عزیزاں شاہنشاہ نگر دے
 صاعد نوں انعام دتا سی تئیں وزیر مصر دے
 صاعد دا کجھ انت نہ آہا حسن علم چترائی

طبع لطافت رستاں آوازی قبضہ ہنر دانائی
 سوہنا خط صفائی والا مٹھی چھہ ریلی
 بادشاہے نوں دے دعائیں نال کلام رنگیلی
 جدوں کلام زبانوں کیتی اوس عزیز مصر دے
 مالک ملک ولایت والے ہو گئے سبھ بردے
 شاہزادہ تے صاصد دونویں اوہ مجلس چھڈ چلے
 جس ماڑی وچہ ڈیرا آہا بیٹھے آن اگلے !
 ہکدو جے سنگ گلاں کر دے پھولن بھیت دلاندے
 سخن پیار محبت والے دے مول نہ جانے
 دم دم نال الحمد گزارن کر دے شکر ہزاراں
 کرم کیتا رب پھیر ملایا سک سکیندیاں یاراں
 جو جو رنج مصیبت گزری یاد کریندے آہے
 بیٹھ پیارے لیکھا گندے عشق وچ دے لاہے
 سیف ملوک دتی سکھ دولت دکھ متاع خریدی
 کھاوے پیون سون بھلایا گرم اڈیک پری دی
 کدے سر ہاندی کدے پواندی بستر پاس نہ لاوے
 شام فجر بن شام محمد نیند آرام نہ آوے
 شام ملے تاں کام سوارے ہون درست شکستے
 رین پک بھر نین نہ سوندے پکن تھکدے رستے
 ظالم درد چھوڑے والا نام لیاں ول کنبے
 بری اوڈیک جدائی نالوں لوں لوں بلن الہی
 موتوں سخت اڈیک بجن دی تلخی جان کندن تھیں

نیندر بھکھ قرار صبر نوں کڈھے مار وطن تھیں
 تلو پسلی سی شاہزادہ آمد بجھ پری دی
 اگے چل فقیرا نا ہیں ملیں گل کری دی
 صاعد تے شاہزادہ اندر بیٹھے روپ سہائے
 سورج چن محمد بخشا اک برج وچہ آئے
 ملکہ خاتون بدرہ خاتون نالے ماں انہادی
 باہر اوہلے کھلیاں تگن صورت خوب دوہاں دی
 تک تک بہت تعجب ہوون جو بن لہراں چڑھیاں
 دوروں رہ نہ سکیاں اوڑک تریوے اند روڑیاں
 شاہزادے سن ڈٹھیاں ہویاں اوہ جو بن دیاں لایاں
 پر اس دل سی عشق پری دا مل بیٹھا سبھ واماں
 ہور کسے دی صورت اس نوں کیکر سی دل پڑ دی
 مصری نال ہووے منہ بھر یار تبجھ رہے کد گڑوی
 صاعد دا دل شہر بے راجہ نا ہا عمل شکل دا
 ذوالقرنین حسن دا چڑھیا مارن کوٹ عقل دا
 شاہ زور آور فوجاں والے لگے ملک نہ چھڈدے
 کرن سنبھالا پر جا والا اوڑک ہالہ کڈھدے
 ایسے شہر پیدائش والے وانگ نگر کشمیرے
 کیکر خالی رہن محمد باہجوں حکم امیرے
 صاعد پرت ڈٹھا جس ویلے ملکہ بدرہ تائیں
 ڈٹھوس بدرا گاس حسن دا کی گل آکھ سنائیں
 بدرہ خاتون صورت ایسی لازم کرے بدر نوں

دروصف جمال بدرہ خاتون وعاشق شدن صاعدا بروے

بدر منیر زمیں پر روشن بی بی بدرہ خاتون
ملک آسمانی تک نہ سکدے ڈر دے عشق آفاقوں
صورت گر کوئی چین چگل وا ایسے نقش نہ سنگے
کنڈل دار دو ناگ دو زلفاں اکھ لڑیاں ڈنگے
جو تکے سو سٹر سٹر پکے کھڑ وی عقل داناواں
بیداغاں نوں داغ لگاوے صبر کھڑے فقراواں
رنگ گلابی انگ حسابی چہرہ وانگ مہتابی
جسے تھیں خوشبوئی حلے اکھیں مست شرابی
اچی لمیں نازک گوری نرم چنبے وی ڈالی
ناز انداز تے آن کرشمہ صفت خداوند تعالی
تک بیشک فولادی کھناں ترکھی گھوڑی اتلی
عشق مجاز اکٹھا کر کے سرجی سی رب پتلی
قد سفیدے وانگر ماہنگر بازو شاخان بھویاں
سخت آہے پستان وٹے تھیں مثل نارنجاں نویاں
نال شکر ہم تنگ مٹھی سی تنگ موہیں دی موری
گل کرے تاں خوب آوارہ چھٹکے مثل کٹوری
پستہ مغز بادام گری دی لذت تری شکل سی
گرد پتاسہ مٹھا خاصہ رنگ دنداسہ مل سی
سخت کماناں سن بھروٹے پیشہ زور کماناں
پکاں تیر خدنگ دلے دا مارن ترت نشاناں
بھروٹیاں سر آن جھکائے آ لگے وچکارے

جیونکر ہووے مقامر اندر کعبتین تمارے
 اچا متھا بہت کشادہ جویونکر زیب زناں
 دو بھروٹے چن عیدین دے یا غمدار کماں
 اکھ پرت تکے جس پاسے ظالم نین سپاہی
 چمک کٹاران کر دے ماراں لٹن پاندھی راہی
 مست او داس بیمار دیوانے نین متے نیند دائے
 پشماں نال کرشاں کر کے جادو منتر پائے
 پکاں تیرا ہانک پتلا خنجر سان چڑھائی
 مٹھے ہوٹھ صلح وچہ راضی غمزہ کرے لڑائی
 تھوڑا ہسے تے دل کھسے وے وچہ مناں دے
 بدرہ گوری ہسے چوری جیونکر شرم زناں دے
 تلخ سخن جس ویلے بولے مصری مٹھی والوں
 عاشق تائیں چار لائے شربت موت حیاتوں
 متھا گلہاں وانگ انگاراں اوپر بندی کلیل
 جیوں آتش پر لبرل دانہ بد نظراں نوں نالی
 نازک جسہ مخمل کولوں سر پیراں تک سارا
 چال لکدی شکل چمکدی جو بن بے شمارا
 نازک دیہی وچوں دس ناڑیں لہورتیاں
 در یتیم وچوں جیوں دس پٹ دھاگے دیاں تیاں
 سچا صاف لہو وچہ چمڑے خوب آہا چمکیندا
 جیونکر شیشے جلی اندر چمک شراب مریندا
 آن ادا حسن دیاں لہراں شان گمان وڈیرا

ساری صفت بیان کرن دا قدر نہیں کجھ میرا
 صورت بدرہ خاتون والی لاث شمع دی آہی
 صاعد وکھ ہويا دل بریاں وانگ پتنگ سپاہی
 پہلے جنگ خدنگ عشق دا لنگھ گیا دو پاسہ
 کاری سانگ پریم نے ماری صبر نہ رہیوس ماسہ
 جادوگر دو نین کوڑی دے پل وچہ کیتا مائل
 مائل دی کی گل محمد ہو گیا دل گھائل
 کنڈا سخت محبت والا آن جگر وچہ پریا
 بدرہ نوں بھی صاعد مٹھا جوڑ دوہاں دا جڑیا
 بھاری بدر عشق دی لگی بدرہ خاتون تائیں
 کیتی قید زنجیر غماں دی ہوئوس چت ازائیں
 صاعد وانگ اچا آہا وانگ انگشت شہادت
 بدرہ دا دل بدرے وانگن چریا نال اشارت
 بک دوہے دی صورت تک کے بیٹھے بھن ضرورت
 مورت تے شہزادے والی ہوئی دوہاں دی صورت
 کوس کسے دل وکھ نہ رجدے صورت دی متوالے
 سخت زنجیر محبت والی رب دوہاں ول ڈالے
 نین نیناں نوں بھجہ بھجہ ملدے دوروں کر کر دہائی
 نین نیناں دے دوست نالے نیناں نین قصائی
 میں رنگیلے آپ ویلے حیلے کرن بتیرے
 آپ وکیل دلیل پچھانن آپے چور لیرے
 رماں نال کریندے باتاں رکھن جیہہ چوپیتی

نین نیناں دے محرم یار وکھول وں جو بیتی
 صاعد شیر جوان سپاہی بدرہ خاتون رانی
 بک دوجے دے عاشق ہوئے اگوں دس کہانی
 رکھن شرم حیاء بتیرا تکن بھی شرماندے
 پہلے درجے شرم نہ جاندا بہت عاشق فرماندے
 جیون زلیخا پہلی خوابوں نابا شرم گویا
 جھلی ہو پئی جد یوسف دوجی خوابے آیا !
 ملکہ بدرہ اندر آئیاں نال انہاں دی مائی
 صاعد اٹھ سلامی ہویا کر کے سیس نوائی
 جو جو ادب شہاں دے ہوندے سبھ بجا لیاندے
 خیراں سکھان چکھن نالے صدقے تھ گھماندے
 صاعد کولوں ملکہ چکھدی حال احوال سفر دا
 نال آداب جواب سناوے صاحب علم ہنر دا
 ہے بی بی جیو مہر تساوی بین احسان ہزاراں
 میں شوہدے تھیں چکھو کر کے شفقت بیشاراں
 لاکھاں شکر الہی آکھاں کرم کیتا رب میرے
 ایس مقام پچاسویں اوڑک دس دس وخت بتیرے
 کالی رات جبر دی اندر چن کڈھے چکارے
 سیف ملوک شہزادہ ملیا بھل گئے غم سارے
 رنج مصیبت سرگردانی جو کجھ سی میں ڈھٹی
 شاید رب سب بنایا تاں ہن کھلی چٹھی
 ہوئے جمال دیدار تمہارے کھلے نمک تساوے

شکر اللہ وا ایت سبوں جاگے بھاگ اساڈے
 ملکہ جیو دی ماؤ تائیں صاعد دی گل ساری
 خوب پسندے آئی لگی مٹھی بہت پیاری
 ہر ہر پاسوں گلاں کر کے صاعد نوں آزماوے
 علم عقل چترائی دلوں کدھروں خطا نہ کھاوے
 پر بدرہ دے عشق ادھنوں سی گجھا روگ لگایا
 بہت تحمل تے ہوشیاری دل نوں دے دلیری
 مڑ مڑ روح اڈن تے آوے نال دلاے گھیری
 دل نوں آس ملن دی لاندہ سمجھ دلاناں
 سیف ملوک ملا سی بدرہ ہے اوہ یار یگاناں
 بدرہ دے ماں باپ بدھے تے خاص اوہدیاں احساناں
 جو فرمائے سویو کرسن ناں کجھ عذر بہاناں !
 ایسا یار ہمزای ہوندیاں کرتوں چنتا تھوڑی
 ہوگ وسیلہ کر کے حیلہ جوڑ دئی گا جوڑی
 صاعد نوں امید پکی سی میل ہوسی دلبردا
 نہیں تاں بدرہ دے غم کولوں اوتھے ہی سڑ مردا
 بدرہ دی بھی حالت ایہو جو صاعد دی دی
 چڑھدیوں چاہڑے عشق دوہاں نوں حرص ہوئی بیوسی
 عاشق لوک اینویں فرماندے عشق شیشہ روحانی
 ایس وچوں تک لیندے عاشق جو ورتی سرجانی
 معشوقاں بھی معلم ہووے حال حقیقت ساری
 موہوں بولے بابجھ محمد لگے پریت پیاری

ملکہ ہوراں جاں اس جائیوں چت گھریول چلایا
 شاہزادہ بھی رخصت کارن نال انہاندے آیا
 بدرہ ملکہ ماء انہاندی ترے گھر نوں آیاں
 سیف ملوک گیا مڑ ڈیرے خیر گزاریں سائیاں
 کی تکرہ جے صاعد اگے مردے وانگ پیاسی
 جس دم بدرہ اوہلے ہوئی ہو بیہوش گلیاسی
 ویکھن سات شہزادے تائیں لگ گیا غم بھارا
 یارب سائیاں دوست میرے سنگ ایہ کی ہویا کارا
 مسماں مسماں رب دتا آہا مدت پچھوں بھائی
 ہتھوں وچوں جاندا دسدا پئی بجگ ایہ کائی !
 عطر مقوی دل وا آندا مغز اوہدے تے ملیا
 میت وانگ پیاسی صاعد ساعت پیچھے ہلایا
 جاں پھر اس نے ہوش سنبھالی سیف ملوک پچھیندا
 دس بھائی کیو ہویا تینوں زردی رنگ مریدا
 صاعد کہندا ہے شاہزادے کی پچھسیں گلی میری
 لگی آگ عشق دی ہو یوس سڑ جی دی ڈھیری
 بدرہ دی تک صورت لگا عشق چکوراں ولا
 اوہ اسمانے میں دھرتی تے پوچھن نہیں سوکھلا
 باپ اوہدا سلطان ملک دائیں پردیسی بندہ
 کد بدرہ ہتھ لگسی مینوں اس بن جیون مندا
 جاں آکھیں تھیں اوہلے ہوئی بدرہ خاتون رانی
 میری جان لبوں پر آئی جیوں مچھی بن پانی

ایہ گلاں کر روون لگا گریہ زاری کردا
 آہیں ڈھابیں چلن تو پاں ڈھٹھا کوٹ صبردا
 سیف ملوک کہے سن بھائی کول اساڈے رہ کے
 کچرک توڑی رہیں سوکھالا موجاں مانیں بہ کے
 درد مندوں دی سنگت رل کے کون رہے خوشحالی
 درد میرے دا پیا پچھاواں رہیوں نہ درووں خالی
 دتا درد خداوند تینوں جانے قدر غماں دا
 عشق مٹک دی قیمت یاویں جس نے سانوں آندا
 صاعد رو نوں چپ نہ کردا ناں کجھ صبر تسلی
 درد فراق بجن دے والی جھال نہ گیوس جھلی
 سیف ملوک مریندا طعنے سن توں بھائی میرا
 درد تھوڑا تے روون بہتا ڈٹھا دایا تیرا
 بدرہ خاتون دی تک صورت توں سدھ بدھ بھلائی
 یار جنہاں دے کول وسدے کالہی انہاں جدائی
 صاعد کہندا قسم کراں میں سچے عشق تیرے دی
 حاتم شاہ دے تاج تحت دی نالے باپ میرے دی
 ایسے تیز نیناں دے لگے چیر گئے دل میرا
 بدرہ دے غم کیتا اینوس جیوں سچے پر بیرا !
 گھڑیو گھڑی مینوں جو ورتی قہر قلور غماندی
 چوہداں برساں وچہ نہ ہوئی ایسی باب تساندی
 بدرہ نوں ہک واری ڈٹھیاں ہک میری بل اٹھی
 اوہ بھی عشق محبت میرے بن تلواروں کٹھی

شاہزادہ فرماون لگا سن توں میرے بھائی
 عشق کماون نہیں سوکھا لے اوہ جانے جو لائی
 عاشق کل کوہ قاف زمیں دے دیتو واہگن گاہندے
 تہو لے وانگر ہول نہ کردے بھاراں رکھن کاہندے
 راہ عشق دے چلن والے سچے مرد سپاہی
 جانن نہ کوہ قاف سمندر جتول ہوون راہی
 اوہ بھی عشق ہوئے چائے اڈ ٹرن دل یاراں
 اڈن والے نوں کی جنگل کی پانی کی دھاراں
 فرہادے آزادے لگا عشق ستانی بیٹھی رستہ مل کے
 کسی ہوئی شہید محمد راہ تھلاں دے چل کے
 صاعد نال کیتی شاہزادے جاں ایہ بات پریم دی
 لگی بھڑک نیولاں تائیں آتش جرم کرم دی
 آئیں ڈھائیں گھت کہائیں رناں درد رنجاناں
 کون کوئی بس نالے لڑیا ظالم ناک لیاں
 ویکھدیاں کجھ صبر نہ رہیا جیو ہویا بے وس
 بدرہ نوں فرماندا میں ہاں مردا تیرا تس
 دودھ بدیع جمال پری دی ماؤ دا تدھ پیتا
 اوس دودھے دی قسم ہے تینوں گل میری سن میتا
 بدرہ کہندی پائیوئی مینوں بھاری قسم جواناں
 کن دے دے دھر کے سنساں جو تدھ خن سناں
 صاعد کہندا کی کی دساں بہتے خن شماروں
 فرصت تھوڑی گلاں وافر آکھاں اک ہزاروں

ماں تیری تے ملکہ خاتون نالے توں بتیاری
 راتیں مینوں ویکھن آیاں جاں تده پہلی واری
 روپ انوپ تیرا جد ڈٹھا صورت اپن اپاری
 اکھ تیری نے رکھ کلیجے ماری بری کٹاری
 نک بے شک فولادی کھناں واہڈ صف مہینے
 جھٹ نہ لایا ویکھدیاں ہی پھٹ گھیتوس وچہ سینے
 پکاں تیر خدنگ نشانی ابر و سخت کماناں
 ولول ول کمند دو زلفاں بدھیوس کرسیاناں
 چشمہ آب حیات سچے وا منہ مٹھا جد ڈٹھا
 خضر مثال ہینرے اندر کھول و تارب چٹھا
 روشن شمع متابی وانگر چہرہ تیرا تک کے
 بھج پتنگ ہویا جیو میرا مر مکا سٹریک کے
 لا علاج آزادوں بدرہ جاں لبناں پر آئی
 مردے جاندے نوں شاہزادے آس ملن دی لائی
 جے شاہزادہ آس نہ لانداتاں میں ساں مرجاندا
 پلک پلک اس درد تیرے تھیں برس دہاں وا جاندا
 زرد کیتا رنگ درد تیرے نے رت سٹری وچہ دیہی
 ایڈے سفر اندر نہیں ویکھی مشکل بری اجیہی
 تانگ تیری دی نار بھلیری دوزخ دی اگ نالوں
 ایہ دل میرا گوشت بیرا بولیا سینے چڑھ کے
 عشق تیریدی نار بھلیری دوزخ دی اگ نالوں
 کنب بلے ہر والوں بدرہ کوئی نہ محرم حالوں

اوٹھی کھیجے پیڑا ولی سڑ لیوس تن سارا
 مدھ بن کس نوں نبض دسالوں کون طیب ہمارا
 بدرہ خاتوں آکھ ساندی صاعد اگے روکے
 دماں باجھ تیری میں گولی صدقے صدقے ہو کے
 عشقے والی حال حقیقت جو مدھ آکھ سنائی
 سوئیو جان میرے سر ورتی ہتھوں ہو رسوائی
 جس دم تھیں توں نظری آیا صورت دا شہزادہ
 بھڑکی بھاہ پریم تیرے دی مدھ تھیں کجھ زیادہ
 پہرے کندی ہمدی و تدی چنگ پئی وچہ چولے
 جھڑی متھے تھیں دھڑی خوشی دی زلفاں بنے پرولے
 عشق قصائی چھری وگائی کوہندا دیدے کساں
 جگر کباب شراب لہو دا بول عذاب نہ دساں
 وچو وچہ جہاں سے پیڑاں کی کراں شرمندی
 باہر روواں ظاہر ہوواں کوئی پیش نہ جاندی
 چنگی بھلی تیرے بھانے میں تن وچہ سول سمانے
 من مویا تن ثابت وسدا کون دلاں دیاں جانے
 جے ہک روز نہ ویکھاں تینوں سوز کنوں سڑ جاواں
 پل پل دے وچہ سے برساں دی مر مر گھڑی لنگھاواں
 ڈیرا تیرا تکدی رہندی محل اچے تے چڑھ کے
 جاں غم بہتا کاہلی پاوے روواں اندر وڑکے
 اٹھے پہر خیال تیرے دا دل وچہ نقش پکایا
 صورت تیری حاضر رکھاں تاں کوئی روز لنگھایا

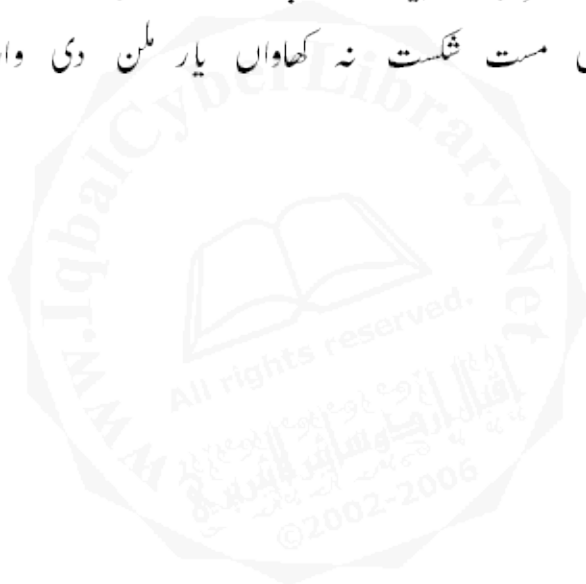
ایہ دکھ سہندی ڈر دی رہندی گل نہ کہندی کسے
 مت معلوم ہووے گا گھر وچہ منہ تیرا نہیں دسے
 میں کواری نیوں لگایا کپر قہر کمایا
 گرم کچھری باپ میرے دی رکھیں شرم خدایا
 موہوں بولاں تاں ٹرن وچاراں لچ لگے کل شاہی
 چٹی چادر باپ میرے دی لگدا داغ سیاہی
 دوہاں ولوں رب پردہ رکھے عشقے بچ نہ لگے
 نالے داغ نہ ہووے پیو دی چٹی دا ہڑی پگے
 مائی دائی سنگ سہیلی کائی بھین تے سکی
 ناں اس گل دی محرم کیتی بھیت رکھاں ہو پکی
 توں بھی لالہ رکھ سنبھالا کریں نہیں گل دا ندی
 بھید نہ دس شاہزادے تائیں میں اس تھیں شرمندی
 تہہ نالوں دس حصے مینوں حرص ہوا زیادہ
 چیتا چیتا کریں نہ واقف اس گل دا شاہزادہ
 ایہ گلاں کر بدرہ پکھدی میں ہن گھرنوں جاواں
 مت باہروں شاہزادہ آوے بہت اس تھیں شرماواں
 صاعد کہندا بیٹھ ذرا ہک جاہ نہ آکھاں تینوں
 جو دم گذرے نال بجن دے سوئے حیاتی مینوں
 نت نت ہے تہہ لگدا کس نوں ایہ کرماں دا ویلا
 رب جانے پھر نال سبب دے کدوں ہووے گا میلا
 باراں روز گزرے اگے دا ننگن باراں برساں
 کیا جاناں ہن پھر ملن تک یا جیوساں یا مرساں

بدرہ کہندی پیر میرا بھی باہر دردں نہیں پوندا
 جان بدن وچہ تو ہیں بھناں چھڈ کے جان نہ ہوندا
 کی کراں کجھ وس نہ میرا دس جانیکی کرینے
 ایس وچھوڑے کولوں کیویں بیٹھ اکٹھے مرینے
 دنیا ڈا ہڈی دوتی دشمن دوکھی لوک فسادى
 چچی دا چاکاں بناون ہتھوں کجھ زیادى !
 بچوں کوڑ نکھیرن نا ہیں تہمت لان شتابى
 پاک پلید پریت نہ لوڑن جوڑن چا خرابى
 یار یاراں ول تھکدے تگن ناں جر سکں ساعت
 فتنہ پاون شور مچاون گوشتے کرن جماعت
 پردہ پاڑن شرم ہگاڑن ساڑن طعنے دے کے
 عاشق کارن پکڑا اڈارن مارن سہور پیکے
 بن کے ویری چاہڑ کچھری اینویں کرن خواری
 یاراں نالوں یار وچھوڑن بدیاں لان کواری
 سنگ نکھیرن لنگ بگہیرن جنگ سہیرن گھر وچہ
 کنگ اٹھاون ڈنگ لگاون بھنگ پاون ہر ہر وچہ
 جے لوکاں دی بات ہلائی ترت نہ مکسی بھائی
 نال رقیباں اساں غریباں توڑوں ہوندی آئی
 ویلا تھوڑا تے کم بہتا کاہنوں کراں سپارا !
 دس دی کی حاجت ایہ گل جانے عالم سارا
 مطلب دی لکھ گل محمد ناں کر جیج نکماں
 گرم بہار اوداس طبیعت رہندا قصہ لماں

سید باقر علی پیارا دور گیا دل چاہندا
 جے اس کمون دہلا ہوندا طرف تہن دی جاندا
 وقت پچھاؤن نہ چھیڑ کہانی روویں پیارے والی
 مت ایہ قصہ رہے لبائے دیوے درد ابالی
 درد اپنے دی چھڑی کہانی رووین پیا محمد
 صاعد بدر کھلے اوڈیکن کتول گیا محمد
 عاشق تے معشوق وچھوڑن نہیں میرا دل بنے
 تاہیں صاعد دلوں کنارے پیا پھراں ہر بنے
 پر جاں رب وچھوڑے میں تھیں ڈھل نہ گدی بھائی
 خوب ملاپ ہویا ہن ساعت وچھڑن والی آئی
 جہناں کولوں رخصت ہوياں نال نصیباں جڑیئے
 پردے وچہ گئی لنگھ چنگی گھروں چل ہن کڑیئے
 بدرہ صاعد وچھڑن لگے اوہا ساہ لیونے
 باہروں سیف ملوکے والا کن آواز پیو نے
 بدرہ جدوں حویلی وچوں باہر قدم اٹھایا
 اگوں رو برو شہزادہ بک ہکلا آیا
 بدرہ خاتون ہس کے کہندی سیف ملوکے تائیں
 کی انعام دیویں گا مینوں جے خوشخبر سنائیں
 سیف ملوک کہیا سن میری بدرہ خاتون بھینیں
 کول میرے جو چیز چنگیر سوئیو تختے دینیں
 صاعد جیہا عزیز نہ کوئی باہجہ بدلیج جمالوں
 اوہ کر نفر دیاں گا تینوں باہجہ دموں بن مالوں

بدرہ خاتون ایس جوابوں لازم ہو شرمانی
 کج لیوس منہ پلاوے کے گل کہے پھر رانی
 میں پری دے آون والی خبر تینوں ساں ہسدی
 توں ہن اگوں کریں مزا خاں آکھ سناوے ہسدی
 سیف ملوک کہے لکھ توبہ کراں مزاخ نہ کائی
 مسخریاں دیاں طاقت نا ہیں سچی گل سنائی
 خانے کعبے دی سو مینوں ہے سو گند وڈیری
 کہیا سچ مزاخ نہ کیتی سن توں بھییوں میری
 اوڑک مائی باپ تیرینوں اک دن آکھ سناساں
 جے رب پے چاہیا تینوں صاعد نال منگاساں
 یاد رکھیں ایہ نخن اساڈا جان مزاخ نہ بھینے
 برکت پاک عشق دی کولوں ساک اساں ایہ لینے
 ساک بدیع جمال پری دا منگاں پاک الہوں
 ناطہ تیرا صاعد کارن منگ لیادر گاہوں
 مولی نہ اس کرے گا پوری سخنوں کرسی سچا
 درد جھلاں تے نزد نہ ہاراں مرد نہیں میں کچا
 سیف موکے دی گل سن کے دلوں ہوئی خوشحالی
 چپ چپاتی چلی بدرہ ناں کجھ بولی چالی
 ملکہ خاتون تے ماں اس دی تاولیاں پھر آیاں
 شاہزادے نوں یار ملن دیاں خبراں نیک سنایاں
 فوج بدیع جمال پری دی موج جیویں دریائی
 ایہ تک آئی سیف ملوکا ہویا کرم خدائی

صدق ثبوت تے مشکل آساں آئیا پری پیاری
لکھ لکھ خوشی مبارک تینوں پنچے سو سواری
ہے ساقی غم رہیا نہ باقی بہت ڈبھی مشتاقی
ہمداتے دل کھسدا آویں کھول دے دی تاکی
لال شراب پیال شتابی کر میری ولداری
ہوواں مست شکست نہ کھاواں یار ملن دی واری

آمدن بدیع جمال بہ شہر سراندیپ و ملاقی شدن با ملکہ خاتون

وشیندن حال شہزادہ ملاقات نمودن بہنہ راحیلہ

واہ واہ گھڑی مبارک والی ساعت نیک حسابوں
آوے واء تجن دے پاسوں ہووے کرم جنابوں
جھبڈے ملدا یار پیارا اکلے فال کتابوں
آیا یار محمد بخشا جھنشی جان عذابوں
سن گلاں دی مستی پاوے پیتے باجھ شرابوں
ناڑیں تاراں گاؤں باراں بدن مثال ربابوں
ڈبا بیڑا باہر آئے بری بھر دی ڈھابوں
بادشہا نہ ملے خزانہ اپن چیت خرابوں !
رھڑ دے جاندے نوں کوئی لاوے کنارے پھڑکے
حاجی اوجھڑ بھلے تائیں جج رلاوے کھڑکے
دورخ اگ غماں دی اندر خاک ہوئے جو سڑکے
بخشش دا آوازہ آوے بہو بہشتیں چڑکے
بھارا بھار پریت لگی دا سائیں توڑ پچاوے
واؤ فخر دی باغ ارم دی بو بہار لیاوے
کچیم دا کروان کسی دے پتن باغ سہاوے
سوہنا یار محمد بخشا گھٹ وچہ نظری آوے
کنعانوں سوداگر آوے مصر زلیخا والے
جولہ روپ الہی والا یوسف آن دسالے
لڈن ملای ہیرے دی سچے رانجھا یار سوالے
ستا عزت بیگ محمد سوہنی جا اٹھالے

شتر سوار کچاوے پیکے ے دلوں کوئی آوے
 چڑھ کے نجد پہاڑی اتے واگ وراگ اٹھاوے
 سپاں شیراں دے سرگاہ کے وانگ دلیران جاوے
 نال پیار محمد لیلیٰ مجنوں نوں گل لاوے
 جاں معشوق پیارا بھائی عاشق دی گھٹ آیا
 ظاہر باطن غیر نہ رہیا اوے دس سبھ سلیا
 لی مع اللہ وقت یارو سچ بنی فرمایا
 چپ محمد جس کس پایا اوے بھید چھپایا
 وحدت دے دریا دے اندر چھپی مار ہٹھاہاں
 مت ایٹھوں سر باہر کڈھیں سٹی دھک پچاہاں
 ایہ اسرار نہ پھولیں آتھے مت کوئی مار گوائی
 شاہ شمس نے ہکے سخنوں آہی کل لہائی
 منہ نکاتے گل وڈیری نہ کر مت کوئی ہسے
 اعظم شافعی مالک جنبل ایہ مسئلے نہیں دے
 وحدت دے دریا وچہ پیناں کم نہیں ہر ہر دا
 لکھ جہاز ڈبے پھر مڑ کے تختہ باہر نہ تر دا
 کاہنوں باطن اندر وڑیوں ظاہر دی چھڈ بازی
 رمز حقانی دسدا چلیں پردہ چاء مجازی
 آئی گل شاہزادے والی سن توں بھائی میرے
 سراندیپ اندر آتھے شاہ پری دے ڈیرے
 شاہزادہ سن خبر پری دی ہک تھیں چار ہویا سی
 بھہ بھہ کروا رنگ گلانی وانگ انار ہویا سی

جہاں دی دس پوندی نا ہیں ناں کوئی گل سناندا
 لطف کیتا رب پاک انہاں نوں کول اساڈے آندا
 نالے ایہ اندیشہ کردا گل نہیں ٹل جائے
 مشکل وقت ایہو رب میرا مہر پری دل پائے
 جہاں کارن گھر در سٹے راج حکومت شاہی
 چوداں برس مصیبت جھاگی جو کچھ لکھی آہی
 جاں جاں دس نہ پوندی آہی شوق آہا دس بجھ دا
 دس پئی تاں فکر ایہوی کیویں اتول مہجدا
 جاں پچا تاں کجھ نہ سچھانت نواں غم کھاوال
 ترت بدیع جمال پری وا کیویں درشن پاواں
 جاں ہن آئی پری پیاری فکر پیا دل بھارا
 خبر نہیں کس طرح ہووے گا نال میرے ایہ کارا
 آس امید میری دی کشتی بنے لگسی ترے
 یا گرداب غماں دے ڈبسی رت سکی ڈر ڈر کے
 اوہ بدیع جمال پری ہے پریاں دی شہزادی
 حسن جمال کمال جہانوں ہوگ اس خودزیادی
 پریاں دیو آدم دے دشمن ہو سن کئی فساد
 میں عاجز پردیسی بندہ کہو آس خدا دی
 چوداں برس گزارے سکدیاں دکھ جھلے اس آسوں
 خیر نہیں ہن پل جھل اندر کی ہوندا ات پاسوں
 بابل نے شاہ مہرے دتے نال خوشی دے تے
 تگن سات گیاں بجھ خوشیاں عشق چلائے دھکے

دلبر غیبی دانیوں لایا سولی تے جند چاڑی
 آس صل دی کر کے دتا چھٹا لمیں باڑی
 وچہ ہوائے پھاپیاں لایاں آپے نئے چڑھ کے
 بھکھاتے ترہا یا سو کوس غم دی کوٹھی وڑ کے
 شہر گراواں یار اشناواں ہوئیوس چھوڑ ہکلا
 متے ہما پکھیرو لبھے ہو جاوے سبھ بھلا
 سمیرنے نوں جال لگایا تھ لگن دی آسے
 کچیاں تنداں وچہ محمد کداوہ پنکھی پھاسے
 گھر در چھوڑ جنگل وچہ وڑیوس میر شکاری بن کے
 شاہبازے نوں پئی لائی کچے دھاگے تن کے
 ہن شاہباز آیا کرتاری توڑ جائے گا پئی
 جے آیا اٹھ گیا نہ لدھا چوڑ ہوئی تہ ترئی !
 جے شاہباز میرے تھ آیا مولی کرم جگائے
 ہور ہزار شکار زمیں دے سبھ پھڑے گھر آئے
 مشکل وقت ایہو رب سچا کرم کرے اس ویلے
 دلبر دے دل پا محبت پھیر میرے سنگ میلے
 روح شاہزادہ منزل پہنچا کر کے بےتے حیلے
 دلبر توڑ لیاندا اگوں کامل پیر ویلے
 وقت لقاء بجن دا آیا چنتا پئی گھنیری
 بے پرواہ پیامت روے گھٹ محبت میری
 مومن تلنی ویکھ نزع دی تنگی ہور قبر دی
 مشکل پندھ صراط پلے دا گرمی سخت حشر دی

مہتی آن دماغ میرے وچہ خوشبوئی دلبر دی
 میٹی کلی گلاباں والی کھوئی واؤ فجر دی
 چوداں برساں دی سرور دی تروٹک سخت عمل دی
 آن نشے دا ویلا ہویا ڈھل رہی پھل جھل دی
 دلبر دا مکھ لال پیالہ مدھ حسن دا بھریا
 ساقی قدرت والے مینوں آن تئی پر دھریا
 آیا مسماں لباناں دے نیڑے ہور سبھو غم بھلے
 نقوں تقوں جند کرے محمد مت ہتھوں چھٹ ڈھلے
 پریاں نوری لوک کہاوان جسے جامے پاکی
 دھکے دے کھڑے نا ہیں میں بیچارہ خاکی
 اوہ بیٹی شاہپال شاہے دی ایس ولایت منی
 میں اتھے پردیسی توڑے مصر اندر ساں سنی
 خبر نہیں کی ہوندا بھائی باب اساڈے اتھے
 شان اوہدی دے لائق نا ہیں میں کتھے اوہ کتھے
 پر جے مہر پیا دل پاوے مالک آپ دلاں دا
 لا تقطوا من رحمۃ یار اقول سچا فرماندا
 ایہ گلاں فرما شاہزادہ غسل وضو کر پاکی
 بن تن سیج اتے چڑھ بیٹھا زیور پہن پوشاکی
 اعظم اسم مبارک پڑھدا سورے نبی خلیفہ
 شاہ مہرے سلیمانی کھولے سیف ملوک اخیلے
 مورت ویکھ پری دی اول قدم شکل دے چمیں
 پھیرا کھیں منہ متھے ملدا مڑ مڑ جاندا گھمیں

پھر لپیٹ اندر تعویذے بازو بند کر بدھا
 کہندا برکت تیری کچھے میں ایہہ ویلا لدھا
 صاعد باجہ نہ رکھیا اوتھے خدمتگار نہ گولا
 پین شراب ہکے بیٹھے نہ کوئی شور نہ رولا
 بھر بھر پین شراب پیالے پی پی تھیون کھیوے
 چہرے روشن مثل متابی نمین بلن جیوں دیوے
 جاں کوئی ساعت اینویں گزری ہویا کرم خدائی
 ہور نویں خوشبو شہزادے دلبر ولوں آئی
 ملکہ خاتون تے ماں اس دی عنبر عود جلائے
 ماں وچہ گئی خوشبوئی عطر محلیں لائے
 پریاں ایس مہمانی تائیں بہت پسند لیاون
 بے خوشبو ہون دل راضی ہسن کھیڈن گاؤن
 ایسے طرح دھاڑ گزاری شام پئی دن لتھا
 شمس بدیع جمال پری دی کج لیا منہ متھا
 صفاں قطاراں نہج کھلوتے آدم وانگن تارے
 شاہ پری آسانی چھپی پردے وچہ کنارے
 دن ڈبا تے پئی نماشاں شاہ پری پھر آئی
 پیاکو ہنکھار ولایت اندر رہیا شمار نہ کائی !
 باغ محل تلا کنارے سارے صحن چبارے
 ہر ڈالی ہر پتر اتے پریاں ڈیرے مارے
 چمکو چمک پوشاکاں سچیاں اک تھیں اک چڑھاوے
 ہر اک بدر منیر حسن دی نجم نساء کھاوے

کڑیاں پھرن ترنجن جڑیاں بنیاں پہن پچریاں
 ہسن گاؤں مانگے پاؤں اوپر باراں دریاں
 چمکن سالو لمکن دا گاں چھٹکن چوڑے سچے
 جوڑ مروڑ کدھن لک پتلے لک ٹن قد اچے
 معشوقاں دی صفیتیں آیوں تاں گل دور رہے گی
 تھان کوتھان پچھان محمد خلقت کی کہے گی
 ہر ہر جانی کر تکلیفاں زور طبع دا دسدا
 درد فراق فقیر دسندے جو اندر وچہ دسدا
 جے ہر ویلے درد پکاراں سنیر دکھے ہوندے
 رنگا رنگ کلام بھلیری بہتر ہسدے روندے
 بدرہ دے گھر شاہ پری دا ہویا آن اتارا
 موتی لعل جڑاؤ تنبو سونے دا سی سارا
 ملکہ بدرہ ماں اونہاں دی ہور تمامی سیاں
 چامل جاء محبت کولوں ملن پری لوں گیاں
 شاہ پری نے ملکہ خاتوں مل اول گل لائی
 بعد اس تھیں پھر بدرہ خاتوں پھیر اونہاندی مائی
 مائی اگے سیس نوایا متھے تے ہتھ دھرکے
 اس نے اگوں سر منہ چھیں بہت محبت کر کے
 وارو وار ملن سب سیاں آکھن صدقے گیاں
 جیوں دیوے تے ڈھین پتنگے تیوں ڈھہ ڈھہ پیاں
 پریاں نال سیاں دا میلا خوب طرح دا ہویا
 سراندیپ بہشت برابر حوریں بھریا گویا

ساوریاں رنگ گورے سیاں کنک دنے رنگ پکے
 شرم حضور کوئی کوئی کر دی ہس ہس اکھ منکے
 کہناں دے گل سوہے کڑتے سرتے بھو چھن بگے
 دھڑی سندھور لگے وچہ شیشے چمک پری نوں لگے
 کہناں دے سر سبز دوپٹے سو سن رگی انگی
 گھیرے دار ستھن چن لائی سمرانی کر رگی
 کہناں سرخ پوشاک تمامی پیراں تھیں لگ چوٹی
 باغ ارم جیوں گھاہ ہرے وچہ ساون جج بہوٹی
 کہناں چھاپے دار پوشاکاں جوڑے نال بناتی
 پب اٹھاون چال وکھاون کڈھ کڈھ چلن چھاتی
 کہناں دے سرسادی چادر گل وچہ کڑتے کالے
 ستھن جٹکی سر پر منکی ٹرن کبوتر چالے
 موہنڈے مارن باہاں اولارن گردن لک مروڑن
 حسن مروڑاں کرن اجوڑاں تروڑاں دے تروڑن
 نین کٹاراں بھواں کماناں نک خنجر بید ستی
 نال سیاں دے کھوہ گیاں دے کوٹھی ملن رتی
 کنڈل دار دو زلفاں لٹکن بھنیاں نال فلیدوں
 چلن بن کے جھانجر چھنکے منکے ہار ہمیدوں
 کچلے پاؤں تے مٹکاون لاون دا داغ تلاں دے
 اوہلے بہ بہ گاؤں سوہلے ڈھولے گیت دلاں دے
 کی نکمی گل محمد چل اگیرے چلاں
 پر جس ایہ فرمائش کیتی اس بھاون ایہ گلاں

جس دی خاطر رکھ ارادہ کی ایڈ تکاوا
 انہاں گلاں تھیں اوس جے نوں ہوندی خوشی زیادہ
 دل میرا پرچا ہندا نا ہیں بن درواں دی باتوں
 نال ضرورت تھوڑی تھوڑی گل کراں اس ذاتوں
 بدرہ نوں گل لا پری نے بہت محبت کیتی
 سر منہ چمیں نال پیاراں میل دوہاں جند سیتی
 ملکہ دے دل ویکھ پری نوں بہت ہوئی خوشحالی
 شکر کرے جے پھیر لیاندی بھین میری رب والی
 جیوندیاں منہ اس دا ڈٹھا لدھی گئی گوانی
 اس بن جیون ساڈے بھانے آہی بری حیاتی
 مولی سنگ ملانی مڑکے کرم جگائے ستے
 ہو دل شاد پری چٹھ بیٹھی تحت سنہری اتے
 مانی نے پھر کول پری دے آن چوگردے ڈھوپاں
 عود اکبر تے عنبرا شہب مشک اذفر خوشبویاں
 مشکلاں دی کجھ حاجت نا ہیں عجب جمال پری نوں
 تاری شاخ گلابی سادی پھلاں نال بھری نوں
 اس دے قدر موافق آہی ایہ ہر چیز کمی
 ہر ہر وال اوہدے سنگ آہا لکھ لکھ نافہ چینی
 اس دے قدر موافق آہی ایہ ہر چیز کمی
 ہر ہر وال اوہدے سنگ آہا لکھ لکھ نافہ چینی
 صفت اوہدی دی گل محمد کس منہ نال الاواں
 منہ نکا گل بہت وڈیری کیکر آکھ سناواں

دروصف جمال شاہ پری می گوید

کاغذ قلم زبان میری وچہ ایہ بیان نہ مہدا
عقل فکر ہن عاری ہویا کھلا سرو سر پھدا
ہر ہر تھاں مریدی آہی چو کڑیاں ودھ ہر نوں
ملے سزا طبیعت تائیں اوس فضولی کرنوں
حسن بیان نہ ہوندا اس دا قصے دی فرمائش
لیک طبیعت اپنی والی کرساں کجھ آزمائش
وہل ہوندا کمتابی وچوں تاں افسوس نہ رہندا
تھوڑی بہتی صفت شکل دی اوڑک میں بھی کہندا
جیوں شاعر پنجابی کر دے اوہ کم تر ت کری دا
پرا وہ صفت نہ لائق اتھے اچا روپ پری دا
اجلا روپ پری دا بھائی پھیر طبیعت میری
پڑھنے والے کرو نہ طعنہ ہوگ کلام اچیری
جیوں محبوباں دی گل دسا نظمی مرد حسابی
کجھ کجھ ڈول ہووگی اوہو کدھرے ہوگ پنجابی
جو جریاں دی لذت بہتی نرے ہکے ماسوں
لذت دا سلونا بھائی لہو محمد پاسوں
پر جاں کٹ جگر دے بیرے میں کباب بناواں
رت دلے دی پانی پاکے غم دی آگ پکاواں
پر جس ویلے کھاؤن والے اوہ کھاوے مکھ موڑن
حاضر رہے نہ جی اساڈا خوشی دلے دی تروڑن
پر میں بن انصاف تساں تھیں دم انعام نہ منکدا

کرو قبول گدانی کلڑیا رو ایس ملنگ دا
 رستہ چھوڑ محمد بخشا پھریں چریندا جھلاں
 کر کجھ صفت پری دی اتھے دیا چے ایہہ گلاں
 اچا قد سفید پتلا سرو آزاد بہشتی
 یا اوہ نخل مراد خداوند رحمت کنوں سرشتی
 کنڈل وار دو زلفاں سرتے کالے ناگ ڈنگالے
 ہر مینڈھی سر کڈھے جیونکر بشیر چھ نکالے
 دانشمند کمند زلف دے بند ہون دل بستے
 پیچا پیچ اوہد یوچہ پھاسن نہ مکھن دے رستے
 کنیں بندیاں واگاں گندیاں کنج کواری کاکی
 حوراں وانگ رنجواراں ہون ویکھ لطافت پاکی
 نورانی دریا پیشانی نال صفائی چکے
 واگاں وانگ زنجیری ہویاں واو حسن جدر کے
 سبھاں بھجیاں مشکیں رجیان سلڑیاں کروٹیاں
 پھایاں عاشق نہن کارن وٹ گئے وچہ سٹیاں
 فرقوں فرق پیا کستوری ہویا دو ٹکڑے اک دل
 مشکل تھیں وچہ نانے بنیاں مشکے دا کم مشکل
 واگاں مشکوں لاگاں لگیاں جھولن سرا مکھیا
 پایا شاخ گلابے تائیں سر پیراں تک سلایا
 ولول دل پے والاں ول ول ول ول ولول
 آب حیات موہوں گھت ظلمت ذوالقرنین بھلاون
 پئی صاف آہی خم والی جیوں تلوار سرو ہی

پھٹے کٹے سٹے راہیں عاشق دسین دھر وی
 درس جمال ابدے دی پڑھدے سورج انبر تارے
 متھا صاف رو پہری تختی رکھن کپڑ کنارے
 اوس تختی پر لکھے آہے نال سیاہی کالی
 خوشخط عربی نون دو پائے کافی قدرت والی
 نوناں پٹھہ عجاب سوچنے دوئے صاد لکھے سن
 آفرین ہزاراں اس نون جس استاد لکھے سن
 اوس تختی دے دندے دندے دونه جیماں دے گھیرے
 جیم جمال اور خوش نقطے کالے خال بوہڑے
 نوناں دے سر نالوں لے کے میم مبارک توڑے
 الف ازل دی کافی لکھیا وچہ صداں دے جوڑے
 الف اگے پھر بندی دے کے حلقہ ذات بنایا
 شور عشق دا شان حسن دا اک تھیں وہ ودھایا
 لال لباب شکر فوں لکھیاں خط فارس دیاں ریاں
 اوہناں وچوں سین دسیندا زور ہس دا پیاں !
 رے تے سین رے سنگ میمے رسم بنی محبوبی
 میمے دی گندھ نال دنداں دے کھول دکھائی خوبی
 باغ ارم دے زوڑوں آہی اس دی شکل نمونہ
 صورت اندر پیدا ہویا گل پھل گوہ گوہ
 انہاں پھلاں تے بھوراں وانگن تکہ بندی والا
 جیوں گلزار اندر آ بیٹھا حبشی بچہ کالا
 ٹھوڈی سی پھنڈ صاف روپے دی ٹکی بانجھ زکوتوں

وچہ ٹوہر سہیوں بھریا چشمہ آب حیاتوں
 بغلوں موہندے طعنے مارن چنے دے پھل چٹے
 مثل کلی دی گھنی دیہی سر تھیں لے لگ گئے
 سوہناں بدن پھلاں دا دستہ پلے وچہ چھپایا
 کیٹے جتن ہزار ہزاراں کسے نہ درشن پایا
 دو پستان صفائی والے نویں شگوفے اگے
 کالے بھور اوپر رکھلوالے نظروں زخم نہ پکے
 سینہ صاف صندل دی تختی جوڑا استاد بنائی
 واہ استاد کریگر جس نے ایہہ پیوند لگائی
 پتلا چم سفید شکم دا جیوں کانڈ کشمیروں
 ریشم قسم اچی دایا سی لچھا سوت عزیزوں
 لچ لچ کردا منکا وچدا لک مہین بیانون
 پیر اٹھاوے تاں ول کھاوے اٹھدی ڈرے زبانوں
 لکوں لے لگ پیراں تائیں کراں خیال نہ من دا
 بادشاہاں دے ستریں جائے کی مقدرو سخن دا
 چاندی پیر تکے جد چاندی جاندی جان نجاہدی
 قد میں ڈھندی عرضاں کہندی سجدیوں سیس نہ چاندی
 نازک پیر گلاب پری دے مہندی نال سنگارے
 تلے دار بناتی پنیاں چمکن وچہ ستارے
 کھنی مغزی نوک پنچے تے جڑت ہوئی فیروزے
 پتے تلے پتاوے پلے سبھ سچے زرد وزے
 پھوک چلائے ناں اڈجاون وانگن سوہیاں جڑیاں

کھڑیاں کلیاں ریتاں جہیاں پیریں سو بھن کڑیاں
 حسن بدیع جمال پری دا وانگ بہار چمن دی
 سنبل وال مہین زنجیری ہر مینڈھی ون ون دی
 نرگس مست بیمار پری دے چہرہ ویکھ گلاباں !
 گلے گلے عرق سدائے رل گئے وچہ آباں
 لال گلال گلاباں دل تک کے داغ لگا گل لالے
 جمیں رت کھیجے اتے پیندا زہر پیالے
 جوش بخار عشق دے چڑھدے جاں نیناں ول تندا
 نرگس نوں سرور دی لگے اکھ ہگاڑ نہ سکدا
 ٹھوڈی ویکھ خبانی تائیں لیک پئی وچکاروں
 لپستاناں دی غیرت کولوں وکیا رنگ اناروں
 اچا قد رنگیلا تک کے سرد آزاد پیارا
 پیراں بہار حیران کھلوتا ہوتا قید بیچارا
 چوہدویں دا چن داعی ہویا متھا ویکھ نورانی
 اکھ بھڑا نہ تگن ہوندی سورج ہار پیشانی
 کالی لیل زلف وچہ آبا خوب سہیل یمن دا
 عاشق دی بلغارے تائیں رنگ دیئے ون ون دا
 اچا متھا بہت کشادہ شیشے ہار چمکدا
 روپ انوپ خدائی دے اوس اندر جو تندا
 لاڈ تکتروں بھر بھروٹے بھروٹے دو کالے
 لالی اندر نظری آون چن مبارک والے
 متھاسی آسمان حسن دا اوہ وچہ قوس قزح سن

شام زلف دی لالی اندر کالی گھاٹ طرح سن
 چہرہ صاف بہشتی صفہ ابرو طاق بنائے
 واہ نقاش محمد بخشا جس اوہ رنگ لگائے
 مکھ محبوباں دامت اللہ اوہ محراب لو چہرے
 کرن نماز نیازاں عاشق سجدے دین چوہیرے
 زور کماناں کم ہمیشہ ابرو سخت کماناں
 رستم نین سپاہی ظالم گھائل کرن جونساں
 چمن کافی زہروں پانی ترکھے تیر خدنگدے
 بسلے ناگ ایانے چوری مال دلاں نوں ڈنگدے
 آھیں نیر کٹاراں وانگر کرن چوٹرنی ماراں
 اکھ منگے چور اوچکے چھپ چھپ کر دے واراں
 بیٹھے چھوہ دھر وہ کر مارن برچھی نیزے سانگاں
 لٹن لٹن سنن راہیں سنن نہ کوکاں چانگاں
 سیف ملوک جیہاں نوں لاون کس بندوق کیجے
 دھوں آواز نہ نکلے کوئی سل جاوے نہ بھجے !
 بجلی دے چمکارے وانگر اکھ پرت قہر دا
 جو تکے سونس نہ سکے بھج اوتھائیوں مردا
 واہ واہ مست نگاہ پری دی گماہ کرے وچہ سینے
 ڈوری بھوری نیند بھری سی تکدی طرف زمینے
 خوب بد امی آھیں بھائی چیر میاں انب پھاڑی
 کجل کلک مٹک سوہاوے جیونکر بک او جاڑی
 گوہڑے نین سمندر حسن دے کجلا لہراں مارے

اکھ منکے مارن دھکے ٹہل دیون ہتیارے
 ہوندے غرق جہاز ولاں دے لگدا کون کنارے
 پر اس دہن محمد بخشا جو ڈبے رب تارے
 جادو گرا دو اس ایانے بن پیتے متوارے
 اوپر خماری کرن اسواری پھرن شکاری بھارے
 کٹ کٹ سٹن کٹک ولاندے لین جہان آزادی
 کر دے دار ہتھیار جہاندے سرمے سار سنگاری
 بکھواری دے ویکھن کارن سیکریاں سردارے
 پاک شہید محمد بخشا جو اس جھڑے مارے
 تگن سات کریندا گھائل نک خنجر فولادی
 اوہو قاتل اوے اگے پھیر کھٹے فریادی
 پتلا اچانک پری دا دھار جویں تلواروں
 لوگ بلاق سچی دی تابش جھلک لگے چمکاروں
 سدھا تیر صفائی والا زہر آلودی کافی
 اڈ دے پکھنوں مار گوائے کیا طاقت انسانی
 کاتب لوح قلم دے لکھیا حکمت دی تدبیروں
 وچہ بسم اللہ اکبر الف زنج تکبیروں
 متھا لوح ازل دے نوروں قلم آہانک بھائی
 مڈھوں اک اگوں منہ دولے نا ہی خط خطائی
 سرخی لکھن والی آہی وات دوات نورانی
 صوفیاں سز الہی نکھن اکھر عشق حقانی
 لکھن کی روشنائی خونی سر خط عاشق فانی

بول تیرے توں گھول گھمائیے سے جسے لکھ جاتی
 سدا بہار گلاب گوہڑے دی دات کلی مکھ میٹی
 صاف آواز پریم رس والا جیوں رانجھے دی سیٹی
 سوہنا سرخ عقیقی تھیوا مہر نکلی سلیمانی
 موری مثل سوئی دے نکلے آہی ذرہ نشانی
 سچا موتی سل "کایا" کاری گراں سیاناں
 یا اوہ گرد پتاسہ مصری لذت دار لکھناں
 لعل لبناں یا قوت سچے سن شکر مصری ڈلیاں
 لالی تے باریکی ولوں گل عباسی کلیاں
 پستہ مغز بادام گری سن جس ویلے منہ میٹے
 گل کرے ونڈ دے چھوہارے ہسے تاں پھل ویٹے
 لالی ویکھ لبناں دے والی والی مصر شہر دا
 مورت اگے نال ضرورت ہو گیا سی بروا
 دند سفید ہیرے دیاں کیناں گھنیاں گھنیاں لاراں
 استا کار برابر کر کے رکھیاں خوب قطاراں
 یا ان بدھے موتی بدھے گھت قدرت دیاں تاراں
 یا اوہ چنبے کلیاں جڑیاں پنج چوکے ہک یاراں
 خوب سنخاف چٹے تے سوہے کنگری چوٹی داراں
 گلیاں ہار محمد بخشا سرخ دسن دند لہراں
 طوطے وانگن جیہہ مٹھی سی مینا بولن والی
 آکھے میں ناں بولن والی ہر اک نال سکھالی
 ٹھوڈی سیو باغ ارم دا بھی سی رس والی

جھلے لکھ آ سب نہ پہنچے اس دے کول سوالی
 چوہا پاک آہا وچہ ٹو آجو بن پانی بھریا
 ٹھوڈی پیٹھ سلاک جڑی سی مچھ حسن دا تریا
 گردن مثل صراحی کچ دی بوتل صاف بلوری
 سرخ شراب لہو بھر رتے شیشے گرد لاہوری
 یا ماہی دی مرلی آہی مائل کرے حیواناں
 یا کرنا آخر دی سن کے نکل پون جاناں
 شیریں شکر نرم آوازہ رسلے بول رنگیلے
 تلخ جواب مٹھے منہ وچوں سن کیندے نیلے
 مٹھا ہاسہ ماسہ دند نہ کر دی ننگے
 صاف لمیں تے پتلی گوری گردن مثل کلنگے
 طوطے قمری نالوں سوئی کوئل وانگن بولے
 چھکے گل کٹوری جیسی موتی بھر بھر تولے
 باباں لوہڑے رنگ رنگیلے چنن چیر بنائے
 استا کار ازل دے یار وجندر چاٹڑ سوہائے
 یا اوہ باغ حسن دے وچوں چنے نویاں شاخاں
 لچکن جوڑ مروڑ کریندے چال مثل گستاخان
 انگلیاں دس پون سلایاں چاندی کھری سلاکاں
 نوہیں مہندی بن بن بھندی لہو ملے غمناکاں !
 یا اوہ کلکاں سوہیاں آہیاں شنگرف بھریاں نوکاں
 یا شاطر یا تیرا جل دے رت پیون سبھ لوکاں
 چھاتی تختی صاف چنن دی خوب کریگر گھر کے

چاندی دے دو پھل لگائے میخ لوہے دی جڑ کے
شان گمان محول تکبر لاڈتے بے پرواہی
بے رحمی تے ستم بے ترسی خوبے مہری آہی
نازک جسہ پھل چنے دا الا مکھن سیالا
دھنی تہیں خوشبوئی حلہ مشک تتری والا
نکی نکی چال لڈکی ہنساں کھگاں جیہی
رنگ گلابی شکل مہتابی پھلیں تلدی دیہی
ٹور مٹکدی وانگ کبک دی گردا لک مروڑے
پب اٹھاوے رب بچاوے کچی تند نہ تروڑے
حوراں نالوں حسن زیادہ پرماں دی سرداری
یوسف ثانی روئے زمین تے صورت رب اتاری
روپ بدیع جمال پری دا چودس چن نورانی
دھاوس زہر کیجے تنکے جے زہرا آسانی
جے سورج ول ویکھے ساہنواں بھجہ بدلی وچہ وڑدا
تارہ ویکھ بکو حکما رہ ہو بیچارہ جھڑ دا
بابل شاہپالے گھر جمیں پالی پالن ہارے
بابل دے کھوہ پین فرشتے مارو غم دے مارے
ٹھم ٹھم کر دی دھرتی دھر دی نازک پیر گلابوں
مہندی رنگے جیوں پٹ کچھے آون شہر خوشابوں
جے عاشق دیاں نیناں اتے رکھے لاڈ عتابوں
پر پر چھاپے پون محمد اتھرواں دے آہوں
تروڑاں جوڑاں تے نک توڑاں دم دم وچہ کجڑاں

تندی تلخی بے وفائی مویاں نال مروڑاں
نویں جوانی مدھ مستانی آلی بھولی سادی
روپ الہی دی اک پتلی دم دم ہووے زیادہ
آن ادا گمان پری دا باہر شمار اندازوں
نور حضور بیٹھی مستورہ تنبوتاں مجازوں
یوسف دے پیراہن وچوں جلوہ جس دکھلایا
اہو یار اس باغ ارم وچہ سیر کرن سی آیا
جاں بیٹھا سی وچہ کچاوے شمس لیلی والے
قیس نمانے نوں کر مجنوں نجداتے تن گالے
فرہادے شاہزادے سنیاں جاں شیریں آوازہ
پٹ پہاڑ سٹے اس کیتا خیبر نوں دروازہ
ہردا روپ مریندا بھائی ہر جائے چمکارے
پا جھاتی محبوباں والی گوہڑے نین سنگارے
لعلیں دا مل پان جواہری جو بن دے بنجارے
بک دوجے دل لین محمد آدم کون بچارے
بھید چھپاویں مطلب پاویں اس گئے کس لائیوں
کدھر رہیا پری دی کت پاسے اٹھ آئیوں
انگ سہیلی تے الیلی سوتنی راج گہیلی
جیوں تارے چن نال سنگارے ہر بک سنگ سہیلی
پری گلاب سندر مکھ والی وچہ گلزار حسن دے
سنگ سیاں رل کھیڈن پیاں جیوں پھل ہو چمن دے
شمع پتنگ جلاون والی گرم لقاء پری سی

بہتا جھکے نیواں تنکے شرم حیا بھری سی
 اوڈے پنکھی ڈھیس ہوائیوں جے اک جھاتی پاؤں
 دیکھن تارے چمکن ہارے ڈگ زمیں پر آون
 شوخ آشوب جگت دا فتنہ شور انگیز جہانوں
 مٹھی چیمھ ملیح سلونی بہت پیاری جانوں
 عاشق سوز پتنگاں وانگن روشن لاٹ چراغوں
 نونہال اتے گلبدناں بک ارم دے باغوں
 جے کچھ صفت پری دی بھائی ٹوراں ہو اگیرے
 ڈر لگدا مت عاشق تے سٹر سٹر مرن چوہیرے
 مشتاقاں نوں شوق سخن دا سن سن ہوگ سوایا
 اک وچھوڑے والی اتے تیل جدوں ایہہ پایا
 جوش خروش بھرے دل والے بے سدھ ہوسن ہوشوں
 جگر کباب شتاب کرن گے تاب حسن دے جوشوں
 مست نگاہ پری دی اندر خونی نمین بہادر
 مویاں دلاں نوں زندہ کر دے آب حیات برابر
 جاں چڑھ بیٹھی تخت چے تے ملکہ کول بھائی
 نال پیار پکھیندی گلاں جیوں مادر دی جانی
 ملکہ خاتون نوں فرماندی ہے سندر مکھ بھینے
 لکھے دھر درگاہ چے دے تہہ آہے دکھ لینے
 کیکر گزری حال حقیقت کس قیدوں چھڑکائیں
 قلم دے شاہزادے کولوں کت بدھ نکل آئیں
 کی سبب بنایا قادر کہو کی قدرت ہوئی

ایسا کامل ملایا تینوں کون موکل آئیں
ملکہ سی حیران نہایت ویکھ عنایت ذاتی
تاب حسن بیتاب کیتی سی بیٹھی چپ چپاتی
تابش جوش حسن دی کولوں رہے نہ ہوش نکالے
بر بر تھے بول نہ سکے ایہ دلیلاں آنے
واہ کاری گر سرجن ہارا سبھ قدرت دا والی
چونوں اتے چگونوں داتم پاک اوہدا در عالی
نہ اس جند نہ جسہ جامہ بے مانند الہی
لم یلد و لم یولد ہے سدا او سے دی شاہی
آپ حکیم سبھے بدھ جانے ہڑکوں رکھ بناندا
قطرے ہک منی دے وچوں خوب منکھ سہاندا
پانی دی ہک بوند بیتقدری ہو جھڑی آسمانوں
در یتیم بناوے اس تھیں لعل پتھر دی کانوں
شاخ ہری تھیں پھل نکالے پھلے وچوں واناں
ہک رنگوں سے رنگ بنائے آپ حکیم سیاناں
پتھر نوں دے نور خبابوں سورج کر چمکاندا
پانی دے ہک قطرے وچوں عرش مجید بناندا
ساوریاں تھیں گورے کردا گورے وچوں کالا
سپ سمندر وچوں موتی کوہ قافاں وچہ لالہ
کردا نبی کناروں وچوں سر پر تاج نکالے
ماکان تھیں شیطان بنائے طوق گئے وچہ پاکے
دنیا داراں دے گھر دینا بیٹے ولی الہی

ولیاں دی گھر پیدا کردا میرے وانگ گناہی
 قدرت اس دی دا کجھ مینوں انت حساب نہ آوے
 سکی لکڑ سر حقانی بن رباب سناوے
 سوہنی صورت سر الہی عام نہ سمجھن سارے
 خاصاں بابجھ محمد بخشا کون کرے نثارے
 وقت نا وقت پچھان فقیر اگو جہی رمز نہ کہو کھاں
 قصہ تروڑ اوچیرا ہوویں بیٹھ ٹچلا رہو کھاں
 ملکہ خاتوں شکل پری دی دیکھ تعجب ہوئی
 دم مارن دی رہی نہ طاقت گل نہ کر دی کوئی
 ایسی صورت ایسی سیرت ایسا روپ نورانی
 دھن خالق جس ایہ بنائی مظہر حسن حقانی
 پری بولائے ملکہ تائیں ملکہ بول نہ سکدی
 پئی ہلایے گل کرائے اوہ مڑ برابر تکدی
 جاں کجھ ہوش ٹکانے آئی اوکھی ہو کے بولی
 شاہ پری نون کہندی بھینے میں تیرے توں گھولی
 حسن جمال کمال تیریدی جہال نہ جاندی جہلی
 گن ڈورے ججھ گوگی ہوئی ہوش گئی میں جہلی
 آب تیری تک تاب نہ رہیم ہو غرقاب رہی میں
 گل نہیں ہو سکدی ایہ بھی مندے حال کہی میں
 یاد مینوں اک نخن نہ رہیاں اندر وچہ پھر دا
 گن نہ سندے منہ نہ ہلدا حرف نہ جیہوں کردا
 شاہ پری پھر ہس کر یہیں سر ملکہ دا پھڑکے

سینے اپنے لگا یا نال پیار پکڑ کے
 ہتھ موہیں تے پھیرن لگی نال محبت خاصی
 لذت گل دی تا ہیں جس دم سوہنے ہون اخلاسی
 رحمت دا ہتھ پھیرن سر تے دیہن پیار لبان تے
 پھلان جیسے سخن اس ویلے پھرن ہزار لبان تے
 ایسے بھاگ لگن گے کس دن دائم شگن وچاراں
 سینے لا پچھے گا گلاں سوہناں نال پیاراں
 ملکہ والا سفر کٹیں تے مار دیوے نوں آویں
 مدت پچھے ملیں محمد تاں سوہناں گل لاویں
 نال پیار پری دے ملکہ بہت ہوئی خوشحالی
 مٹ گئی اوہ مست خماری ساری ہوش سنبھالی
 دل وچہ کہندی یارب سایاں سیف ملوک بچارا
 ایسی آفت ڈٹھیاں ہویاں کیکر کرگ گذارا
 ایسی شوخ لڑکی صورت شان گمان بھری ہے
 ویکھن سات مریگا بھانویں خونی ایہ پری ہے
 اوہ پتنگ ایہ لاٹ اگی دی مر سی پہنچ اتھائیں
 سیف ملوکے دی رب سائیاں کیویں جاں بچائیں
 پھیر پری نوں آکھن لگی نال زبان ریلی
 ہیں بھینے توں پریاں وچوں ہیں شاہ پری رگیلی
 بدرہ تے تدھ ہک دوئے دی مادر دا دودھ پیتا
 ماں تیری نے نال اساڈے بھائی چارہ کیتا
 حق تیرا ہن ساڈے اتے ساڈے حق تیرے تے

ہوندے زور احسان مروت کیتوئی نہیں میرے تے
 میں پرائڈ مصیبت گزری باہر حد شماروں
 رہیوں قید دیواں دی اندر دور اپنے گھر باراں
 ساک اشنایاں بھائی چارے در تن بھاجی سارے
 اسے کارن کر دی خلقت اوسر آون کارے
 اوسر متر پکھن ہوندا وچہ غربی ناریں
 دوہدل گال ازماون ہوندی پھلگن ماہ بہاریں
 اوکھے ویلے کاری آوے بھلیاں دی اشنائی
 اڑیا آکھن دی لُج پالن جو انسان وفائی
 دنیا تے جو کم نہ آیا اوکھے سوکھے ویلے
 اس بے فیضی سگئی کولوں بہتر یار اکیلے
 سکھاں عیشاں موجاں اندر ہر کوئی یار کہاںدا
 سگئی سو جو تنگی تک کے بنے پنجہاں دکھاندا
 کول ہووے تاخیراں اندر یار اشنا کہاوے
 دور مہم پیاں درکھیارے چیتا منوں بھلاوے
 اوڑک نفع ہو ویگا کتھوں ایسے سنگ دو رنگوں
 سڑدا یار تنکے سڑ جاوے سنگ ننگ پتنگوں
 اک بیڑی پر موجاں مانے ویکھدیاں اک رھڑدا
 اس رھڑ دے نوں پھڑ یوس ناہیں دا جس دا سی پرڈا
 کاہدا سنگ محبت کیسی کیسی ایسی اشنائی
 مویاں گیاں تدھ نہ کیتا خوشیں عمر لنگھائی
 مان میری دی دھی کہاویں بھییوں نال سہیلی

اوکھے ویلے کم نہ آئیں ساڈا بھی رب بلی
 تیرے جیہی سہیلی ہووے پری اصیل شہزادی
 کی لائق اس بے وفائی حدوں بہت زیادہ
 میں عاجز بیچاری ہوئی رہی اچروچہ قیداں
 نال کوئی بھائی چارا ڈٹھا واقفیاں امیدیں
 قلم دے شہزادے مینوں رکھیا سی وچہ بندی
 بندی دے سر بنی قہر دی سخت مصیبت مندی
 ماں پیو بھین بھرا وچھنے سنگ سیاں مدھ جہیاں
 پیا وچھوڑا دل دا جھوڑا سے پیڑاں سر سہیاں
 بک ہکلی سو لیں سلی وچھڑی سنگ قطاروں
 کواں کوک قہر دی جیونکر ترئی کونج اڈاروں
 تلیاں پھاناں تھہ مروڑاں ہوئی حیران نمائی
 تلیاں وچہ کڑاہ غماں دے جیوں مچھی بن پانی
 نگ پیوس کوئی سنگ نہ ساتھی پھاتھی جاکو تھوویں
 باپ میرے دی پیش نجانہ سو دس لاوے بھوویں
 دس تیرے سی اوہ اپراہ بے توں آہر کریندی
 قلم دے شاہزادے تائیں فوجاں سنے مریندی
 باپ تیریدا لشکر بھارا ودھ اس تھیں سو حصہ
 تیں اساڈی مدد کر دے جھب مک جاندا قصہ
 باپ تیرے دے اگے بھینے آہی گل سکھالی
 جے بک وار تیاری کردا پریاں دیواں والی
 قلم دے دریا دے توڑی فوجاں دے گھٹ بھجے

دھونسے شتری ڈھول نقرے طرم طنبورے وجدے
 پریاں دی گھنگھاری پیندی دیو مریلے گجے
 قلزم دے سر کر دے تک کے یا ملدے یا بھجے
 جس شہزادے مینوں کھڑیا جاں ایہ بازی ہر دا
 بانہہ میری پھڑ دیندا اونویں ماری واکی کردا
 تساں اگے کجھ چھیز نہ آہے دیو قلزم دے سارے
 مار منداں انہاں نوں کر دے تسیں میرے چھٹکارے
 خیر کسے پر دوس نہ کوئی لکھی سی ورگا ہوں
 کیتی بند خلاص میری بھی ہويا کرم الہوں
 ایہہ اپرالا میرے والا کدی تساں تھیں ڈھکدا
 ستر کرسی ساڈی توڑی ایڈ احسان نہ مکدا
 غیبوں ٹور موکل دتا مرد بھلا اخلاصی
 آپ احسان کیتا رب والی قیدوں ہوئی خلاصی
 ظالم نفس دیوے دی قیدوں رب کیتا خصماں
 غیبوں میل موکل دتا کامل پیر یگاناں
 اوے توں میں گھول گھمائی دھن اوہ دیر پیارا
 اوہو بابل اوہو مائی اوہو بھائی چارا
 اوے دا احسان مروت اوے دی وڈیائی
 جس نے قید اولی وچوں ہمت کر چھڑکائی
 بھلا ہووے اس مرد سچے دا شالا دوہیں جہانی
 بہت پیار محبت کر کے ملس پیارا جانی
 سن کے گلے الا ہمیں سچے شاہ پری کملائی

عذر بہانے کر کر کہندی سن توں ملکہ رانی
 باپ میرے نے بہتی واری کیٹے سے سمیانے
 فوجاں سنے تیار کرائے سر کردے مردانے
 تیری لوڑ کرن دی خاطر لشکر بہت چڑھائے
 مرد زور آور چنگی خونی ہر ہر طرف دوڑائے
 ملک ولایت ہور اجاڑاں دسدے شہر لوڑائے
 کدھروں خبر نہ لہی تیری سبھ گھریں مڑ آئے
 خشکی دی سبھ تھان لوڑائے کدھروں پتہ نہ لگا
 پر اترو کے ماں میری سی کر دی ایہہ اوسر گا
 باپ میرے نوں کہندی آہی آ ملک ڈھال چھوڑو
 وچہ سمندر ٹاپو بندر ملکہ تائیں لوڑو
 دیواں پریاں دے وڈ لشکر ہر ٹاپو دل ٹورو
 ڈھونڈو ملکہ بیٹی میری نبی سلیمان سورو
 کوہ قافاں دریا واں اندر ڈھونڈھ کرو جگ سارے
 ملکہ لہے تان رہ آوے نہیں اسی ہتیارے
 پٹ اولٹ پہاڑ جزیرے ہور لوڑاؤ سبھے
 پت ساڈی ہن تائیں رہندی جی مڑ ملکہ لہے
 بابل بھی اترو کے آہا ساعت روز تکلیندا
 طلباں خرچ مہم گھلن دا لشکر تائیں دیندا
 راکش دیو عفریت ہزاراں کر دے سان تیری
 ہن تینوں رب آپ لیاندا لطف ہویا سرکاری
 ناں احسان مروت ساڈے نہیں کسے دے بھارے

ہک احسان اوے دا ایہ بھی جس دے اگلے سارے
 ملکہ کہندی آہو میں تے لطف کیتا رب آپے
 لیکن ہک سبب بنائیوس تاں چک گئے سیاپے
 شاہ پری پھر کہندی ملکہ چھوڑ نہورے بہو کھاں
 کی سبب بنایا مولیٰ سچ اسانوں کہو کھاں
 ملکہ خاتون کہے پری نوں کی گل دساں تینوں
 مصر شہر دا ہک شاہزادہ اوس چھوڑایا مینوں
 پھیر بدیع جمال پری نوں چک لگی اس گلوں
 کون کوئی شاہزادہ ایسا آیا ہے کت ولوں
 غیرت غصہ کھا دے وچہ پکھدی ملکہ تائیں
 کون شاہزادہ کیسا جیہڑا گیا اہیاں جائیں
 پریاں تے عفریت مریلے راکش دیو بہادر
 اوس قلعے وچہ جاون جو گا نہیں کسے دا باور
 آدمیاں تے جناں وچوں جو جو لوک قد آور
 اوس گردے وچہ پہنچ نہ سکدے جے سو ہون زور آور
 باشک ناگ سنسار وڈیرے مجھ سمندر والے
 اوس گردے وچہ پہنچ نہ سکدے نہ پتکھی پروالے
 کی مہم بنی شاہزادے ایسی بھاری اکائی
 کس آفت نے چا لیاندا جا وڑیا اس جائی
 دھن دلیری گھنی گھیری سنی زبانی تیری
 ایسا مرد اپر اہدی کیہڑا دس سہیلی میری
 ملکہ خاتون کہندی اگوں دساں گی تک ویلا

محرم گل دا محرم کرینے جس دم ملے اکیلا
 عامان بے اخلاصاں اندر خاصاں دی گل کرنی
 مٹھی کھیر پکا محمد کیتاں اگے دھرنی
 عاشق دی معشوقاں اگے چوری عرض بچاينے
 باہجھ پیا تھیں بھید بجن دا ہوراں نہیں سناينے

حاصل کلام

بھیڑ ، ہجوم ہوائیں والے دور کریں جس ویلے
ساجن دی گل کہے وسیلہ جد چاہے مد میلے
دوروں آیا یار ملے گا جاں ہو بہیں اکلا
رمز حقیقی کہے محمد پاء مجازی پلا
پھیر پری نے مجلس ساری کولوں ترت اٹھائی
ہک پری ہک ملکہ خاتوں ہور نہ رہیا کائی
سرداراں نوں رخصت دتی سراندیپ چوہیرے
باہر شہروں تھان بتھائیں کرو قلعہ وچہ وڈیرے
کجھ فوجاں جا لہو قلعے وچہ اوتھے رہو مقامی
کجھ جاؤ مڑ باغ ارم نوں پریاں ہو سلامی
جس دی پھیر تیاری میری گھر دی طرفے ہوئی
اس دن حاضر ہونا سبھناں چیتا رہے نہ کوئی
سبھناں حکم بجا لیاندا وانگن خاص غلاماں
کہن ثنائیں دیہن دعائیں نیوں نیوں کرن سلاماں
چم زمیں سلامی ہو کے اڈیاں بھنھ قطاراں
کونجاں بار ہزاراں پریاں جاون نال بہاراں
کئی ہزاراں مڑ کے گیاں باغ ارم ول گھرنوں
سراندیپ اندر کجھ رہیاں سر پر من امر نوں
ست سے سی سرکردا رہیا لشکر نال تمامی
ست ہزار پری ہور خاصی پرت گئے سبھ عامی
جو کجھ گرد شہر دے آہے اچے تھان اجالے

برج جزیرے ، باغ بحیرے چشمے پانی والے
 روضے گنبد محل چہارے کوہستان ، سرانیں
 مسجد اتے مناری قبریں ہور بلندیاں جائیں
 سبھناں پریاں ڈیرے لائے تک جائیں من پڑیاں
 نال بدیع جمال پری دے رہیاں دو تن کڑیاں !
 سراندیپ نگر دی رانی ملکہ جیو دی مائی
 ہر ہر قسم عجائب کھانی شربت شہد لیائی
 عطر یا تاں تے خوشبوئی مغز کیتے تر تازے
 سڑ دے عود رباب کریدے مٹھے نرم آوازے
 ملکہ بدرہ شاہ پری نے نالے سبھناں سیاں
 کھادے کھانے جو من بھانے پھر خوشبوئیں لیاں
 تھال سنہری بھر بھر رکھے کھلے زرد پلاؤں
 کچھ کھادے کچھ وہدے جیہرے چان لگے اس جاؤں
 شاہ پری دے آگوں جیہرا ودھیا سی کچھ کھاناں
 ادھا سی یا گھٹ زیادہ رب معلم کی جاناں
 ملکہ خاتون آپوں اٹھ کے چائی اوہ تھالی
 شاہ پری تھیں پچھن لگی بن کے وانگ سوالی
 ہے سندر مکھ پرئے بھینے ایہ دل میرا کہندا
 اک بندہ بیمار چرو کا باغ اساڈے رہندا
 اوہ عاجز پردیسی شہدا بہت غریب نماں
 جے آکھیں تاں بھیجاں اس نوں جوٹھا تیرا کھاناں
 ایہہ تبرک تیرا کھاسی خیر آزاروں پاسی

لوں لوں نال دعائیں دیسی دکھ اوہدا جد جاسی
 شاہ پری نے ہس کے کہیا کم مناسب جیہڑا
 عقل تیری وچہ چنگا لگا ٹھاکن والا کیہڑا
 میرے ولوں دیہہ شتابی جس نوں تیری مرضی
 دکھ نہیں کجھ مینوں بھینے جے سکھ پاوے مرضی
 درد منداں دے درد ونجائے جے میرا پس خوردہ
 دیہہ طعام شراب شتابی گرم ہووے افسردہ
 واہ نصیب غریب بندے دے کئی دناں دے بھکھے
 دلبر واپس خوردہ لبھے امن پوے وچہ ککھے
 ڈٹھے باہجھ پیارا جانی دے اول مہمانی
 لگے آس نراس بندے نوں دور ہووے حیرانی
 شاہ شمس تبریزی جوٹھا اک گھٹ سرخ شرابوں
 ملاں رومی نوں جیوں دتا ہویا کرم جنابوں
 شالا دو لو دمڑی والا جو ٹھا اپنا کھاناں
 دیوے میں بھکھے نوں تاہیں رج رج موجاں ماناں
 جے اوہ مرشد مہریں آوے جو ٹھا گھٹ پیالے
 ملاں رومی والے مینوں سچے سخن سکھالے
 پڑھنے سننے والے تائیں تاہیں لذت آوے
 منگ ننگ محمد بخشا مت اوہ کرم کماوے
 اگے بھی سبھ کرم اوسیدے اگوں بھی لکھ آساں
 مدد خاص انہادی کولوں قصہ کھول سناں
 شاہ پری دا جو ٹھا کھاناں مملکہ خاتوں چایا

باہر گھر تھیں آ کر اوہیں گولی فوں چکویا
 واہ واہ گولی نازک ہولی پنجیں پھلیں تولی
 سونی صورت سندر مورت ٹردی ٹور مولی
 چار کاب سرے تے چلی گن گن پیر اٹھادی
 ملکہ اگے نال گماناں مجرے کر دی جاندی
 سیف ملوکے واسی بھائی جس باغے وچہ ڈیرا
 خوشیں خوشیں اوس منچے آن کیتونے پھیرا
 سیف ملوک نے جد ڈھی ملکہ خاتون رانی
 روکر دھرتی تے چھنکائیوس اتھرواں دا پانی
 ویکھدیاں کجھ دس نہ رہیوس جھس گئی اک غم دی
 ہنجریاں کرپیاں جھولی بوند جویں شبنم دی
 نترگس دے پھل وچوں ڈھٹھے قطرے اوس کھری دے
 لالے وانگن داغ کیجے لایا سوز پری دے
 ڈبیاں رائگیاں تھیں ڈبلے موتی ڈل ڈل کر دے
 یا ڈل اندر نیساں والے قطرے پے ابردے
 ملکہ روندنا ویکھ شاہزادہ کہندی نال دلا سے
 سن توں ویرا ہو کھان وھیرا ویکھ ربانی پاسے
 اج ویلا خوشحالی والا روون دے دن گزرے
 کم تیریدے حیلے لگے اسیں بندے بے عذرے
 تیرے کارن دلبر دلوں اول دی مہمانی
 جوٹھا اس دا کھانا آندا ویکھ رکاب نشانی
 ایس رکابی وچوں اس بھی ہتھیں اپنی کھاہدا

پھر میں تیرے کارن منگیا جو کچھ رہیا وا ہدا
 آپ بدیع جمال پری نے کیتا اذن زبانوں
 تاں ایہ کھانا چاہیں چاہیں دتا آن تسنوں
 سن گلاں شاہزادے تائیں بہت ہوئی خوشحالی
 کرن لگا تعظیماں اٹھ کے نال ادب دی چالی
 کر کے ادب سلام ہزاراں دل دی نال دلے
 بیٹھا تاں پھر کھانا دھریا ملکہ کڑی وکیلے
 کر بسم اللہ کھادا کھاناں سیف ملوک شہزادے
 شکر بجالیاندا رب وا حدوں بہت زیادے
 گل بدیع جمال پری دی پچھن لگا ساری
 دس ملکہ کی سخن تسان سنک کیتے پری پیاری
 تسان سیاں کوئی ساعت ہو سی مجلس اسدی کیتی
 کیکر حال حقیقت ساری اس مجلس وچہ ہیتی
 ملکہ خاتوں نے سبھ گلاں خوب طرح کر دساں
 سکے باغ مدت دے اتے رحمت باراں و سیاں
 جتھوں شاہ پری سی پچھیا کی بنی شاہزادے
 کوہ قافاں وچہ پھر دا آیا کیہڑے نال ارادے
 ایہتھوں لے لگ اوتھے توڑی جاں کھانا کھا چکی
 ملکہ خاتوں گل سنائی ساری ساری شکی
 سن کے بات شہزادے کیتا لاکھاں شکر الہی
 دلبر ذکر میرا فرمایا ایہ گل مشکل آہی
 حال احوال سفر دا پچھیس کی نبی اس بندے

آپے آکھ سناں ملکہ عشق میریدے دھندے
 سخت تھپے میرے سن کے مت اوہ مہریں آوے
 جاگن بھاگ وراگ کٹھی دے دہر کول بلاوے
 پر محبوباں دا کم بھائی دائم بے پرواہی !
 بے ترساں نوں ترس نہ آوے تک سولی گل پھای
 توڑے عاشق مر مر جیوے کر کر جتن بتیرے
 لکھ کیتی نوں بک نہ جانن چائل چڑھن ودھیرے
 دکھ تنگی سن عاشق والی پاؤں سکھ فراخاں
 روندے ویکھ کھلونڈے نا ہیں ہس ہس کرن مزا خان
 جاں جاں توڑی خبر نہ ہونے اس دل پریت ہماری
 تاں تاں توڑی کرن محبت صرفہ تے منخواری
 جس ویلے پھر پتہ لگے نے اس دل عشق سماں
 جھڈ منخواری حیلہ کر دے جیویں کیویں رنجاناں
 جتن نام عاشق دے ویری کوہندے ویدے کساں
 پی پی رت نہ رجدے بھائی دھن انہاندیاں تساں
 مت سن عشق میرے دیاں گلاں وت پری چت چائے
 اگے بھی کجھ ذکر کیتا سو پھیر نہ بات ہلائے
 ڈر دا خوشی نہیں میں کردا مت رب غیرت جاوے
 اگے سدھ نہیں ہو گذری ہور مصیبت پاوے
 جس دن جج عزیز مصر دی بن تن مغرب آئی
 تنبو خیمے ویکھ زلیخاں لوں لوں خوشی سمانی
 کھندی سیو بھاگ بندی دے جاگ پئے ہن سوئے

آیا ہتھ سہاگ عمر دا دکھ گئے سکھ ہوئے
 لبھا اج عزیز مصر دا چیز پیاری جانوں
 اوکھی گھڑی کھڑی ہن طالعاں سوکھی میں جہانوں
 ہوئی خوشی کمال زلیخاں نال دائی دے کہندی
 تنبو پاڑ وکھا پیارا ایڈ فراق نہ سہندی
 کیتی خوشی زیادہ حدوں کدی نہ بچدی بھائی
 ویکھ عزیز زلیخاں ہتھوں آتش پا جلائی
 اگے اک قصبے جھروی ہور پئے لکھ اتوں
 اچن چیت خزاں مڑائی باغ بسنتی رتوں
 مہتر یوسف خوشی کمانی ویکھ زور آور بھائی
 ایسے شیر جوان سپاہی غالب وچہ لوکانی
 پشت پناہ مجیری ہر ویلے واہ نہ لگدی دیری
 جو بد نظر میرے دل تلکسی کیونکر جا سی خیری
 اوہو بھائی دشمن ہوئے ہتھیں ظلم کمایا
 پیغمبر نون خوشی کرن دا بدلہ دینا آیا
 مجنوں نون جد بانے اندر سد گھلیا سی لیاں
 خوشیاں کردا کہندا چڑھیوس اج جنت وچہ سیلاں
 اس لیلی توں گھول گھمایاں اگلیاں سے لیاں
 گھڑیوں چوتھے بھاء کلاوے لیاں نون میں لیاں
 ترٹی آس نراس بندے دی پاس نہ آیا جانی
 یار سنگار دیدار نہ دتا مار کیتا غم فانی
 شعر میریدی قیمت پاندا سمھناں نالوں بھائی

روڑے تھیں رب ساون لائے بہت ہوئے خوشحالی
 ذکر بجن دا چھوڑ نہ سکاں وس نہیں کجھ میرے
 شاہزادے دی گل محمد رہ گئی دور پریرے
 سیف ملوک رہیا وچہ بانے ملکہ خاتون چلی
 مجلس خاص پری دی اندر جا شتابی رلی
 پری پکھیندی وس توں ملکہ کتھے تیک گئی سیں
 ایس ترنجن ساڈے وچوں اٹھی کس لئی سیں
 ملکہ خاتون نے فرمایا بھید نہ دس ہارا
 بانے وچہ گئی ساں بھینے کم آہا اک بھارا
 دیکھ ہجوم نہ کچھی اگوں شاہ پری گل کوئی
 کی کم سی مدھ بانے اندر پھیرا آپ کیتوی
 مجلس نہیں پھر اٹھ کھلوتی شاہ پری من بھانی
 ملکہ بدرہ دی پھڑا انگل بھوہرے وچہ سدھانی
 بھوہرے دے دروازے دوہرے سنگل قفل چڑھائے
 سیاں پرت گیاں پھر اندر بیٹھ رہیاں اوہ ترائے
 بھوہرے دی تعریف محمد ساری اکھ نہ سکدا
 جنت دا اک خانہ آہا جھل مل نور چمکدا
 نوری برج شمس دا خانہ نالے دو سعدیناں
 شمس پری سعدین پچھانوں ملکہ بدرہ بھنیاں
 ملکہ اوہ جس ملک فلک دے بابل دے کھوہ پائے
 بدرہ بدر آکاش حسن دا صفت نہ کیستی جائے
 اگے بھی اس بھوہرے اندر شاہ پری سی بہندی

ملکہ بدرہ باجہ سہیلی پاس نہ کوئی رہندی
 عامان دا اوہ تھاں نہ آبا خاصاں باجہ رفیتاں
 اس جانی کوئی معدا ماہیوں بن محرم صدیتاں
 بیٹھ رہیاں جد ترائے بھیناں شاہ پری پھر بولی
 ملکہ خاتون نوں فرماندی کر گل ہولی ہولی
 توں اساں وچہ وڈی بھینیں نالے گھڑ سیانی
 دیس بدلیں ڈٹھے تھہرے خیر خشکی پانی
 سردی گرمی سختی نرمی خوشیاں وقت قضیے
 تیرے جیڈ نہ ڈٹھے کسے ماں میری دیے دھنیے
 بھورے اندر تریوے جنداں ہور نہیں کوئی نیڑے
 چپے اندر جی ہسٹر دا کون دھاڑ نیڑے
 کر کوئی گل کہانی ایسی جیہڑی سنی نہ اگے
 سن سن اثر اندر وچہ دھائے چنگی دل نوں لگے
 ملکہ پچھدی کہی کہانی کول تساڑے پھولاں
 سنی کہنیں یا اکھیں ڈٹھی یا سرورقی کھولاں
 کہیا بدلج جمال پری نے ملکہ بی بی خاتون
 اکھیں ڈٹھی تے سرورقی سچی بات سنا توں
 کنیں سنیاں گلاں اندر کوڑ طوفان بترے
 پاؤں سیر نباندی خلقت اہر گھنے گھنیرے
 جھوٹے نغے چا اٹھاؤں جس وچہ سچ نہ ماسہ
 بیوقوف من سچ اس نوں کرن سیانے ہاسہ
 جیون ہن کہندے دہلی اندر کنگے دا مینہ وٹھا

اوجھوں آئے کہن نہ ڈٹھا سنیر ترن اپوٹھا
 چنگے چنگے سگڑ کھاون جھڑے کرن اس گل دے
 عقل قیاس نہ لوڑن ہولے بیعتلاں وچہ رلدے
 سنیاں گلاں تے کی باور باجوں علم کتابوں
 جو عالم دے موہوں سنیے سوئی کھری حسابوں
 یا جو سائیں والے آکھن اوہ سچ من تمام
 پکی جان کلام انہادی ذرہ نہیں وچہ خامی
 توڑے الٹ پلٹ فرماون وچہ قیاس نہ آوے
 گوجھی رمز ہوی سب سچے کون انہاں بن پاوے
 سائیں والے سدا سکھالے رب دے بالے دیوے
 مست است شراب وصل دے ہر دم رہندے کھیوے
 جیوں جیوں لکھیا ویکھن بھائی اکھر لوح قلم دا
 والے جتنا فرق نہ پاون دین پتہ ہر کم دا
 باور کرو یقین لیاؤ گل انہادی اتے
 آیت وانگر سچ کر منوں توڑے نبھن ستے
 ہائے ہائے گل پری دی بھائی پھر برطرف رہی ہے
 شاہ پری نے ملکہ تائیں ایہو بات کہی ہے !
 ڈٹھیاں سنیاں گلاں اندر ہوندا فرق بتیرا !
 اکھیں ڈٹھی کہیں کہانی ایہو مطلب میرا
 ملکہ خاتوں بی بی بول نال زبانے مٹھی
 اوہ فصاحت اتے بلاغت پری نہ اگے ڈٹھی
 بول ریلے رنگ رنگیلے علم عقل چترالی

مرلی بنسیریوں کچھ اتے وچہ آواز صفائی
 عاشق سچے دی پھر سچلی دردوں ورد کہانی
 سن کے پتھر وچوں نکلے اتھر واں دا پانی
 خوب بناتا کہانی ملکہ جدوں سنانی
 تیر جیہی تاثیر کلیجہ چیر دو سو جاندی
 شاہ پری نوں آکھن لگی کن دھر بھینے پرینے
 عجب کہانی درد رنجانی تیرے اگے کرینے
 ملک مصر دے سی اک وسدا تاج تحت دا والی
 عاصم بن صفوان شہزادہ شان بیانوں عالی
 ہتھیں بدھیں گولے اس دے دچالی ہور شہزادے
 انت حساب شماروں حدوں لشکر اوس زیادے
 اک روایت والا کہندا ستر تختاں والے
 عاصم شاہ اگے دن راتیں خدمت گار سکھالے
 ہور روایت ایہ بھی ترتیبی چار ہک سے شہزادہ
 بدھے لک کریندے خدمت وافر گنج آمادہ
 حکم اوہدیدا طوق لگے وچہ شوق سندا کن بالا
 طلب حضور اوہدے دی خاطر کرن ضرور کشالا
 موجاں عیشاں خوشیاں طلباں جو جو سن وچہ دنیاں
 رب گھریوچہ دتیاں اس نوں سب مراداں پنیاں
 ہک جھورا اولادے والا گھر وچہ بال نہ کھیلے
 دولت مال بھرے کد سو بھن مائی باپ اکیلے
 دوہری وار کراں گل کاہنوں قصہ کو تاہ ایہا

کس دے عشق مہاروں پھیڑیا کدھ اکلا جاسی
 صورت دا کجھ پتہ لگا سویا کوئی سکھ سنیہا
 یا امیدیں بجن دی اتے ایویں رھڑا رہیا
 ایسا دلبر کون کوئی ہے از غیبوں دل کھسے
 اکھیں نظر نہ پوے محمد کول گھرے وچہ دے
 ملکہ کھندی بھینے تینوں تتی وا نہ لگے !
 سیف ملوک تھیں ایہ گلاں پچھ لیاں میں اگے
 جس صورت دا عشق شہزادے میں اوہ ڈٹھی ہوئی
 اج اس مجلس ساڈی اندر حاضر دس دی سوئی
 جس جائی اوہ مورت لکھی ہر ہر عیبوں خالی
 نام اوہدا بھی لکھیا اوہتھے قلم کریگر والی
 سوہنی صورت جو من کھس دی دس دی وچہ دلاں دے
 کول ہے تاں بول نہ دے بھید نہ کردی واندے
 خوب شکل محبوب بجن دی کرے غریب نوازی
 خونی نعمت عاشق تائیں دیئے دناں دن تازی
 جادوگر دو نین لیرے دل نوں مارن والے
 لعل لبیاں پھر آب حیاتوں بھر بھر دین پیالے
 بادشاہاں نوں تختوں سٹن کرن غریب نماں
 تاج غریباں دے سر رکھن واہ محبوب سیانے
 آپے لٹن آپے مارن آپے ذبح کریندے
 آپ لوازن محرم کر کے سر پر تاج دھریندے
 آپے پاڑن آپے سیون آپے لاء بکھاوَن

آپ اجاڑن شہر دلاندے آپے پھر وساؤن
 آپ دکھاؤن دکھیے تائیں آپ کرن غم خواری
 آپ حبیب طیب دلاں دے دار و دین ازاری
 صورت دلبر تے جند پرورن توں بی بی رانی
 تیرے باہجہ نہیں ہور دوجی توں گھٹ وچہ سمائی
 حال حقیقت عاشق والی عرض کراں میں ساری
 جیویں شاہنشاہ فرما دے حکم ہووے سرکاری
 سد نجومی حال حقیقت اوس پھٹے دل مردوں
 اج دن کچھ لیں مت بھلکے مرونجیں اس درووں
 مذہ کچھی گل دسی آئی نہیں تیرے تھیں ڈریئے
 اس مورت دی صورت توہیں ہیں بھینے شاہ پرینے
 سیف ملو کے دی ٹھگ توہیں لٹ لیا جس راہی
 دورون بیٹھی نے چھک آندا گھت عشقوں گل پھاہی
 ڈیرے تیرے دے دراتے ڈھٹھا آن بدیلی
 جان جہان گھمما تجن توں سر قربان کرلی
 مورت تیری کلا کیتا دانشمند سیاناں
 شاہنشاہ مصر دا والی در در پھرے نماں
 اوڑک آن تیرے در ڈھٹھا کر کر بہتا ہیا
 بھلا کرے رب تیرا بی بی سار شوہدے دی لیا
 شاہ پری پھر ہس کے کہندی سن ملکہ نمخوارے
 اپنے ہوہوں بناویں گلاں جوڑ مسودے سارے
 اوہ کتھے میں کتھے آہی سے کوہاں دیاں وتھاں

جوڑ مزاح اولی بھینے کریں نکمیاں چتھاں
 ناری نار پری میں بندی اوہ ہے آدم خاکوں
 میری اس دی نسبت کیکرناں کر گل اس ساکوں
 آدمیاں دا کم ہمیشہ بے وفائی کر دے
 اول لا پریت پیاری اکثر بازی ہر دے
 محبوباں دانیوں لگاؤں کر کر مکر بھلاؤں
 جاں دلداد ملے گل لاوے جھبڈے ہی رج جاؤں
 ٹھگی دغے فریب بتیرے کردے نال سیاں دے
 جاں دل وس کرن تاں پاؤں بھس سروں پیاں دے
 پریاں نالوں ہور طرح دا آدمیاں دا چالا
 ایہ دو جنساں وکھو وکھی رلا نہ نسبت والا
 پریاں دائم لوک وفائی پالن قول زبانی
 جانی نالوں اتم جانن جس نوں آکھن جانی
 ساڈے بھانے آدمیاں دی یاری بہت نکاری
 عاشق بن بدنام کریندے وچہ ولایت ساری
 جاں معشوق پیارا لیھے رج رج لین کلاوے
 اس نعمت دا قدر نہ جانن کوئی ورا مل پاوے
 ملکہ خاتوں بدرہ خاتوں بدھے ہتھ شتابی
 منت کر کے شاہ پری ول ہویاں پھیر جوانی
 تیری ساڈی مہر محبت گوہڑا بھائی چارا
 بہت پیارا مٹھا کڑیے حدوں بے شمارا
 اسان شہزادے نال پکائے کپے قول اگیرے

اللہ بھاوے میل دیاں گے شاہ پری سنگ تیرے
 ہتھ تیرے ہن لاج اساڈی بول کریں اوہ سچے
 نہیں تاں اسیں قیامت توڑی اس ولوں ہاں کچے
 اسیں بھی اتھے شاہ ملک دے اوہ شاہ مصر شہر دا
 دوجا اس وڈیائی کیتی جیسی کوئی نہ کردا
 اوس شریک بھرا بھن تھیں کریں نہیں شرمندے
 رکھ لیں پت ساڈی ایتھوں شاہ پرینے دل بندے
 صاف جواب پری نے دتا سن توں ملکہ خاتوں
 نامحرم نوں منہ نہ دساں اس گلوں باز آتوں
 میں کوئی لنڈا چکی نا ہیں مان پو میرے کہیے
 راہیاں نال کرا دیں یاری چھوڑ خیال ایہیے
 شان میری دی لائق جا توئی اوہ مسافر کوئی
 گلکیں رلدیاں نو منہ دساں لاہ شرم دی لوئی
 کی دیدار میرا تک سکسی اوہ غریب یچارہ
 ناں لائق نوں کیوں دسالاں جو بن اپر اپارا
 ایہو قدر میرا تھہ پایا واہ ملکہ واہ ملکہ
 ایسے ویسے نوں کد ملسی روپ میرے دا جھلکہ
 چور ہووے کوہ طور نہ جھلے نور حضوروں جھاتی
 لن ترانی آکھ اس تائیں ہور ہو چپ چپاتی
 ارلی ارلی بولے ناہیں کھیڑا ساڈا پھڈے
 نا محرم دیدار نہ پاسی لکھ چلیے کڈھے !
 ماں ملکہ دی سندی آہی شاہ پری دیاں گلاں

دل وچہ فکر کیتوس ہن میں بھی کرن حمایت چلاں
 ہمدی ہمدی اندر آئی کہیوس شاہ پری نوں
 ہے بیٹی من لیں نہ موڑیں ساڈی عرض دھری نوں
 کی ہویا جے ملکہ پچھے اک واری منہ دس میں
 سر سکے مچھ مردے اتے ساون بدلی دس میں
 چریں وچھنی ملکہ خاتوں پھر تینوں رب میلی
 اوس شاہزادے کڈھی قیدوں پھاتھی جان اکیلی
 ملکہ نے اس قیدے اندر قول اقرار پکائے
 تیرے نال ملاں کیتوس تاں دوئے دل آئے
 ملکہ نے سنگ اس دے کیتیاں شرطیں قسم سوگنداں
 تاں اس نے کڈھ آندا اوتھوں توڑ جیہاں بنداں
 تا نہیں مڑ مڑ تیرے اگے کرے سوال بتیرے
 کیویں ایس گلوں رہ آوے شرم اوہدا ہتھ تیرے
 بدرہ تائیں کہیں سہیلی مینوں بھی ماں ماتاں
 اساں دوہاں دی بھی ایہ خوانش من دھیے سن باتاں
 کدے سوال نہ کیتائیں تھیں اساں دوہاں بھی اگے
 کی ہویا اک گل منیں گی بری تینوں کیوں لگے
 کہیں مسافر راہی اس نوں نالائق بے چارا
 مصر شہر دا نہیں شہزادہ لعلیاں دا بخارا
 بادشاہی چھڈ آیا نا ہیں تیرے کان بد یسیں
 ایڈی انت نہ چنگی دھیے اوس تھیں بہت زیادہ
 گھر در ماپے بھیناں بھائی تخت ولایت سٹ کے

ہا ہو نیر سمندر ٹھالین عشق دے لکے
 بے انداز جہاز روٹائیوس باز نہ آیا عشقوں
 جرم گوائیوس قدر گھٹائیوس کی پھل پایا عشقوں
 عیاشاں سٹیاں قیداں کتیاں کیتیاں چوڑ ترٹیاں
 مدھ پچھے ایہ پرہت کچھے واہ دتیاں مدھ کھٹیاں
 باپ تیرے تھیں باپ اوہدا بھی گھٹ نہیں شہزادہ
 کیوں اپنا مل پائیں دھینے اوس تھیں بہت زیادہ
 لائق قدر تیریدے کیہڑا اوس تھیں ہور اوچیرا
 اوہ شاہاں دا شاہ ہے دھینے ہر کوئی اسدا چیرا
 کی ہویا اج عشق تیرے نے ہولا کیتا ککھوں
 باپ اوہدے تھیں منگیا لوڑیں وال نہ دیوے ککھوں
 ہک واری دیدار دن تھیں شان کریں شرمندی
 رب ڈھڈا تک آئیں دھینے لکھی کر کرماں دی
 دیہہ دیدار بھوار شاہزادے پال اقرار اسادے
 بولن جوگے تاہیں ہوئے لہن ادبار اسادے
 جو اس نال اسادے کیتی کسے طرح نہیں مکدی
 توں بھواری مکھ دکھائیں تاں ایہ چنتا چکدی
 شاہ پری فرماندی مائیے کی تساڑی مرضی
 پریاں خبر ہوئی تاں لکھسن باپ میرے ول عرضی
 بیٹی تیری ہئی کوکھن آدمیاں منہ لاندی
 مرد بیگانے نال یرانے عشق کماون جاندی
 جاں شاہپال سنے گل ایسی بھرک لگوس سینے

جلدی مینوں مار گوائے نالے اوس مسکینے
 یا مجھ قید رکھے وچہ گھر دے بند کرے اس پاسوں
 نال تساڈے ملن نہ دیوے ظن برے وسواسوں
 موتے نالوں سخت وچھوڑا بن بدرہ کد جالاں
 ایڈ قضيے سجدے مائے کیکر مکھ دسالاں
 پریاں نال میرے جو آیاں بھنک پئی جے انہاں
 پل وچہ سانوں کرن ازانیں غضب قہر وا جناں
 لہو میرے نہاؤ تائیں ملکہ بدرہ مائی
 بابل باب براکر مارے جے ایہ سنے خطائی
 مائی کہندی سن فی دھئے باپ تیرے شاہپالے
 علم کلام کتاباں پڑھیاں غیبی خبر دسالے
 لکھے اپنے وچہ انہاں نے ایہ گل ڈٹھی ہوسی
 آدمیں سنگ دھی میریدی قسمت اگہڑ کھلوسی
 لیکھ اول دے داچ دھگانے پھر کیوں غصہ کھاسی
 کی دھر دوس تیرے سر بیٹی مندا حال کراسی
 پھیر بدع جمال پری نے کیتی چپ جوابوں
 ماؤ دھیاں چپ ہوياں سبھو گل پھٹی اس بابوں
 جاں کوئی ساعت گزری ایویں شاہ پری پھر اٹھی
 جاگے طالع نیت پیادے عاشق دے ول ترٹھی
 آیا رب کریں اتے پئی قبول یتیمی !
 بے مہراں ول مہراں پایاں واہ واہ صفت رحیمی
 جس ویلے رب مہریں آوے ڈھل نہ لگدی ماسہ

و تعز من تشاء واہ واہ اس دا پاسہ
 کھوہ پیا ہویا لونڈا وکیا پیغمبر کنعانی
 باراں برساں دی کڈھ قیدوں ترت دتی سلطانی
 ناروں چا گلزار بنایا ابراہیم نبی تے
 گنتر کی محمد بخشا کردا لطف سبھی تے
 شاہ پری اٹھ آکھن لگی ملکہ خاتون تائیں
 آ اس باغ تیرے دے اندر لیے سیر ہوائیں
 ملکہ دے دل خوشیاں ہوياں مولی آساں لایاں
 ہک دوجی دی انگل پھڑ کے باغے اندر آیاں
 ٹر ٹر سیر کرن وچہ باغے پھر پھر لین ہوائیں
 چوک عراق پھوہارے ویکھن چشنے حوض سرائیں
 رنگ محل چہارے دھولر بھوہرے باراں وریاں
 اوس حضوری باغے اندر پر نہ مارن پریاں
 ہ وانگ پوشاک خضر دی پاک ہویا جل نہا کے
 پھل گلاب سکندر وانگر بیٹھے تحت سہاک کے
 ناز آزاد صحیح سلامت جھولن سرد کھلوتے
 کلیاں نبھ قطاراں کھلیاں در یتیم پروتے
 نرگس مست محبت کیتا شاہ پری دیاں نیناں
 عرض کرے سر کڈھ شگوفہ میں بھی درشن لیناں
 ہتھ کھلار چنار کھلوتے زاہد ہار کنارے
 کرن دعائیں مولی سائیں پری وکھا کر مارے
 سوہا مکھ کشادہ کر کے بن تن روپ اجالا

وچلا داغ وچھوڑے والا کھول دے گل لالہ
 کیلے کھلی اکیلے جھولن شاہ پری ول پکھے
 آکھن ٹھنڈے ہو کے کھاؤ چرخ پھلی دی رکھے
 اٹھ اٹھ نمدی شاخ چنے دی جویں گورو رل چیلہ
 گل عباسی مار اداسی کہے نشے دا ویلا !
 شاہ پری مکھ دس لگی بھکھ چکسی سکھ پاساں
 تروٹک جاسی نشہ چڑھے گا جاں انگ اس سنگ لاساں
 رنگا رنگ بہار پھلاں دی جیوں کڑیاں وچہ میلاں
 بھر بھر چھجہ پھلاں دے کڈھن ویلاں دین رویاں
 سنبھل سرت پری ول تکتا سنبھل کھلیں والیں
 ساوا پیلا ہو ستبر گہ کہندا مکھ وکھالیں
 اچا ہو سفیدہ نازک تکتا راہ پری دا
 ہار سنگار نہ گنتر جوگا ڈالی ہری بھری دا
 سیو سیو ادار کھلوتے ناکھاں مصری جہیاں
 تارن نذراں رکھ چمن دے سجریاں تے بہیاں
 چاہیں انب کھلوتے ڈالے انب گئے سن بھاروں
 شاہ پری رس چوپے ساڈی یا خوش ہوئے اچاروں
 خوب خبانی سی رنگ رقی داغ نہ رقی لگا
 شاخان لٹک زمیں پر آیاں مل پری دا اگا
 تربوزے خربوزے مٹھے سروے ہرے بھرے سن
 گلگل چوٹے کھٹے مٹھے تنبو سنگترے سن
 کھلے ہنگ بینک کنارے پک ہوئے رس والے

شاہ پری ول ڈگ ڈگ پیندے مت سانوں مکھ ڈالے
 سچے موتی ڈل ڈل کردے گچھے بھرے انگوراں
 واکھاں مل مل باکھاں جھوچن آلے دین کھجوراں
 لال گلال ہوئے رنگ رتے دانے پک اناروں
 آکھن شاہ پری منہ پاوے مہر پوے سرکاروں
 نرم انجیر سی کھیر بہشتی لذت دار الوچے
 لغزک کھوڑ ہدام چھوہارے لتک رہے ہر کوچے
 توت شنتوت بھروہیاں سوہیاں گوٹے ہبگو پیلے
 سیو بیر چوفیر چمن دے میوے رنگ رنگیلے
 جانوراں دے لنگر لائے کوہاں وچہ سکواہاں
 ہر ہر پنکھی چاہے شالا پری کہے میں کوہاں
 رونبل گچھے چھیدے کچھے پری نہ گچھے سانوں
 مت مچھر تک غصے ہووے باہر کڈھے بستانوں
 باغ بہار بزاروں رونق ہر ہر وچہ چوراہے
 ابلتا سے پھلیاں لمکن چور لگے جیوں پھاہے
 رت بسنت بہار پھلاں دی نویاں شاخاں سرداں
 اہلنیاں پر بستر کیتے با آرام تدرواں !
 ارہ ذکر کبوتر کر دے نیویں اچے ہو کے
 کوئل نفل قرانت پڑھدی قاضی ہار کھلو کے
 بن بن کے بن ککڑ دیون بانگے وانگن بانگاں
 بھجہ بھجہ رلدے صفیں مولے سن سن کوکاں چانگاں
 عید پڑھن جیوں ملاں آون نیلا بانا طوطے

پڑھ تکبیراں ہو متوجہ کرن قیام کھلو کے
میناں حمد ثنا پکارے شکر گزاران گھگیاں
شاہ پری وچہ بانے آئی اج مراداں پگیاں
کالے بھور پھلاں پر پھر دے گان خوشی دیان ماراں
دائم رہے بہار چمن دی کرن دعاء ہزاراں
عجب سنواں لگا وچہ بانے چنکین کھوہ چوہلاں
بوڑے کسے گل لگ ملدے جویں بھرا بھراواں
ٹنڈاں بھر بھر پانی ڈوبلن وانکن دکھیاں نیناں
مڑ جاون جیوں ٹور بھراواں گھروں جاون بھنیاں
بنیاں ہو چلے سرگرواں پانی آڈی والا
جیوں شہروں شہزادہ ٹردالے کے دیس نکالا
کھوہ وچہ پانی بولے رووے جیوں پت وچھڑے بابل
پانی ہرکیارے پھر دا جیوں ہر بوہے را ول
اوس کھوہوں سی پانی پیندا عاشق مرد بیچارا
سیف ملوکے دے غم کولوں کھوہ گھنیاں دکھیارا
شاہ پری تے ملکہ خاتون باغ اندر سیلانی
حوراں نالوں سرس جوانی چلن چال گمانی
سیف ملوک شہزادے والا جس پاسے سی ڈیرا
اولے اولے اوس بچے آن کیتو نے پھیرا
نظر پیا شاہزادہ دوروں عجب جمال پری نوں
سودا کرسی جاں تک لیسے اول دست کھرنیوں
شاہزادہ مدھ پی کے بیٹھ بہت شرابوں مستی

دلبر ول خیال دے دا دور کیستی ہو رہستی
 نشہ کمال شہزادے چڑھیا لال دے رنگ رتا
 لے قانون وجاؤں لگا جاں ہو یا مدھ متا
 کلیاں مندریاں بند میلے راس بنائے گھوڑے
 ہر ہر تار مقام اپنے تے خوب سراں کر جوڑے
 آپ شاہزادہ گاؤں لگا نال زبانے مصری
 مکسر سازو جانیوس جس دم جانوراں سدھ و سری
 جس ویلے مضحک وجاؤے بول آواز داؤ دی
 دکھیاں دے دکھ جاؤں سارے ہسن کر خوشنودی
 جدوں منوم ساز و جاندا وانگن مست خماراں
 گوہری نیندر نہیں آوے زاہد شب بیداراں
 اڈ دے پنکھی ڈھین زمیں تے کھیاں ہار نہ ہلدے
 سر دھر اودیاں قدماں اتے سوندے مرگ جنگل دے
 جستہ ساز جدوں پھر چھیڑے پاوے جان مویاں نوں
 دیدے ہوش گھراں ول ٹورے سخت بیہوش ہویاں نوں
 باقانون کیتا سر قانون ہر ہر تار سنواری
 ستاں نازاں دی اسواری خوب وجائے ساری
 بھیر وراگ الاپن لگا نال زبان کرا دی
 رام کلی پھباس الاپے نالے دیو قندھاری
 گاؤے پھیر اسواری اگوں پھیر میاں بھراڑے
 ٹو ڈی رسنا دار الاپے چڑدی کلاں دھاڑے
 خوب سراں کو گاؤں لگے کدے ہند ولی راگے

درود راگ بجن دی آتش جاگے نال بہاگے
 سوہنی کونیسے تمناچی جاچے نال الاپے
 جوگ برج دے دوہڑے سن کے دکھیے کرن سیاپے
 مال کونس دی دھرپت گاوے پھیر خیال ہمیرے
 رتختیاں دی لذت کردا ٹپے نال کنیرے !
 سورٹھ مٹھی راگنیاں دی گاوے پھر ججوتی
 دیسی تے ناریز الاپے رسناں نال بے انتی
 کاہنڈریاں وار رنگ بناوے سوہنا سنگھ نہایت
 شام بناں دن شام دکھاوے گاوے پھیر ولایت
 درباری پہاڑی گاوے نت کلیاں لاہوری
 للہ دیگر وقت الئے لوہڈے پیشی گوری
 سارنگ گاوے سن فرزنداں جو سارنگ دے خویشی
 پوریاں شاپور سنائے وقت وڈیری پیشی
 جنگلاتے ہڈ ہنس الپے برواہور ملہاراں
 کالے گھاٹ نیناں تھیں وسن ہنجوں مینہ بہاراں
 گل رخ شاہ پری دے شوقوں لیندا تاں ہزاراں
 غم دے نغمے سچ محمد دیہن گواہی تاراں
 غزل رباعی رتختیاں نوں گاوے وچہ سرد دے
 ویلاں دیندے نین شتابی در سمن وچہ گودے
 اچاتاں اٹھا لگاوے دوہڑے وچہ جگر دے
 زہر آلودی کافی وانگر گھاہ کیلجے کر دے
 جھلی واء بجن دی پاروں چاوے چت او داسی

بیناں ہو کریندا عرضاں داؤ دل ار داسی
 من سوال میرا بک بھارا خوش داؤ فجر دی
 جے اوہ آپ نہیں منہ دسدا بوء پچاء دلبر دی
 میں عاشق بے صبر بندے توں چت نہیں جے لاندہ
 آپ کٹھے دے سرتے نا ہیں قدم مبارک پاندہ
 پھیر گئیں تاں چاء لیاویں دھوڑ انہاندے دردی
 سرمہ پاواں نین سہاواں لائق ہو واں بصر دی
 جاں ہو جاویں میرے دنوں پھیر سپاڈے جائیں
 خدمت کریں سلام پچائیں آکھیں دے دعائیں
 اسیں نہیں بچ سکدے اوتھے جس سنگ پرتیاں لائیاں
 یار پیارے ٹور لیاویں کول اساڈے سائیاں
 درد فراق بجن دے کیتا میں ہولا اک لکھوں
 لکھاں لکھ اڈاریں داؤ ایہ بھی جان اک لکھوں
 لئیں اڈار مینوں بھی ایتھوں اندر دھوڑاں گرداں
 لکھ کوہاں دے کھڑیں مریندا کر کے سرگرداں
 تختوں چاء پیادی نگری جا گلایاں وچہ سٹیں
 بھلا کریں ایہ نال غریباں اجر الہوں وٹیں
 نیوں لگایا تے دکھ پایا اپنا جرم گویا
 ایہ دل میرا گوشت بیرا سیخاں دے منہ لایا
 زہر پیالا عشقے والا پیتا کس پچایا
 نک وچہ اے ساس محمد آس بجن دی تیا
 عشق قصائی چھری وگائی کوہندادے دے لتاں

چوہیں گھٹیں حکم اوے وا کس پائے نس وتاں
عاقل تھیں بے عقل سدایا بھل گیاں سبھ گتاں
نگ ناموس سنبھال محمد دیہن سیانے متاں

درغزلیات و دوہرہ کہ غزل مے سرائیدے

خنتی دل دی اتے لکھے صورت نقش جتن دے
دھوتے وورنہ ہوندے ہرگز ڈونگھے اکھر من دے
یاد میری تھیں بھلدی نا ہیں ہرگز زلف پری دی
سخت کمند گھتے جس دا نگر رستم تے بہن دے
حسن جمال اوہدیدا دل توں مول خیال نہ جاندا
توڑے ظلم عذاب میرے تے آون زمیں زمن دے
روز ازل دے زلف پیاری نہجہ لیا دل میرا
آخر تیک نہ چھٹن دیسن سخت زنجیر جتن دے
توڑے لکھ پہاڑ غماں دے سر میرے پر ترشن
سرجا سی پر بھار نہ سٹساں وانگن کوہ شکن دے
روگی جیوڑ ادا روٹورے شربت اک دیداروں
دین طیبیاں دے ہتھ باباں روگ جنھاں نوں تن دے
خرص جتن دی جان میری وچہ ایسا ڈیرا لایا
جند جاسی پر حرص نہ جاسی کپے قول جتن دے
کھڑے گلاب شگونے اگے ہوئے سبز بچے
آئی واؤ فجر دی لے کے خط پیغام وطن دے
باس لئی تاں پھاس گئی سی پر پر کندیں سلے
بلبل نوں کی حاصل ہویا کر کے سر چمن دے
اڈ اڈ تھکے پئے نہجکے بات نہ کچھی یاراں !
وکیہ چکوراں کی پھل پایا بن کے عاشق چن دے
اس سورج دی آتش کولوں پانی وچہ کلماناں

نیلو فردا عشق اے بھی بے پرواہ نہ من دے
 جے کوئی چاہے وانگ محمد سرگردان نہ ہووے
 سونیاں دی اشناویں چھپ کے بیٹھے نال امن دے
 بہتی عمر گزاری اینویں یار نہ نظری پیندے
 تھوڑے روز جوانی جو بن دامن ساتھی کیندے
 ٹھنڈی واء صفائی والی خوشبو دار وفائیوں
 اے نہ آئی دلبر ولوں جس پر اسیں وکیندے
 اوہ دلبر جو اک ککھ اتوں گولہ لیے نہ تینوں !
 دوئے جہان دیوے کوئی سانوں اساد وال نہ دیندے
 گال موا لیں چنگا مندا جو چاہے سو بولے
 ترش جواب مٹھے منہ وچوں لذت اسیں چکھیندے
 اپنا آپ سنبھالاں نا ہیں منوں و سار سخن نوں
 اپنا حال نہ تكدے مڑ کے جو اس طرف تکلیندے
 جے لکھ گالیں طعنے دیوے نالے منہ پھٹکارے
 اس تھیں چنگا کی اسانوں اس سنگ بات کریندے
 کیتی قسم بتری واری دل دے روگ نہ دس ساں
 جان لبیاں پر رہی نہ طاقت تاں ہن ظاہر پیندے
 مکھ پیا دا آپ حیاتی اسیں موئے ترہائے
 جل بن مچھلی وانگ محمد رے کچر تپیندے
 جے محبوب پیارا اک دن دے نال اساڈے
 جاناں اج ہما پکھیرو پھاتھا جاں اساڈے
 مثل حباب سروں سٹ ٹوپی جل خوشیاندے ڈوباں

پئے پچھاواں اس داجے وچہ جام زلال اساڈے
 چڑھ چناں تے کر روشنائی کالی رات بھر دی
 شمع جمال کمال بجن دی آگھرا بال اساڈے
 دلبر دے درجاء نہ سکدے حوراں ملک اسمانی
 کد مجال سلام کرن دی مثل کنگال اساڈے
 سوئی صورت ویکھ لبیاں توں واری جان پیاری
 مت اک گھٹ لبھے اس جاموں ایہ خیال اساڈے
 کہندا پھیر خیال زلف دا جان نہ جان پیارے
 ایسے کئی شکار پھساندے پھاپیاں وال اساڈے
 ناامید بجن دے در تھیں ناں ہوساں نہ مڑساں
 کدے تے رحم پوے گا اس نوں ویکھ وبال اساڈے
 خاک اوہدے در والی جس دم میں دم ماراں
 مٹھی واؤ جنت دی پھر دی معز دوال اساڈے
 ہے واؤ اس عشق میریدی رمز پیاکن پائیں
 اکھیں ہتھیں مار تاں نوں خون حلال اساڈے
 جے اوہ ایہ گل منے نا ہیں صاف جواب سناوے
 آکھے شالا ہون نہ ایسے نفر بے حال اساڈے
 کہہ اگوں مے شاہ حسن دے بادشاہاں در منگتے
 مڈھ قدیموں کہندے آئے بھائیوال اساڈے
 کرن گدا بجن دے کوچے بادشاہاں تھیں چنگاں
 جے اوہ پاوے آپ محمد خیر رومال اساڈے
 موتے نالوں بری جدائی مینوں یار سہائی

لطف خدائی لیسی بدلہ ہو رہا نہ میرا کافی
 ڈیرا یار میرے وا اچا عالی شان جہانوں
 کر فریاد اچیری ساری ہے جند درد دکھائی
 باجوں اکھر عشقے والے ہو نہ سبق پڑھایوں
 رب استاد میرے نوں دیوے نیکی تے وڈیائی
 سوئی صورت ویکھن کولوں منع کریو بھائی
 جمدڑیاں ایہ عادت مینوں پاؤں والے پائی
 ہے خوش واؤ تجن دی جاویں اندر باغ تجن دے
 سرد آزاد میرے نوں آکھیں کر کے سیس نوئی
 باجہ دیدار تیرے تھیں سجاں خوشی نہ دے خواجے
 مکھ دکھایوں ناں چر لاویں آویں برائے خدائی
 ہے واؤ جا آکھ تجن نوں ہے بک باغ ارم دے
 کیوں مدھ سرگردانی مینوں وچہ اجاڑاں پائی
 آپ سیاں وچہ رل کے کھیڈیں ماریں موج نصیباں
 کدے تے پچھ غریباں تائیں جو ہوئے صحرائی
 شکر وچکن والا نبیاں شالا جگ جگ جیوئے
 کیوں نہیں پچھدا صلح کدا ہیں طوطی بھکھ سکائی
 مان حسن دا ٹھا کے مینوں ہے پھل شاخ گلابی
 پچھ نہیں گل بلبل کولوں جو مدھ کان سودائی
 نال سیاں دے رل کے جس دم مدھ خوشی دا پیویں
 کر کھاں یاد مینوں بھی جس نے سکدیاں عمر لگہائی
 خبر نہیں کی رنگ لہنہاں دا کس سبوں ندے

گوہڑے نین سیاہ جنہاں دے کر دے ناں آشنائی
 حسن جمال کمال تیرے وچہ ہور تمامی سہنتاں
 اکو عیب وفاء محبت نہیں اندر زیبائی
 ہے واؤ جد باغ ارم وچہ جا سیس پاس پیارے
 ہتھ نہہ عرض گذاریں اوتھے ہو کے میری جانی
 میں نت درد تیرے دی آتش سینے اندر جالاں
 تکیاں وچہ کڑاہ غماں دے جیوں مچھی جل جانی
 جے جگ دشمن مارن والا توں اک بجن ہونویں
 موتوں ذرہ نہ ڈرساں کرساں دم دم شکر ادائی
 جاں جاں عاشق پنچے نا ہیں محبوباں دے درتے
 کد خلاصی کروا اس دی ظالم درد جدائی
 جلوہ روپ تیرے وا لہذا متقی شاہ گداواں
 ایسی صورت سوہنی تائیں نت کوئی نظر نہ لائی
 توڑے دور پیا پردیسی یاد نہیں مدھ کیتا
 میں مدھ پیواں سور تسانوں اکدم نہیں خطائی
 ہے خوش واؤ فجر دی آنی خاک اہدے درباروں
 اس سرے تھیں لے محمد اکھیں دی روشنائی
 ہے سلطان جس دی نگری راج سلامت تیرا
 میں پردیسی ہاں فریادی عدل کریں کجھ میرا
 مدھ بن جان لباں پر آئی جھلیا درد بتیرا
 دیہ دیدار راج وقت محمد جگ پر اکو پھیرا
 عشق فراق بے ترس سپاہی مگر پے ہر ویلے

پٹن بند سٹن وچہ پیراں وانگر ہاتھی پیلے
 صبر تحمل کرن نہ دیندے ظالم برے مریلے
 مدھ بن ایویں جان محمد جیوں دیوا بن تیلے
 بستر نا مرادی اتے میں بیمار پے نوں
 وار و درد تساڈا بھناں لے آزاد پے نوں
 ذکر خیال تیرا ہر ویلے درداں مار لئے نوں
 ہے غم خوار ہکلی جائی بے غمخوار پے نوں
 چنتا فکر اندیشے آون نہ نہ صفاں قطاراں
 وس نہیں کجھ چلدا میرا قسمت ہتھ مہاراں
 پاسے پاسے چلی جوانی پاس نہ سدیا یاراں
 ساتھی کون محمد بخشا درد وندے غمخواراں
 مان نہ کچھ روپ گھنے دا وارث کون حسن دا
 سدا نہ رہسن شاخاں ہریاں سدا نہ پھول چمن دا
 سدا نہ بھور ہزاراں پھر سن سدا نہ وقت امن دا
 مالی حکم نہ دے محمد کیوں اج سیر کرن دا
 سدا نہ رست بازاریں کسی سدا نہ رونق شہراں
 سدا نہ موج جوانی والی سدا نہ ندیں لہراں
 سدا نہ تابش سورج والی جیونکر وقت دوپہراں
 بے وفائی رسم محمد سدا ایہو وچہ دہراں
 سدا نہ لاٹ چراغاں والی سدا نہ سوز پتنگاں
 سدا اڈاراں نال قطاراں رہسن کد کلنگاں
 سدا نہیں ہتھ مہدی رتے سدا نہ چھنکن ونگاں

سدا نہ چھوپے پاء محمد رمل بہناں سنگاں
 حسن مہمان نہیں گھر باری کی اس دا فرماں
 راتیں اتھا آن ستھوئی فجری کوچ بولا ناں
 سنگ دے ساتھی لدی جانڈے اساں بھی ساتھ لداں
 تھ نہ آوے پھیر محمد جاں ایہ وقت وہاں
 سدا نہیں مرغایاں بہناں سدا نہیں سر پانی
 سدا نہ سیاں سیس گنداں سدا نہ سرخی لانی
 لکھ ہزار بہار حسن دی خاکو وچہ سامی
 لا پریت محمد جس تھیں جگ وچہ رہے کہانی
 مگر شکاری کرے تیاری بار چرندیاں ہرناں
 جو چڑھیا اس ڈھیناں اوڑک جو جمیاں اس مرناں
 کجھ وساہ نہ وساہ آئے دا مان کیہا پھر کرناں
 جس جسے نوں چھنڈ چھنڈ رکھیں خاک اندر ونج دھرناں
 لوئی لوئی بھرے کڑیے جے تدھ بھانڈا بھرناں
 شام پئی بن شام محمد گھر جاندی نے ڈرناں
 سیف ملوک شہزادہ ایویں راگ ور اگوں گاندا
 اڈ دے پنکھی ڈھیں آسمانوں سن کے کوئی نہ جاندا
 ہر ہر بول اوہدا دکھیارا زہر آلو دی کافی !
 دو جاصد تے ہو ہو جاوَن حوراں ویکھ جوانی
 درووں آہیں مار شہزادے پر کرسا نگاں لایاں
 آہ عاشق دی کوئی نہ جھلدا جندو جھٹاں جلایاں
 ماری آہ زلیخاں بی بی درووں بال مواتا

بھڑک لگی اگ چابک سٹریا تاں یوسف سچ جاتا
 کسی نوں اک روز پنوں نے طعنہ بولی لائی
 سچے عشق تیرے دا بی بی مینوں پتہ نہ کائی
 کسی چمک لگی اس گلوں اگ دی چہ بھروائی
 نال افسوس او ساس چلایا آتش سرد کرائی
 مای درووں ونجلی دا ہے ہوندا شوق مہیں نوں
 مجنوں دا سن بول درندے آون چل زمینوں
 راہ کھلانڈے آہ چلانوئیں جاں روڈ ادھیارا
 جلدی آہرن کارن کردا ٹھنڈا ویکھ لوہارا
 ابراہیم چخار پر کڈھیاں آہیں درد ہزاراں
 باغ بہار ہویاں گلزاراں آتش شوخ انگاروں
 پری بدلیج جمال کھلوتی وانگر سرد آزادے
 سرتے چھتر چھاں بانی رکھ گئے شمشادے
 شاہزادے ول آھیں لایاں تکی دی مول نہ جھمکے
 سن سن راگ خیال غماں دے واؤ پریم دی رکے
 آن ہوئی تاثیر عشق دی لگا تیر کمانوں
 دسر نکل گیا بھن خودیاں جانوں والوں ایمانوں
 مڑ مڑ حرص کریندی ہلے کوٹ شرم دے ڈھاہاں
 ڈھانیں مار ڈھہاں سر پر نے کوکاں سر دھربا ہاں
 پھیر شرم نوں لسا تک کے عقل حمایت کردا
 رکھ تھل یار ملے گا لاہ نہیں اج پروا
 بے شاری بے قراری دی نوں ٹکین نہ دیندی

ہو لاچار پری کوئی ساعت آہی صبر کریندی
 موہوں بول نہ ظاہر کیتا بھید دے دا ذرہ
 پر دل بے قراری چایا جیوں گڈی دا پھرہ
 سکی لکڑتے آدھر یا شوق اندر وچہ ارہ
 پہلے درجے عشق محمد رکھدا شرم مقررہ
 جاں اوہ منزل پوری ہوندی موہوں لہندی لوئی
 دت نہ کاری آوے توڑے سو مت دیوے کوئی
 شاہزادے دے عشق پری نوں دتیاں آن دعائیں
 بندگی تے تعظیم بی بی جی خالی پرت نہ جائیں
 برخورداری دیہہ اسانوں ہن آئی گھر تیرے
 مساں مساں اج لبھیں واندی کر کر بہتے پھیرے
 کئی اتے لڈکی بن کے بہتی عمر لنگھایا
 مہیناں بھا پیا ہن کڑیئے بادشاہاں دا پایا
 مگر تیرے ہن اسیں پیا دے مشکل ستریں وڑنا
 والی شہر مصر دے اگے نبھ کے تینوں کھڑنا
 شاہ پری فرماندی اگوں برخورداری دے دے کے
 پردے نال اکوار بندی نوں جاون دیویں پیکے
 میں بیٹی شاہپال شاہے دی پریاں دی شہزادی
 نہ کھڑن دا آکھیں مینوں نال کرگل زیادتی
 عشق کہیا میں نبھ نبھ کھڑیاں تھہ تھیں بھلیاں بھلیاں
 مائی بابل پٹ پٹ تھکے داہاں مول نہ چلیاں
 مغرب دے شاہزادے اگے بی بی نام زلیخا

نہ کھڑی تاں کس چھڈائی تہ بھی اوہو لیکھا
 سکی ناں ہن جا سیں ایقہوں آدکھ جھولی پالے
 پالے رب پریتاں اگوں نیوں بجن دا لالے
 دیناں ہے محصول عمر دا جنسوں روک وٹالے
 ترسی کول صراف محمد کھوٹا کھراؤ کھالے
 کھوٹے کھڑ سیں تروٹے کھا سیں سوٹے پیسن مالے
 سوناں ترا مان کرسن جس دن پاکھیالی گالے
 گھت زنجیر کرن گے قیدی شاہ عدالت والے
 ڈا ہڈے کول محمد بخشا کون کرے اپالے
 ٹر دی ٹر دی گل محمد چھوڑ چلی اوہ رستہ
 تنگ پیا دل دس کہانی مکدا ہووے فستہ
 جے سبھ گلاں لکھن لگیں جو جو ہادی گھلدا
 ہوروں ہور پون وچہ رمزاں قصہ صاف نہ چلدا
 عشق بدیع جمال پری نوں آپایا ہتھ پکا !
 جس نوں پھروا ہے نہ کھڑا نہیں کسے دا سکا
 مان گمان گئے بچھ سارے دل ارمان نہ رتی
 سڑ دی گل نہ کر دی موہوں وانگ دیے دی جتی
 وک گیا جی چھک بجن دی ہک اندر ہتھ پایا
 کندھی لگی مچھلی والا حال پری پر آیا
 صبر قرار آرام نہ رہیا شام ڈٹھا جس ویلے
 شام تلک دل جردا نا ہیں آکھے ہن کوئی میلے
 ہاتھی عشق مہاوت سوہناں مڑ مڑ کے پھر پیلے

اچن چیت محمد لگے سے برتھے سے سِلے
 طالم عشق شہزادے والی بن تلواروں کٹھی !
 آن پئی از غیبوں گولی مار نمائی مٹھی !
 دکھ دی وائی پکڑ منائی پھر دی سی جو رھی
 بیدن جانے کون محمد لگی مرض اپھی
 اوڑک جاں دل رہ نہ سکیوس کہیوس ملکہ مائیں
 آ اگیرے چلیے بھیتے تک لیے ایہ جائیں
 ملکہ نے فرمایا اگوں بسم اللہ بسم اللہ
 لگی آس ہوياں دل خوشیاں شکر الحمد للہ
 اوہلے اوہلے ٹریاں دے آکھیاں پھر نیڑے
 شاہزادے نوں خبر نہ کوئی تار غماں دی چھیڑے
 پھر اوہ مورت شاہ پری دی کڈھ کے باہر حجابوں
 چم آکھیں منہ متھے لاوے رووے ود حسابوں
 مورت دے دو پیر چمیندا پھر آکھیں تے ملدا
 آہیں درد المے نکلن ہنجوں پانی چلدا
 دھواں دھاری دکھ غباری سوز فراق تہاری
 بھڑکن بھاپیں واہو وا ہی نالے دیہن نہ واری
 وانگ کباب بجے تن سارا تیخ لگایا پیرا
 پانی چوندا ہنجوں روند آتش وچہ وسیرا
 سیف ملوک شہزادہ درواں گھیر کیتا دکھیارا
 گن گن موتی دے عشق نوں سولاں دا بخارا
 شاہ پری تے ملکہ خاتون چھپ نیڑے ونجہ کھلیاں

دروصف جمال با کمال شاہزادہ سیف الملوک وعاشق شدن بدیع

الجمال بروے

چہرے اتے تاب حسن دا ودھ آہا مہتابوں
جسے تھیں خوشبوئی حلے وافر عطہ گلابوں
کنڈلاں والی سوہے سرتے جھنڈ مغیر کالی
ہر ہر دال دلاں دی پھابی دودھ دی گھت پالی
لاہ لاہ کرے شعاع متھے دا جو بن جوت متابی
مرگ جنگل دے ہار سنگارے گوہڑے نین شرابی
متھا صاف سمند حسن دا جو بن چڑھیاں لہراں
تاب بیتاب کرے جیوں سورج روشن وقت دوپہراں
طاق بہشتی دو بھروٹے یا محراب مستیوں
خونی نین دسں متوارے گوہڑے رنگ پریوں
ابرو مثل ، لال درخشاں یا اوہ سخت کماناں
ہاکاں تیر خدنگ نشانی سل جاوے دل جاناں
تیز کٹار سوار بہادر ظالم نین سپاہی
نک کھناں فولادی ترکھا دھار سنواری آہی
کھنتے تیر کمان کناروں چمک کڈھی ہتھیاراں
پریاں حوراں دیکھ شہزادہ جان کرن سرداراں
یوسف ثانی چن اسمانی لعل مثل رحسارے
روپ اوہدے تھیں بانے اندر نور بھرے رکھ سارے
چہرے تے چمکار حسن داتا بش ودھ انگاروں
سندر یدن پھلاں دا دستہ دانہ سرخ اناروں

صورت سیف ملو کے والی اجلی باغ بہاروں
 دیکھن سات کھڑے دل کھس کے شاہ جمال ہزاروں
 سوہنا ویکھ جوان فرشتے ہو حیران کھلونڈے
 تکرے رہن اسمانی تارے ساری رت نہ سوندے
 ہر ہر نقش شکل دے وچوں گلبدن سی سادہ
 بدر منیر چمکدا چہرہ بے نظیر شاہزادہ
 نونہال حسن دے باغوں گلبدن سی سادہ
 بدر منیر چمکدا چہرہ بے نظیر شاہزادہ
 سر اتے کستوری بھنی جھنڈ لوی خشخاشی
 نین متے بیمار عشق دے نرگس مست اداسی
 روپ انوپ بھرے رخسارے جیوں گل وقت بہاراں
 نوری ناری خاکی بادی تک تک ڈھین ہزاراں
 دند سفید ہیرے دیاں کیناں در تہیموں لڑیاں !
 سرخ عقیق اندر روند لہراں خوب کریگر جوڑیاں
 سوہے ہوٹھ مٹھی گل والے مثل اچے یا قوتوں
 عاشق بھکھے لاغر رکھے قوت پان اس قوتوں
 بازو لوہڑے چاندی خاصول گرد کریگر ڈولے
 پینڈے تے زور آور سوہنے شیراں وانگر ڈولے
 جیوں چاندی وی آہرن ہوندی ہوہنڈے گورے بھارے
 چترے وانگن گردن دسدی لنگ زور آور سارے
 لک مہین عجائب گردا چیرے چھات جنے دی
 دلوچہ پری کہے جس جایا دھن اوہ ماء جنیندی

کو لے پٹ دو پٹ سہائے جندر قدرت چڑھ کے
 موگیاں استاد بنایاں چنن رکھوں گھر کے
 گوڈے شیشے گرد لاہوری کارن گر چمکائے
 پناں سن روں دار عجائب گل نہ کیتی جائے
 نازک پیرا بریشم لچھے بہت مہین انگشتاں
 سوہنے ویکھ کرن دل چاکر دھو دھو پین انگشتاں
 نازک سوہناں بدن گلابوں رنگ رس بھریانباں
 حسن جمال کمال اوہدے دا ناں کوئی حد نہ بناں
 جاں منہ طرف زمیں دی کردا ہوندی دھرت نورانی
 جاں مڑ اچاکر کے دیکھے لاناں چڑھن آسانی
 صورت ویکھ ہووے چن داغی غیرت کھا حسن دی
 لگے تیر عطار وتائیں چھٹے قلم لکھن دی
 زہرہ نوں تک زہر پریم دا وچہ کیجے دھاوے
 ہاروتے ماروتے وانگن لہ آسمانوں آوے
 گنناری مکھ تک کے سورج آن چھپاوے رسماں
 یاری لاوے پگ وٹاوے دوست بنے کھا قسماں
 دھاڑ پوے مرتخے تائیں کالے کجل کلک دی
 ہو حیران بے وچہ خانے چوکی چھوڑ فلک دی
 مشتری اکھر ویکھ حسن دے شاہزادے دے درتوں
 چھوڑ قضا دیوان عشق دا کرے مطالعہ سبقوں
 روپ سچے دا عشق کماوے عین سعادت پاوے
 سعداں نال کرے اشنائی اکبر سعد کہاوے

کالا چور زحل آسمانی گورا ویکھ شہزادہ
 بنے غلام حلالی حبشی ثابت رکھ ارادہ
 سوہنی بہنی سوہنی صورت سوہناں قد رنگیلا
 سوہناں خط اتے جھنڈ سوہنی خوش آواز رسیلا
 بن بن پئے پوشاکی ساری روپ چڑھے ہر دیسوں
 خوشبوئی کستوری حلے آون کالے کیسوں !
 بہن ہتھیار سوار ہووے جس چڑھدا طرف شکارے
 گولی کھا بندی دی ڈھیندے مرگ جنگل دے سارے
 صورت ویکھ شہزادے والی وگدا دہن کھلووے
 ڈر سنسار لگے تھر کنباں جاں ہتھیار دیہووے
 شاہ پری دی نظری آئے نین ایانے روندے
 ہر پمن دے والوں موتی پنجوں ہار پروندے
 چہرے تے پرسیوں قطرے جوش بخار الم دے
 جیونکر پھل گلاباں اتے سے موتی شبنم دے
 سیو نیی جی ٹھوڈی ہوئی گرد آلودی !
 دردوں درد رسیلا نکلے آوازہ داؤ دی
 چکڑی سرد جیہا قد بانکا سوہناں ہریا بھریا
 چہکھ غماں دی مار اڑایا سر دھرتی پر دھریا
 جس ویلے کوئی غزل رباعی دوہڑا بیت الاوے
 اڈدے پنکھی ڈھین آسمانوں ہوش وجودوں جاوے
 سیف ملوک پری دی مورت رکھی آہی اگے
 جیوں جیوں تنکے اگ بھڑکے نیر آکھیں تھیں وگے

اپنا آپ نہ یاد شہزادے مورت وچہ سماں
 سرور تے تاں ایہ گل جاپے ہے کی سمجھ ایماں
 ہویا فانی الشیخ ایہ طالب مرشد وچہ سلما
 لا الہ دی پھیر بہاری الا اللہ گھر آیا !
 توں کی جانیں رمز فقر دی بے علماں نادماں
 قصہ دس شہزادے والا بھیت چھپا حیواناں
 شاہ پری دی مورت اندر شاہزادہ سی رچیا
 حال اوہدا تک دلبر تائیں اندر بھانڑ چیا
 صورت ویکھ ہوئی دل گھائل شاہ پری مستانی
 دل وچہ داغ موہیں پر لالی جیوں لالہ بستانی
 دوزخ بھاہ پریم دی سینے بھڑک لگی بھڑکارے
 دھواں دھاری انت غباری پانی عشق ہتھیارے
 سڑ گئے تھم تھل والے ڈٹھے صبر چبارے
 سوہنیاں کول محمد بخشا کس نہیں پڑہارے
 شاہزادے ول ویکھ نہ سکی مڑ ڈیرے نوں چلی
 تابش کھا حسن دی نٹھی جھال نہ گئیوس جھلی
 جا اگیرے ملکہ تائیں کہیا بدیع جمالے
 مینوں بھی اوہ مورت کیویں سیف ملوک دسالے
 جاہ ملکہ ونج آکھ شہزادے جے اوہ مورت دسے
 پل جھل تک کے موڑ دیاں گی قدر نہیں کوئی کھسے
 ویکھ اسیں بھی معلم کرینے ہے ایہ مورت کس دی
 ایسی جو بن متی کوئی پئی جگ جس دی

ملکہ کہندی سن فی بھینے محبوباں وچہ اوچی
 شاہزادے دے جسے اندر جاں اوہ مورت سچی
 جند اوہدی نوں ملیا لوڑیں کیوں نکھیریں تن نوں
 جند وتنے سمیت بلا لے عاشق بے وطن نوں
 شاہ پری نے کہیا ملکہ میں منساں گل تیری
 پرتوں اے نہیں کر کھیرا ہووے حرص گھنیری
 ویکھ رہے دیاں گماں ولوں کرسی کھیرے کم کھاں
 اس نوں بھی مت سداں گی ہور کوئی دن جسکھاں
 ملکہ سن کے گل خوشی دی جھبڈے جھبڈے آئی
 جو گزری شاہزادے اگے ساری کھول سنائی
 شاہ پری دا آون جاوَن جو کجھ بوی ہسی !
 نالے مورت منگن والی خواہش بھاری دی
 شاہزادے فرمایا ملکہ مورت تیرے بھانے
 اک اک وال اہدے مل جانی میں بن قدر نہ جانے
 جے اکھیں تھیں اولے ہووے نیر نہ ٹھلن دیدے
 وانگ انک دیے انک نہ رہندے بنجوں درد رسیدے
 اوہ ڈا ہڈی میں لسا جیکر مورت موڑ نہ دیوے
 گھڑی نہ جرساں تے سڑ مرسان جیوں تیلے بن دیوے
 صورت تے ہتھ لگے نا ہیں مورت کیوں کھڑاواں
 جے اک وال اوہدا کوئی تروڑے ویکھدیاں مرجاواں
 ہور کے نوں ہے کی صرفہ دیکھے جیو میرے دا
 جے نقصان ہووے اک ذرہ کی پھل کھڑے تیریدا

ملکہ خاتون کہندی ویرا خطرہ رکھ نہ بھورا
 کون کسے ایہ مورت تیں تھیں نہیں کھسے دازورا
 مطلب تیرے کارن میں بھی مڑ مڑ عرضاں کر دی
 مت مورت تک شاہ پری نوں جاگے حرص اندر دی
 وال اوہدا کوئی ڈنگا چاہے تاں میں کرساں ڈنگا
 نال ادب دے مورت تائیں مدھ تھیں رکھساں چنگا
 ان شاء اللہ مورت تائیں کجھ ارگاہ نہ لگسی
 شاہ مہرے دی جوڑی تک کے کرد پری دل وگسی
 دوئے شکلاں ویکھ برابر حب اوہدے تن رس سی
 میں بھی قولوں سچی ہوساں مت تینوں منہ دس سی
 القصہ شاہزادے تائیں ملکہ گل منائی
 حرص امید ملن دی اتے مورت تینوں منہ دس سی
 کر لاچاری گریہ زاری کہیا ملکہ تائیں
 کیویں جلدی اس جانی نوں میرے کول پچائیں
 ملکہ خاتون نے لے مورت جا پری نوں دی
 ویکھ ہوئی حیران پری بھی تاب شکل دی جھسی
 کر کر نظر پچاتی مورت ہر ہر جا سنبھالی
 اپنی صورت نظری آئی ہور شاہزادے والی
 حسن جمال کمال دوہاں تے انت حساب نہ آوے
 اونویں آھیں ٹڈیاں رہیاں ناں کجھ آوے جاوے
 کنب گیا جی جسہ جامہ مغز سرے دا پھریا
 ہوش طبیعت تھاں نہ رہیوس آن کلیجہ کریا

عطر گلاب لگے چھنکاؤں تاں پھر ہوش سنبھالی
 ملکہ نوں فرماندی بھینے دیہہ گل مورت والی
 کس ایہ نقش نگار سہائے صورت رنگ صفائی
 کیونکر لعلوں دی ایہ جوڑی شہزادے ہتھ آئی !
 ملکہ خاتون کہندی بھینے مورت دی گل ساری
 سیف ملوک شہزادے مینوں دسی سی اک واری
 جیونکر سنی زبانی اس دی تیویں آکھ سناواں
 اک دن نبی سلیمان ہوراں پچھیا سبھ امراواں
 پریاں دیواں آدمیاں دے حاضر سن سر کردے
 جے کجھ حکم پیغمبر کردا سر آکھیں پر دھر دے
 کہیوس یار دو سو مینوں چو سچ زبانون
 مہتر یوسف بھائی میرا جوہے سی کنعانوں
 اوس جیہا کوئی صورت والا دنیا اتے ہوسی
 آکھیں ڈٹھیاں کنیں سنیاں دسو پنڈت جو سی
 سبھناں عرض گزاری حضرت کوئی نہ ڈٹھا اگے
 پر جے ہن کوئی مہلت بخشو ہر کوئی ٹورن لگے
 کی جاپے مت ہووے کوئی اس صورت دا ثانی
 بھلی بھلیری ہے خلق اللہ کہندے لوگ زبانی
 چالی روز ہوئی تہ مہلت ڈھونڈو زیں زمن نوں
 پریاں دیو تکلیندے پھر دے ہر جنے ہر زن نوں
 محبوباں مقبولاں والے ڈٹھے حسن بتیرے
 گزر گیاں دے روپ جمالوں قصے سنے گھنیرے

ساری دھرتی پھر کے تھکے آبادی ویرانی
مہتر یوسف جیہا نہ لدھا سوہنا مرد زانی
جا سلیمان اگے سمجھناں چمیں زمیں ادب دی
دسہن دعائیں شاہ پر ہودے دائم رحمت رب دی
اسیں تساڈے حکمے اتے پھر آئے سبھ عالم
اس صورت دا ثانی کدھرے نہ کوئی جن نہ آدم
ہور عجائب سندر سوہنے ڈٹھے سنے گھنیرے
یوسف ثانی مرد زانی ناں کوئی جگ جو فیروز
پر کوئی لکھی ڈٹھی آیت وچہ کلام الہی
و علمناہ من لدنا علما ایہ سیتدی آئی
وچہ زبور داؤ دینی دے جو ہے نور لپیٹی
لکھیا ڈٹھا نسل تیری تھیں پیدا ہو سی بیٹی
جو بن حسن ادا صفائی نقش نگار شکل دے
شوخی تے مرغوبی خوبی بشیر زلف کنڈل دے
مہتر یوسف نال برابر یا اس تھیں کجہ کسی
وچہ کلام الہی ایہو پتے اسانوں دی
نبی سلیمان پچھیا اگوں دسو کھاں گل ساری
بیٹی کس دی کس نگر وچہ کی ناواں اس ناری
دانشمند پری پھر بولی پکا پتہ دسالے
نام بدیع جمال پری دا بیٹی شاہ شاہپالے
اوہ اگوں شاہ رخ دا جایا اوہ اولاد تساڈی
اگوں آپ سیانے صاحب حاجت کی اساڈی

اس صورت تے عاشق ہو کے سرگردانی چاسی
 اوڑک نال بدیع جمالے اوہ نکاح پڑھا سی
 نبی سلیمان لے کے رکھے ایہ شاہ مہرے دوئے
 نالے اطلس تھان حریوں رنگ رنگے ہوئے
 توٹے خانے پیغمبر دے مدت رہے بہتری
 نکلن دا ڈھو ہویا اوچھوں مولی ساعت پھیری
 اک دن شاہ صفتوان بہادر نبی سلیمان جی نوں
 تھے ہدیے بہتے دتے ہوئی خوشی نبی نوں
 خوش ہويا صفوانے اتے کہندا اوہ کجھ دیواں
 گھرا سدے جو ہووے نہ اگے میں شاہ آدم دیواں
 اوس ویلے پھر ایہ شاہ مہرے صورت سندر والے
 نالے اطلس اتے حریوں اوہ سچے پرکالے
 اک انگوٹھی ہتھ اپنے دی نالے ایہ دو نقشے
 شاہزادے دے دا دے تائیں نبی سلیمان بخشے
 اس تھیں بعد لئے شاہ عاصم پھیر اس نوں ہتھ لگے
 ویکھن سات ہويا ایہ عاشق آ پہتا مدھ اگے
 جدوں بدیع جمال پری نے سنی حقیقت ساری
 شیشہ لے لگی منہ ویکھن سنگ مورت کرداری
 اپنا آپ تکے وچہ شیشے نالے مورت ویکھے
 تل بھر فرق نہ کدھرے آوے ہر جانی ہر لیکھے
 شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہ مورت میری
 پر شاہزادے دی تک مورت لگی چھک گھنیری

نال محبت مڑ مڑ دیکھے تکی دی مول نہ رے
 چڑھیا لشکر عشق نقارے آن اندر وچہ وچے
 گھجیاں آہیں توپاں دھریاں صبروں وڑ اوڈائے
 مارے کوٹ تھل والے فوج پر ہمیر نسائے
 سکھاں دے لٹ لئے ذخیرے دکھ دی کوٹھی پانی
 عشقے دے سلطان محمد پھیری شہر ودھائی
 درداں زرد کہتے رخسارے دیہی ہويا رنگ پیلا
 باہروں چت مرتا کوڑا برا اندر دا حیلہ !
 وچو وچہ کلیجہ کٹے ڈائن درد پریم دی
 لاوے تیخ پکاوے بیرے بال اگیٹھی غم دی
 تروڑے طاقت تران وجودوں دہشت تیغ الم دی
 سم بکم ہوئی محمد صورت دیکھ صنم دی
 گجی ساگ اندر وچہ رڑ کے تاہنگ سچے دلبر دی
 بھل گئے سبھ باغ ارم دے لگی چھک مصر دی
 مایو بھیناں بھایاں نالوں حرص چڑھی آوردی
 ترٹے زور محمد بخشا ناں جیوے نہ مردی
 منہ بولے تاں ٹرن وچاراں شرم نہ رہندا رتی
 عالم سارا کھاون بھاوے کت ول جاوے تتی
 سڑ دی رھندی گل نہ کھندی وانگ دیوے دی بتی
 درداں ماری چنڈ محمد اگہڑی نیندر متی
 بال ایانی درد رنجانی پگڑی قہر نزد لاں
 دل نوں طلب سخن دی ساڑے جیونکر اگ بنیولاں

پھرنے گھوٹ تے ہول دے سی پائے سول ڈنڈو لاں
 کھلے وال بیچال محمد دے وانگ رنجو لاں
 موہوں ہس ہس گلاں کر دی اندر گریہ زاری
 باہروں نابر نال سیال دے دلوں لگائے یاری
 اکھ بجن دی رکھ کیچے ماری چھڑی کٹاری
 کٹھی مٹھی فوج اپٹھی جیوں کر مرگ شکاری
 مٹھی کس اندر ہڈ بنھے تن من اچویں پالا
 کھاوَن پیوَن نیندر تائیں ملایا دیس نکالا
 بھیت نہ دس دی تے جند جھس دی کردی اے سنبھالا
 پر ظالم عشق محمد بخشا پردے پاڑن والا
 آلی بھولی نوں از غیوں چنک پئی وچہ جھولی
 گڈ میں کھیڈ ڈری سکھ سوندی آوکھاں ہن رولی
 کیکر نال بجن دے ملساں کر کر چتا ڈولی
 درد ابال نہ مٹے محمد ایہ مارے جے بولی
 آپے پھیر تخل کر دی دل دے دلیری !
 کدی تے رب ملائی سانوں رکھ اوے دی ڈھیری
 صورت ویکھ شہزادے والی کر دی صفت ودھیری
 ویکھو بھیناں کیسی صورت روشن کرے بھیری
 اول جس دم باغے اندر شہزادہ سی ڈٹھا
 وکیا جیو کیتا دل سودا کھول دتا غم چٹھا
 مغز اندر سودا عشق دا وڑیا سی اس ویلے
 مورت ویکھ دوبارے پائیو بلدی اوپر تیلے

باز عشق دے نیچے مارے عاجز کیتی پھڑ کے
 پکڑن سات نہ طاقت چھڈی بولے یا مڑ پھڑ کے
 شاہزادے دے تل دانے تے مرغ دلے دا آیا
 کندلاں والی جھنڈ شتابی پھاہیاں لا پھہایا
 سنبل وال پریشان آہے سیف ملوک جوانے
 وکھ پری چت ہویا پریشان جیوں قیدی بند خانے
 درداں مار نمائی کیتی بھجہ گئے سبھ چارے
 چارے طرفاں کھاوَن ڈہکیاں اگ لگی جاگ سارے
 اندرو اندر جردی آہی گھٹ لہودے بھر دی
 دروی سیاں بیدن پکھن بھید نہ دے ڈردی
 وچو وچہ افسوس کریندی ہائے ہائے میں کی کیتا
 محبوبے دا حسن ڈٹھا سی جیو عشقے کھس لیتا
 اوہو اس دا رام پیارا لگن جس دی آہی
 رام ڈٹھا آرام گویا روہڑی کلام الہی
 آخر تیک نہ چھٹن جوگا جو پھاتھا اس پھاہی
 دھاڑو عشق محمد بخشا لے پاہندی راہی
 واہ واہ بھاگ نصیب تنہاں دے یار جنہاں تے وکیا
 سچے عشق عاشق دے ول نوں پا مہاراں چھکیا
 عاشق اتے عاشق ہووے جو محبوب ہتھیارا
 اوڑک بدلہ لئے محمد پرے کرے سہارا
 عاشق کہندے عشق محبت شیشہ ہے روحانی
 حال عاشق دیوں دلبر تائیں دسدا کھول نشانی

عاشق نوں از غیوں ودا سندر روپ گمانی
کون مجاز محمد بخشا ہر اک سر حقانی
جاں جاں توڑی دھرتی انبر کرسی عرش منارے
لوح قلم تے جنت دوزخ حور فرشتے سارے
تاں تاں تیک نکاح عشق دے نہیں ترٹن ہارے
عاشق تے معشوق محمد دائم نویں پیارے
بدہ خاتوں ملکہ خاتوں کی ویکھن مڑ سیاں
کیسور گارگ پری داز لفاں گل وچہ پیال
منہ کملائناں حال پریشاں شوخیاں بھجہ گیاں
محرم بید محمد مرضاں ویکھدیاں لہہ لیاں
شاید عشق شاہزادے والا چڑھیا کہاں بنا کے
لٹ لیوس دل شاہ پری دا بدھوس سنگل پا کے
ہو لیں ہو لیں ملکہ خاتوں ویکھن لگی جا کے
بھینے روگ طہیاں کولوں رکھے نہیں چھپا کے
جے مرضوں چھکارا چاہیں دیہ بیداں ہتھ باباں
بیدن دس اندر دی ساری درووں منگ پناہاں
دار و تلخ سیاناں دیوے نہ کر ذات چچھاہاں
شالا پھرے علاج محمد خیر تیری میں چاہاں
پیر طہیب اسیں سبھ روگی غفلت مرض لٹائے
اوے ہتھ دیے باباں ویکھ نبض دکھ پائے
نشر مار محبت والی ہفت اندام چھڈائے
کڈھے لہو غلیظ بدن تھیں شربت صاف پلائے

کام کرو ہدوں لہب ہنکاروں مٹھیوں رکھ کر اے
 فلک دال غذا الونی اوہ بھی گھٹ کھلائے
 نامرادی دی پھک پھکی کرناں جو فرمائے
 مایاں کامل بید محمد خیر ہوئی دکھ جائے
 ملکہ خاتون ایس طرح دے جتن کئی کر تھی
 شاہ پری نے بھید نہ دسایا مار چھڈی چپ کی
 عذر بہانے بھیکھ زنانے کر کے گل بھلائی
 اتنے وچہ نماشاں ہویاں رات پون تے آئی
 ہر کوئی آپو اپنی جانی جا آرامی ہويا
 صاعد چن کھلوتا پہرو شاہ سورج گف سویا
 کر کنیاں دے ترنجن نکلے جیوں رل گاؤں کڑیاں
 کھڑ کھڑ ہسن تے دل کھسن چلن جڑیاں جڑیاں
 ڈولی ٹری چنے دی بن کے گاوندیاں سنگ چلیاں
 ترنگر نہ قطار کھلوتے دف بجاون میاں
 قطب مہراج کھلوتا قائم دام درم ورتاون
 دو قطبین دوارے اتے گن گن خیر دو اون
 ترے تارا دے چکارا خوب کرے پشکارا
 شابلش دیون ہور محمد واہ واہ چست سوارا
 واج کھلار دتا آسمانے پیڑھا پانگ کونہدا
 ایہو جیسے دان لہنہاں دے کردا گھاتا وا ہدا
 آب حیات خضر دا چشمہ چڑھیا چن نورانی
 گرد بگر دے سبزہ سوہناں نیلا رنگ آسانی

تر تر تکرے ہمدے روندے اسماناں دے تارے
 شبنم دے لا موتیں جیونکر سادے کھیت سنوارے
 نرم ہوا معطر جھلدی ہر اک کان سکھائی
 چوکیداراں شب بیداراں نیندر مٹھی آئی
 با آرام ستا ہر کوئی آپو اپنے ڈیرے
 مست پیالہ لے ہر مجلس نیندر پھری چوہیرے
 لگن بناں کد جاگے کوئی مستی چڑھی دماغاں
 آئی موت پتنگاں والی کدھی لاٹ چرغاں
 گگھیاں تے کلچیاں بولن سنواں لگاوچہ باغاں
 رکھدی چھاویں شیشے لائے چانیناں دے داغاں
 لٹ لٹ کر دی لاٹ شمع دی نور بھری کا فوری
 ڈوبے عطر گلاب کھلارے خوش نانے کستوری
 شاہ پری دے پٹھ وچھائی نازک تیج پھلاں دی
 سیاں دایاں بستر لائے مل پوندا سراندی
 سردائی دی جھولی دھر کے شاہ پری ہنگامی !
 سستی ویکھ تمامی ستیاں نالے سستی دائی !
 سیاں سنگ تمامی ستا مرگ جنگل دے ستے
 آنیاں وچہ پنکھی ستے گلیاں اندر کتے
 جوڑے نال ستارل جوڑا انسانی حیوانی
 ہر اک سنگ سہاگ سکھایا مانی عیش جوانی
 بے آرامی تے غمناکی ہوئی دور جہانوں
 جمل جہان ہویا خوش وقتی بن عاشق دی جانوں

رات برات خوشی دی آہی بہتر سی شب قدروں
 رونق تے روشنائی د فر چوہدیں دے چن بدروں
 نیندر مست پئی ہر زندے خوشبو دار ہواویں
 جیوں چھلچھپ ہووے مستانہ نرم پرے دی واؤں
 سنگ سہیلی کوئی نہ جاگے بے سدھ ہویاں خواہوں
 شاہ پری دی اکھ نہ لگدی برہوں برے عذابوں
 گجھا سول کھیجے وڑیا ڈنگی ناگ ایانی
 لوں لوں بس پریم دی رچی کون اندر دی جانی
 خارو خار ہویاں وہب سولاں ریشم تیج پھلاں دی
 کدے سرہاندی کدے پواندی لے سدھ ہو جھٹاندی
 نیند حرام آرام نہ رتی شام پئی بن شاموں
 منکا منکا ہویا شکستہ کد جوڑے بن شاموں
 عشق زور آور تے منہ تاناں گھوڑا باجیہ لگاموں
 راہ کو راہ نہ دیکھ محمد بھجدا جا مقاموں
 شاہ پری دل چاہ تجن دی کیتا کاہ بھلیرا
 پرتے پاس اوساس مریندے چت اوداس ودھیرا
 چھک پیا دی سون نہ دیندی پئی کھیجے کنڈی
 شاہزادے ول جایا لوڑے لاہ دے دی کنڈی
 جیونکر سسی کچنگرول سکدی تھل وچہ دھائی
 یار ملے بن صبر نہ آوے مشکل سہن جدائی
 نرم سراندو تیج پھلاں دی روڑاں وانگر پڑ دی
 سول نزول اندر وچہ چھکان ہرگز اکھ نہ جڑ دی

ینگ ینگ تے سیروں شیروں سن کھاون والے
 پاوے راکش کھلے چوکھے باہیاں ناگ ڈنگالے
 دانوں تھیں غم دھاون بہتے اٹھے ہو اکٹھے
 کر دے کم آٹھوہیاں والا دکھ آئے سکھ نٹھے
 سینے اتے زلف پریشاں ماگنیاں جیوں ڈنگدی
 ہار سنگار نہ بھاوے کوئی خوشی نہ رہیوں انگدی
 ظالم چھک اندر وچہ لگی پلک آرام نہ دیندی
 شرم حیا بتیر اٹھا کے پر حب زور کریندی
 کاری ساگ جن نے ماری گجھی رڑک مریندی
 ڈل ڈل کر دے نین محمد سردا دساس بھریندی
 اوڑک سبوں چھک اٹھائی عشقے پکڑ بلاکوں
 مے مہار چمن ول ٹریا نکل کیا جیو بلاکوں
 ظالم عشق بے ترس قصائی رحم نہیں اس آوے
 نازک بدماں مار رولاندا سہم نہیں اس آوے
 نازک پیر رکابوں دکھدے بادشاہاں دے بیٹے
 جنگل باریں پھرن اداہنے مارے عشق لپیٹے
 یوسف نال کہی اس کیتی جانے سبھ لوکانی
 پھیر زلیخا نام شہزادی تختوں سٹ رلائی
 باراں کوہ گھراں تھیں باہر یوسف دا بندخانہ
 پیر پیادی راتو راتیں کھڑا عشق دیوانہ
 کچ نگر دا راج بھلایا لے کے دیس نکالے
 کپڑ پنڈپنوں سر چاندا دھوندے پیندے چھالے

کسی نازک بدن شہزادی تھل مارو وچہ وڑدی
 اس ظالم توں ترس نہ آیا دیکھ پیاسی سُر دی
 کام کنورنوں تخت چھڈا ایوس ہویا جنگل دا واسی
 سر پیراں تک حال شکستہ ابے بھی چت اداسی
 بے نظیر وطن تھیں کھڑیا قید دیواں دی پایا
 نجم النساء بنا کے جوگی جنگل قاف کہلایا
 نونہال حسن دے باغوں خوب جوان پٹوئی
 منگدا خیر سخن دے مگروں لاہ شرم دی لوئی
 پورں بھگت ملک دا راجہ بھوہرے اندر پلایا
 تنگ کپائے کن پرانے بیکھ منگیندا چلیا
 گوئی چندگیا چھڈ دولت مایا مال خزانے
 پکڑ رومال گدا کریندا ہر بوہے ہر خانے
 خوب شکل فرہاد شہزادہ والی چین شہر دا
 تیشہ پکڑ پہاڑ کپیندا دھن اوٹے عشقا مردا
 عزت بیگ سوداگر لاکھی دانشمند وزیروں
 مال چگاندا بالن چاندا کرے کباب سریروں
 اک اکلی نار بچاری سوخی تری چہناواں
 رہڑ دی ویکھ اس رحم نہ آیا پھڑکے بنے لاواں
 رانجھا تخت ہزارے والا مائی باپ لڈکا
 بھائیاں دا سردار پیارا چوہدریاں دا ٹکا
 جا سیا لیں چاک سدایا چالیا دکھ کھارا
 دھپاں پالے کپر جالے کردا سخت سہارا

ہیر سیلی لاڈیں پالی چوچک باپ امیرے
 راتیں کالی مای بھالے بن جنگل جھل چیرے
 ریشم پیر سلن دھب سولاں جیوں سوئی پٹ لیرے
 رانجھے پاڑے کن محمد ناگ لڑایا ہیرے
 اوراں دی کی گنتر کرنی سیف ملو کے ہوندے
 کی کجھ عشق سہایا اس نوں پتھر بھی سن روندے
 اوہو عشق پری دل آیا لے ہتھیار تمام
 کیکر پیچ اتے انگ لائے جانی بے آرامی
 چوری اٹھ ٹری ول باغے کیڑ نہ کیتی کسے
 عشقے صبر چلایا کہندی کیوں دلبر دے
 پیر پیا دی چپ چپاتی باغے اندر آئی
 چھپ نظارہ کرے حسن دا چوری دی اشنائی
 کی تکی شہزادہ آگے بیٹھا اک اکلا
 بلدی شمع پتنگ جلیندے عشق کہڑی کر ہلا
 پیندا بیٹھ شراب شہزادہ پھڑیا ہتھ پیالا
 لوہو دل دے وانگر سوہا صاف شراب اجالا
 کاسہ مست تلی پر رکھے کر بھرپور شرابوں
 گاؤے گاؤں درد فراقوں تار ہلا ربابوں
 لمیں رات وچھوڑے والی پل جھل سکھیاں بھانے
 بے کوئی قید عشق دے اندر قدر اوہو کجھ جانے
 کدے کدے ایہ دوہرے آکھے درد وچھوڑے چایا
 شہزادے دے موہوں ہو کے چاہئے سخن سنایا

میں پردیسی نوں اج آئی شالا رات کرم دی
 یار سخن دے کوچے اندر جال ہوئی ہر دم دی
 دل وچہ چاہ نگاہ کر دیکھاں صورت اصل صنم دی
 دلبر نوں جا کہے محمد کون خبر اس غم دی
 زلفاں منہ اوہدے دی حرصوں ایہ جیوڑا بیچارا
 کفروں فارغ تے اسلاموں بیٹھا پکڑ کنارا
 دل آرام آرام دے دا کھڑیائے لٹ سارا
 شالا کدے آرام دیوے گا مل کے یار پیارا
 باغ بہاراں تے گلزاراں بن یاراں کس کاری
 یار ملے دکھ جان ہزاراں شکر کہاں لکھ واری
 اچی جائی نیوں لگایا بنی مصیبت بھاری
 یاراں باجھ محمد بخشا کون کرے منخواری
 غم بہتے منخوار نہ کوئی گن گن دساں کینوں !
 جس دے پچھے جرم گویا مکھ نہ دسیوس مینوں
 جے کجھ باب میرے دکھ کر دے ہے کی خبر کسے نوں
 سوئیو جانے قدر محمد تن من گلدی جینوں
 ڈٹھے باجھہ پریت لگائی ہو گیا جس ہوناں
 ہمن کھیڈن یاد نہ مینوں پیا عمر دا روناں
 دلبر مکھ وکھاندا نا ہیں داغ میرا کس دھوناں
 ساجن دا در چھوڑ محمد کیس درجا کھلوناں
 اپنے آپ لگائی یاری یار کہاں دلبر نوں
 بے پرواہ ترا ماں گن دے ایس اساڈی زر نوں

سورج دی اشنائیوں کی کجھ لدھا نیلوفر نوں
 اڈا اڈ موئے چکور محمد سار نہ یار قمر نوں
 شاہ پری دی چاہ میرے دل راہ نکال ہر ویلے
 مت رب سچا مہریں آوے یار میرے سنگ میلے
 پا شطرنج محبت والا سر سر بازی کھیلے
 ویکھ دیدار محمد سر دھڑ وار دیئے اس ویلے
 ایسے طرح شہزادہ کردا درد منداں دے جھیرے
 کاسہ لے شرابوں بھریا جاں کھڑا منہ نیڑے
 کہندا شاہ پری اج ہوندی ایہ کاسہ اوہ پیندی
 میرے نال کریدی گلاں جاں مستانی تھیندی
 ایہ پیالہ دار والہ پی دکھیا تھیاں
 کر کر یاد بدیع جمالے پیساں جاں جاں جیساں
 ایسے طرح پیالے پیتے مغز چڑھی آگرمی
 تپ تندور ہویا اندر رو نہ جاگی آتش جرمی
 پھڑ قانون الاپن لگا خوب سرود عراقی
 عجمی تازی اتے حجازی ہندی رہی نہ باقی
 غزلاں دوہڑے رتختیاں دی لذت خوب بنائی
 راگاں راگنیاں دے بچے گاوے نال صفائی
 سن آواز ملائک نوری لہر آون آسمانوں
 حوراں چت او داسی ہون شاہزادے دی تانوں
 نیک انیک سراں کر گاوے پیندا حال اماں
 سرد ولاں نوں گرمی آوے جاں وچہ پئے گراماں

تیز روی چھڈ نیرندی واسن کے اٹک کھلونا
 جگر کباب پچھاں دا سن کے دریاواں وچہ ہوندا
 ہو حیران پشیمان بیٹھے سبھ پنکھی چپ کر کے
 راگ وراگ بھر دے سن کے روندے آپیں بھر کے
 ہر پتر ہر ڈال چمن دی حالت مستاں والی
 سر منہ پرنے ہو ہو ڈھیندے گلبن چنے ڈالی
 بدھیں ہتھیں سرد کھلوئے غیروں پکڑ آزادی
 سرتے ہتھ کھجوراں شوکن رب اگے فریادی
 سبزہ زار و زاری روندنا شبنم ہنجوں بھر کے
 بیدے نوں تھر کنا لگا خوف خدادیوں ڈر کے
 حرص ہوا چنار ڈو لائی پٹن جاں گل جاتی
 منہ پٹاں پر مارن پنچے کدی لگان چھاتی
 کیلے دوہرے ہو ہو جھولن حال پوے جیوں چشتی
 دنیا تھیں دل کھٹا ہویا تبو گلاگل کشتی
 نرگس مست دیوانہ ہویا نین گئے وچہ خواباں
 پاڑ سٹے پیراہن گل دے جاگے شوق گلاباں
 ست برگے مکھ زردی آئی داغ لگا گل لالے
 کی کجھ آکھاں واکھاں شاخاں سر دھرتی پر ڈالے
 سیف ملوک شرابی ہویا آیا وچہ خیالاں
 دوہڑے غزلاں بیت محمد آ کجھ لکھ وسالاں
 آ سبھاں منہ دس کدائین جان تیرے توں واری
 تول ہیں جان ایمان دے دا تھ بن میں کس کاری

حوراں تے غلمان بہشتی چاہے خلقت ساری
 تیرے بلایمہ محمد مینوں ناں کوئی چیز پیاری
 سرو برابر قد تیرے دے مول کھلونہ سکدا
 پھل گلاب تے باغ ارم دا صورت تک تک جھکدا
 یاسمین ہووے شرمندہ بدن صفائی تکدا
 ارغوان ڈبا وچہ لوہو چہرہ ویکھ چکدا
 کستوری نے زلف تیری تھیں بو عجائب پائی
 منہ تیرے تھیں پھل گلاباں لدھا رنگ صفائی
 مہر تیری دی گرمی کولوں سورج تریلی آئی !
 لسا ہویا چن محمد حسن محبت لائی
 دم دم جان لبناں پر آوے چھوڑ حویلی تن دی
 کھلی اڈیکے مت ہن آوے کدھروں واء بجن دی
 آویں آویں ناں چرلاویں دسیں جہات حسن دی
 آئے بھور محمد بخشا کر کے آس چن دی
 طلب تیری تھیں مڑساں نا ہیں جب تک مطلب ہوندا
 یا تن نال تساڈے ملسی یا روح ٹری روندنا
 قبر میری پٹ ویکھیں بجاں جاں مرچکوس بھوندا
 کولے ہوسی کفن محمد عشق ہوسی اک دھوندا
 لمیں رات وچھوڑے والی عاشق دکھیے بھانے
 قیمت جانن نین اساڈے سکھیا قدر نہ جانے
 جے ہن دلبر نظری آوے وہیں صبح دھگانے
 وچھڑے یار محمد بخشا رب کوں اج آنے

جس دے نال محبت لائی چالیا غم کھارا
سومنہ وسدا نہیں محمد کی میرا ہن چارا

غزل

دلبر دے وچھوڑے اندر ابے رہیا میں زندہ
ایس گناہوں آخر توڑی سدا رہاں شرمندہ
اک واری دیدار نہ ڈٹھا لئے پیار نہ مونہوں
توڑے طلب او سے دی اندر ہو چکا بے جندہ
گھر تیرے کئی نوکر چاکر در تیرے سے کتے
نفران دا میں گولہ بچناں کیتاں دا پھر بندہ
درد فراق تیرے دی لذت جس دن میں چکھی
خوشیاں کر دی ویکھ لوکائی من وچہ آوے خندہ
زیور زیب پوشاکی توڑے ناہیں بادشہانے
گودڑیاں سروپا اسانوں ایہو لباس پسندہ
چاہ میری پئی چاہ محمد گل میری گل کیتا
من لیے میں بول سخن دے جے لکھ آکھے مندہ

دوسرہ

کر کر یاد تچن نوں روواں مول آرام نہ ہوئی
ڈھونڈ تھکا جگ دیس تمامی رہیا مقام نہ کوئی
رٹھا یار مناوے میرا کون وسیلہ ڈھونڈ
لاء صبون محبت والا داغ غماں دے ڈھونڈ
جگ پر جیون بانجھ پیارے ہویا محال اسانوں
بھل گئی سدھ بدھ لگا جاں عشق کمال اسانوں
باغ تماشے ہسن کھیڈن خوب خیال اسانوں
جاون دکھ محمد جس دن ہوئے جمال اسانوں
کی گل آکھ سناواں سچاں درد فراق ستم دی
آیا حرف لبیاں پر جس دم پھٹ گئی جیھ قلم دی
چٹا کاغذ داغی ہویا پھری سیاہی غم دی
دکھاں کیتا زور محمد لیس خبر اس دم دی
پرینے خوف خدا دیوں ڈرینے کرینے مان نہ ماسہ
جو بن حسن نہ توڑ نبھا ہوکی اس دا بھروسہ
اسنہاں موہاں تے مٹی پوسی خاک نمائی واسہ
میں مر چکا تیرے بھانے اے محمد ہاسہ

غزلیات

کی کجھ گل سخن دل بیٹھی چت میرے تھیں چایا
کی گستاخی نظری آئی تختوں سٹ رولایا
حدوں بہت جدائی گزری یار نہ مکھ وکھایا
رہا میرا وطن دا وقت نہیں کیوں آیا
اگے اس دے مرن شہادی جے دے اک واریں
نہیں تاں گلیاں وچہ مراں گاجا ایہو دل چایا
کی ہوندا جے دلبر میرا ہس کے مکھ وکھاندا
دردی بن کے پکھدا اک دن کی کجھ حال وبلیا
راہ تکیندیاں آھیں پکیاں کن پیغام سنندے
توں فارغ تے میں افسوس ہر دن رین لنگھایا
رات وہاں تدمہ پکھیانہ میں درد مندوں دا حیلہ
کیکر رات دھاڑ گزارن عشق جنھاں دکھ لایا
جے کوئی سوئی ہو ز میں تے نا ہیں حب کسے دی
قبلہ جان میری دا توہیں تدمہ دل سیس نوایا
نہ میں لائق وصل تیریدے نہیں فراق جھلیندا
ناں اس راہوں مڑاں پکھپاہاں نہ تدمہ پاس بلایا
دکھ قفسیے میرے سن کے ہر اک دا دل سڑدا
تدمہ نہ لگا سیک محمد میں تن عشق جلایا
عشق محبت تیری اندر میں مشہور جہانی
راتیں جاگاں تے سرساڑاں وانگ چراغ نورانی
نیندر پلک نہ لاون دیندے نین جدو کے لائے

آتش بھریاں ہنچوں برسن روشن شمع نشانی
 بن روشن دیدار تیرے تھیں جگ ہنیرا مینوں
 نال کمال محبت تیری ہو چکیوں نقصانی
 کالی رات بھر دی اندر ناں کوئی سکھ سنیہا
 ناں قاصد نہ کاغذ رقعہ ناں کوئی گل زبانی
 بے قراری تے غمخواری سول فراق تیرے دا
 رحم کریں منہ دس پیارے ضائع چلی جوانی
 دل پر بھار پہاڑ غماں دے سینے داغ بھر دا
 بے وفائی تیری تربیجی کر دی مینوں فانی
 جاندی چلی بہار خوشی دی برم رہے گا بھوراں
 سدا نہ رہی رنگ گلابی سدا نہ چال دیوانی
 حرص ہوا تیری دی آتش تن من پھوک جلایا
 بھر مشکاں دو نین بہشتی ڈو ہل رہے نت پانی
 کالی رات جوانی والی لو ہوون پر آئی
 مکھ دسیں تاں مثل چراغاں جان کراں قربانی
 ہوئے موم پہاڑ صبر دے ہتھ غماں جد پایا
 اک پانی وچہ گلدہ جیوڑا شمع جیویں مستانی
 جے ہن کریں غریب نوازی عیب نہیں کجھ تینوں
 میں ول آویں مکھ وکھاویں بیج سہاویں جانیں
 صادق صبح متند میرا بھی رہ گیا دم باقی
 دیہہ دیدار محمد تاں پھر دیکھے جان آسانی
 ہے معشوقہ میں مرچکا اگوں دیر نہ لاویں

آیا سخت نزع دا ویلا مہر دے وچہ پاویں
 بہت جرے دکھ رہی نہ طاقت آگوں ہور جرن دی
 آسے آسے عمر گزاری آس میری در لیاویں
 آپ رہیں خوشحال ہمیشہ ناں تدھ دکھ نہ جھورا
 سانوں بھی بے درد پچھانی اس تھیں چت نہ چاویں
 قدم تیرے پھڑ سو جندواراں پھر بھی عذر مینساں
 خدمت تیری میں تھیں جہناں ہوئی نہ مائے ساویں
 من وچہ دسیں تو دل کھسیں کیوں منہ دسیں نا ہیں
 درد رنجاناں میں نماں ناں ہن ہور ستاویں
 بھلی میرے سنگ کیتی جہناں جمدڑیاں دکھ لائے
 ہویا انت فراق محمد کدے تے پچھن آویں
 برے پنچتر جرم لیا سی میں دکھیارا جمدا
 درد وچھوڑاتے سکھ تھوڑا جوڑا میرا دم دا
 ناں دل وس نہ دلبر ملدا ہائے ربا کی کرساں
 کس سنگ پھولاں بیدن دل دے کون پنچمال اس غم دا
 پہلے دن دی سجدی آہی جدوں پریت لگائی
 شیریں جان مثل فرہادے صدقہ ہوگ پریم دا
 شاہ پری دانیوں لگایا خاکی بندہ ہوکے
 کد میرے سنگ الفت کرسی کی میں اسدے کم دا
 وطنوں چھوڑ ہوئیوس پردیسی پاڑن پاڑ اولے
 دکھ سبے سکھ پانا نا ہیں سڑیا میں کرم دا
 جس دی یاری تے جند واری نہ کر دی دلداری

کس اگے فریادی جائے کرے نیاں ستم دا
 نگری میری حکم جتن دا حاکم آپ انیائیں
 بے دوسے نوں سولی دے کے ہسدا ویکھ پلم دا
 ہائے افسوس نہ دوس کسے تے کہے کرم کر آیا
 آکھ محمد کون مٹاوے لکھیا لوح قلم دا
 اسیں تسنوں سکدے جہاں تہ نہ نہیں دل سکدا
 آن کھلے در تیرے اتے کیوں خالی مڑ چکدا
 جے تلوار میرے سر ماریں ڈھال نہ رکھساں اگے
 مت تیرے اعمالنامے وچہ نام میرا بھی لگے
 جس دے عشق لتاڑ گویا خاکو مال رلایا
 قدم چہاں گا عذر کراں گا جے اوہ نظری آیا
 میں اوہ عاشق کچانا ہیں ظلم تکاں بھجے جاواں
 جان منگیں تاں حاضر کرساں ناں کجھ عذر لیاواں
 خوش بخوش رہاں جے رکھیں کدی بیزار نہ تھیندا
 در تیرے دی خاک نماں پیراں پیٹھ ملیندا
 اسدا بھی نت فکر اندیشہ مت کوئی برا ولوہناں
 چا ایتھوں کھڑے کدھرے پھیر اس داکی کھوہناں
 عشق نہیں ہوچکا تھوڑا سہیا وچھوڑا لماں
 دیہ دیدار تے پال بندے نوں چاکر ہاں بن درماں
 ہر کوئی عیش عمر دی کردا آپو اپنی جانی
 میں دکھیارا دکھاں جو گا دائم بہاء خدائی
 جاں ایہ بول غماندے بولے سیف ملوک بتیرے

شاہ پری نوں رہی نہ طاقت پرت ٹری ول ڈیرے
 پھرناں کریا تے سر پھر یا جوش طبیعت چایا
 پرت ٹری گھر پہنچاں کیوں رکھیں شرم خدایا
 کھا گئے اوہ بول کلیجہ ڈولے مول نہ بولے
 شاہزادے دی صورت مٹھی آدکھاں جند روکے
 طاقت تراں نہ رہیا جسے مٹھی مٹھی نہی !
 اوڑک گردی کھا اگیرے باغ اوے وچہ ڈھٹھی
 ساس اداس اڈن پر آئے ہوش گئی اڈ ساری
 اکھیں تاڑے لگیاں رہیاں نظر بجن دل دھاری
 دھوڑو دھوڑ ہوئے رخسارے نین بھرے سنگ مٹی
 ساوی پہلی ہو یا ویہی چنے کلیوں چٹی !
 کالی زلف رلی وچہ گھٹے ناگ جویں ادھ مویا
 لوہو پانی رلیا ملایا نیر اکھیں تھیں چویا !
 کھٹے وانگ کبوتر پیا سرت سنبھال نہ کوئی
 نازک دیہی ترف ترف کے زخمی زخمی ہوئی
 بھل گئے اوہ شان تکبر جان چلی ہو راہی
 وانگ شہید رہے وچہ پڑدے تیغ عشق تن واہی
 بھل گئے اوہ شان تکبر جان چلی ہو راہی
 وانگ شہید رہے وچہ پڑدے تیغ عشق تن واہی
 آب گئی کجھ تاب نہ ریوس زرد ہو یا رنگ پیلا
 شاہزادے نوں خبر پچاون آیا عشق وسیلہ
 عاشق کامل مرد اللہ دے خاصے لوک حضوری

طاہر آکھ ساندے بھائی ایہ گل کچی پوری !
 دل مومن دا شیشہ پینا اک دوئے دے کارن
 پر جے سان عشق دی دھر کے خوب زنگار اتارن
 نور نقیبوں روشن ہووے چمکے نال صفائی
 مستقل ہوئے تاں سبھ کجھ دے نظر کرے ہر جانی
 گنگن پتال نہ چھپن دینا چیز تکے ہر دل دی
 دور بین انگریزی لاکھاں اس اک نال نہ رلدی
 دلبر نوں کوئی تنگی پہنچے عاشق دا دل کھسدا
 توڑے سے کوہاں پر ہووے پتہ نہ آوے اس دا
 حضرت مہتر یوسف تائیں جاں کھوہ سٹیا بھائیاں
 مصرے وچہ زلیخا بی بی پیراں عشق ہلایاں
 چیر سریر کباب بنایا مہینوال چنگیرا !
 سوہنی نے بن دسیاں جاتا ایہ عاشق دا بیرا
 کسی موئی تھلاں وچہ تسی بھاہ غماں دی سڑکے
 پنوں موڑ لیاندا عشقے کچم کولوں پھڑکے
 رانجھے نے جدکن پڑائے جھلی دکھ تہاری
 رنگ پورے وچہ ہیر سیالے لگ گئی بیماری
 لیاں لہو چھڈیا گھر وچہ یار نہ ڈٹھا وگدا
 وچہ پہاڑاں مجنوں تائیں لہو چھٹا اس رگ دا
 سیف ملوک پری دے عشقے کیتا سی مستانہ
 اوتوں پیتا مدھ پیالہ ہویا مثل دیوانہ
 گاؤندیاں چت ہویا اداسی لگی چھک جتن دی

کاہلے کے اٹھ کھلوتا لین ہوا چمن دی
 اکھیں بلن چراغاں وانگر پھر دا مست دیوانہ
 جھلی واء سخن دے پاروں آن قوس پروانہ
 ہر ہر چوک اراک تلمیندا پھر دا سی شاہزادہ
 مغز چڑھی خوشبو پری دی لگی چمک زیادہ
 زلف پری دی مشک نختن دی دھم گئی ہر پاسے
 گل پھل باغ بچے مل لئے اس باسے
 وقت بہار چمن وچہ رونق ہر بوٹے ہر گل دی
 نرم نسیم محبت والی خوب معطر جھل دی
 سبزہ تیز زبان تریلوں کردا در فشانی
 نعمت کولوں ہریا بھریا کہندا حمد ربانی
 رکھ توگر نال ثمر دے چھتر جڑے فیروزے
 حمد ثناء الہی آکھن آبدیناں وچہ بوزے
 بوٹا ویل تمامی ہریا پھلاں رنگ ہزاراں
 گاون بھور سنوان لگاون مثل طنبور ستاراں
 چنوں چوہدیں رات نورانی چن سرے پر آیا
 روشن عید دھاڑے نالوں جمل جہان سہایا
 ہرجائی کستوری چلے ہر گوشے پھل کھیلی
 چانیوں تے چھائیوں چنے دھرتی وانگ چنبیلی
 حسن الہی چن سہایا سگل جہان نورانی
 پاک لقا جنے نوں ہویا واہ رحمت سبحانی
 خوشیاں دے دروازے کھلے طاق غماندے مارے

آدم جن جناور وحشی کریدے سارے
 شیراں ہرماں صبح بنائی بھیداں تے بگھیاڑاں
 تتر باز بٹیرے باٹے رل بیٹھے وچہ جاڑاں
 دند سپاں دے کھنڈے ہوئے نکلی وس زبانون
 دھرتی نگھڑ گئے اٹھوئیں پوے کھا جہانوں
 دور ہویا کل عالم اتوں غم اندوہ حیرانی
 شمعان نال ملے پروانے ہر جانی نوں جانی
 بھیناں دے گھر آندے مولی ویر گئے پروسیس
 نوشہ کنت ملے سن ناریں عطر ملائے کیسیں
 بھائیاں نال ملے سن بھائی عمراں پاو چھنے
 شکر گزار ہوئے پھیر اول گل باباں گھت رتے
 یاراں یار ملے اس راتیں بھواں نوں گلزاراں
 کامل مرشد ملے مریداں کر محرم اسراراں
 علم یقیوں حاصل ہویا رتبہ عین یقیوں
 غفلت ہوئی دور محمد عالم زمن زمینوں
 جیوں کر مہتر موسی ڈٹھا طوراتے چمکارا
 تیویں سیف ملو کے لگا اک پاسوں لشکارا
 آتش چمک لگی از غیوں ہویا اتے دل راہی
 کی تکدا اک نار پئی ہے صورت صفت الہی
 سورج وانگ چمکدا چہرہ چنوں جوت نورانی
 گل لعلوں دے ہار لکدے جیوں تارے اسمانی
 در یتیم کناں وچہ لڑیاں سونے تار پروتے

واؤ نال پریشاں ہوئے والی معمور دھوتے
 زلف سیاہ کستوری بھنی گل وچہ پئی لکدی
 زیور زیب پوشاکی ساری جھلمل کرے چمکدی
 روپ انوپ حسابوں باہر صفت نہ کیٹی جاوے
 اس دریا حسن دے وچوں قطرہ چن وکھاوے
 آب حیات لبان وچہ چشمہ گجھا سر حقانی
 خضر الیاس ہوون دل گھائل ویکھ حسن نورانی
 ہیرے موتی لعل جواہر ہور سچے فیروزی
 گولماں دامن کنیں پلے جڑت ہوئی زرد وزی
 صورت تاب وڈا مہتابوں جھلک لگی اسمان
 انت حساب نہ آوے کوئی زیور زیب شہاناں
 لہ لہ کرے شعاع حسن دا ہر پاسے ہر جانی
 ہر پتر ہر ڈالی اتے اوے دی روشنائی
 ہر مینڈھی سنگ لٹکن سچیاں مرواریدوں لڑیاں
 ہتھیں چھاپاں باہیں کڑیاں سبھ زمرہ جڑیاں
 شاہزادے نوں نظری آئی جاں اوہ صورت والی
 مورت وانگوں پئی ہکلی ہوش سنبھالوں خالی
 ویکھدیا شاہزادے تائیں ہوئی خوشی نہایت
 روح بدن وچہ میوے نا ہیں وافر ویکھ عنایت
 موجیں آئی ندی خوشی دی روح لہر وچہ تر دا
 بھل گیا جیو جسہ اپنا روپ ڈٹھا دلبر دا !
 دھرت آسمان نہ دسدا کدھرے جان جہان نہ سچے

کی کجھ ظاہر کہاں محمد سر عشق دے گئے
 دوزخ جنت یاد نہ رہیوں دنیا دین سپارے
 بھلے علم کلام کتاباں ورد وظیفے سارے
 وہم خیال گمان نہ رہیا اوس جمال کمالوں
 جیونکر اگے کہیا سیانے چھٹی ہیر جنجالوں
 لوں لوں وچوں حمد الہی نکلے شکر ہزاراں
 گئی خزانے وچھوڑے والی آیاں وصل بہاراں
 بلبل ونج گلاں تے بیٹھی بھور لدھے گل لالے
 شمع پتنگ اکٹھے ہوئے چن چکور انا لے
 عاشق نوں محبوب پیارا آیا نظر اکلا
 ہر ذرے نوں سورج کروا اس دا نور نجوا
 باغ اندر جو پانی آہے نہراں کھوہ پھوہارے
 ہر ہر بوند محمد بخشا ندیاں دا دم مارے
 سکے ککھ چنیزے جیہڑے پیراں پیٹھ ملیندے
 چنے تے گل لالے وانگر روشن سبھ دسیندے
 روشن رات دے ہر پاسے کی گل کراں زبانی
 موسیٰ دے کوہ طورے والی ہويا باغ نشانی
 جل تھل مشرق مغرب توڑی ہور نہیں کجھ دسدا
 جہول ویکھے اوہو صورت جلوہ سارا تس دا
 شاہزادہ شکرانہ پڑھ کے گیا پری دے کولے
 ترے واری چوگردے پھر کے طواف کرے جند گھولے
 جلوے روپ گھنے دے کولوں طاقت تراں نہ رہیا

صورت نقش صحیح چھاتی چور میری ہے ایسا
 کر سلام طواف چوبھیرے دو پیر پکڑ کے
 تکیاں چم لے سر اکھیں قدماں اندر جھڑ کے
 خوشیاں کروا میوے نا ہیں دونا ہو ہو بہندا
 تاں اس ویلے اس مضمونوں بیت زبانوں کہندا
 واہ وا وقت ستا جس ویلے یار شرابی ہو کے
 عاشق چوری پیر چمیندے ہنجوں پانی دھو کے
 ہس ہسن بلبل ویکھے گل نوں لدھا سو رو رو کے
 سون شرابی یار محمد عاشق کے گھٹ سو کے
 شاہزادے نے بیٹھ سر ہاندی سر جھولی وچہ دھریا
 لئے پیار پری دے ہوہوں پونہنے جو سا بھریا
 مڑ مڑ لئے پیار موہیں توں ہنجوں بھر بھر رووے
 خوشی کمالوں ہنجوں دگن بہت ایہی گل ہووے
 جیوں کر خولجہ حافظ صاحب کہیا وچہ دیوانے
 اک بلبل میں روندی ڈھٹی پھڑیا پھل دہانے
 میں پچھیا کیوں روویں بی بی یار تیرا رل ملیا
 درد فراق رہیا پھر کیکر جس سخن گل ملیا
 بلبل بولی حافظ صاحب کی گل پچھیں مینوں
 اس رو ون دی حال حقیقت ہے کجھ معلم تینوں
 محبوباں دے جلوے اگے اساں غلامی چائی
 روون پٹن کار ہمیشہ اس سانوں فرمائی
 جھاں دے دل عشق سماں روون کم اتاہاں

وچھڑے روندے ملدے روندے روندے ٹردے راہاں
 وصل فراق نہیں چت آنن کامل عشق سنگارے
 محبوباں دا راضی نامہ لوڑن سدا بچارے
 سک سکیندیاں عمر گزاری مولی یار ملایا
 تکتا تکتا رجدا نا ہیں صورت دا بھرمایا
 بوسے لیندا بل بل پیندا سر پیراں تک تکتا
 شاہپری دے چہرے ولوں اکھیں جھمک نہ سکدا
 گل پھل جیسے جسے جامے دوہاں نازک یاراں
 کر کر پین پوشاکے اتے ہنجوں مینہ بہاراں
 روندے روندے دا اک قطرہ اتھرواں دا پانی
 شاہ پری دے کھ پر ڈٹھا کی تکتی بیٹھا یار سرہانے
 نالے بو شہزادے والی اس دے مغز گئی سی
 موئی گئی نوں نویں سرے تھیں آ پھر جند پئی سی
 روح نکھنے قوت پائی ہوش ٹکانے
 اکھ اگہاڑ ڈٹھا کی تکتی بیٹھا یار سرہانے
 سوئی صورت مثل فرشتہ چنوں روپ زیادہ
 سر جھولی وچہ دھرکے بیٹھا سیف ملوک شہزادہ
 لے پیاری دے موہوں سبھ جسے ہتھ پھیرے
 منہ اوہدے دل تک تک روندنا ہنجوں بھر بھر کیرے
 شاہزادے ول ویکھدیاں ای شاہ پری شرمائی
 منہ پر پالے شتابی صورت پاک چھپائی
 سر پیراں تک چادر تانی انگل رہی نہ باندی

شرم کنوں پس پردے ہو کے عاشق نوں فرماندی
 کون کوئی توں کتھوں آئیوں صورت مند جواناں
 شیر دلیر بہادر سوہناں دسیں روپ یگاناں
 کی اشنائی تیری میری بیٹھوں آن سر ہاندی
 ناں محرم توں ہتھ لگاویں انت کئی مدھ آندی
 لہیں پیار پری دے موہوں ہو کے آدم زادہ
 کتھوں شوخی تے گستاخی سکھیا ایڈ زیادہ
 سر میرا مدھ جھولی دھریا لہیں کلاوے دیہی
 انگ ملاندا سنگیں نا ہیں ایڈ بے شرمی کیسی
 نہ مدھ خوف خدا دا آوے ناں کجھ سہم شہاں دا
 باپ میرا سلطان دیواں دا شاہنشاہ کہاندا
 بے اک ذرہ خبر اس گل دی دیو پری کوئی پاوے
 بوٹی بوٹی کر کے تینوں وانگ کہباں کھاوے
 جھڑک پری دی سن شاہزادہ عرض کریندا رو کے
 بہت نماں در در نجاناں پیناں جیہا ہو کے
 ہے محبوب میرے دل جانی اکھیں دی روشنائی
 دل جانی دا جان دے دی مدھ بن ہو نہ کائی
 امن قرار دے داتو ہیں عمر حیاتی میری
 تو ہیں موج جوانی والی عیش خوشی سبھ تیری
 تو ہیں دین ایمان بندے داتو ہیں لطف الہی
 تو ہیں طاقت نین پراناں تو ہیں دنیا شاہی
 ہوش سنبھالا عقل دانائی فہم طبیعت میری

صورت پاک تیری ہے بی بی سخن جمعیت میری
 گھنٹا تاریں درشن دسیں مکھ توں پلا لاپیں
 ناں میں نال تیرے دوباتاں کرساں جے اوہ چاہیں
 شاہ پری نے کہیا اگوں نال کر ایڈ دلیری
 میں پری توں آدم زادہ کی گل میری تیری
 نا محرم نوں منہ دساں ہوش سنبھالے ہوندے
 نال میرے کی مطلب تیرا نین دسا لیں روندے
 جنس رلی رل گلاں کر دی نا جنساں کی گلاں
 میں ماری توں خاکی بندہ نال تیرے کیوں رلاں
 سیف ملوک کہیا نہیں کیلتی میں کوئی مفت دلیری
 جس دم جان لبیاں پر آئی نال محبت تیری
 شرم حیا پرہیز نہ رہیم ناں کوئی حرف کہیندا
 سر ورتی تاں جانے بی بی کیونکر دکھ سہیندا
 آدم پریاں کس بنائے کہو سر جہہارا
 حسن عشق دو نام لکھائیوس نورا کو منڈھ سارا
 محبوباں دی صورت اے اوے دا چمکارا
 عاشق دے دل عشق محمد اوہو سر نیارا
 جو باطن اس نام محبت ظاہر حسن کہاوے
 حسن محبت محرم توڑوں کیوں محرم شرماوے
 محرم نال ملے جد محرم انگ ننگ لگاوے
 حسن عشق اک ذات محمد توڑے کوئی دساوے
 کون کہے نا جنس انہاں نوں اکسے مایوہ جائے

اکو ذات انہاں دی توڑوں اگوں رنگ وٹائے
 اک کالے اک سبز کبوتر اک چٹے بن آئے
 چٹے کالے ملن محمد ناں بن بہن پرانے
 حسن محبت سبھ ذاتاں تھیں اچی ذات نیاری
 ناں ایہ آبی ناں ایہ بادی ناں خاکی نہ ناری !
 حسن محبت ذات الہی کیا چہ کیا چمپاری
 عشق بے شرم محمد بخشا کچھ نہ لانداری
 جنس کو جنس محبت میلے نہیں سیانپ کر دی
 سورج نال لگائی یاری کت گن نیلوفر دی
 چن چکوراں دی کی یاری تک تک ہوندے دلخوش
 شمع پتنگاں دی کی نسبت اوہ کیڑے اوہ آتش
 بلبل نال گئے اثنائی خاروں مول نہ ڈر دی
 جنس کو جنس محمد کتھے عاشق تے دلبر دی
 حسن عشق دا قول پکیرا ہویا روز اول دے
 آدم پریاں کی تفادت اکو جیسے شکل دے
 گلنڈا وتار دیدار دکھائیں عشق نہ پکھدا ذاتاں
 رو برو بجن دے ہو کے کر لیے دو باتاں
 اوہ فرماندی کیوں منہ دساں توں راہی راہ جاندا
 میں شاہزادی ستریاں والی تقدیرے پھڑ آندا
 سیف ملوک کہیا میں راہی اس وچہ کوڑ نہ ذرہ
 پروچہ راہ عشق دے ٹریا عاشق ملے مقررہ
 ستر ہووے نا محرم کولوں محرم تھیں کی پردا

میں محرم اس دن دا جس دن ناہا لہندا چڑھدا
 پری کہیے میں ڈٹھوں ناہیں محرم نبیوں کتھے
 خبر نہیں کس وقت نصیبے آن پہنچائیوں اتھے
 سیف ملوک کہے مدھ آپے اول نیوں لگیا
 زمیں نہیں اکی میرا نقشہ نال لکھیا
 آپے باغ ارم دا چھڈ کے مصر شہر وچہ گئیں
 تاں میں گھر تیرے ول ٹریا اس جانی لہ لیں
 پری کہے میں کنج کواری دامن پاک گناہوں
 کیکر منہ مردا نویں لگاں شرم تروڑاں راہوں
 شاہ کہے منہ لگن والا ایہو ویلا تیرا
 دامن پاک بجن سک ملے لگے نیوں پکیرا
 پری کہے نیوں لاون اوکھا پریاں نال تسانوں
 اڈ جائے پھر ہتھ نہ آئے کون ملے مڑ سانوں
 شاہ کہے نیوں اچی جانی لاندے ناں شرمائے
 جے ملیا تاں واہ بھلیرا نہیں سکدے مر جائے
 پری کہے چھڈ کھیڑا میرا اٹھ جاہ جدھروں آئیوں
 پردہ ستر اٹھایا لوڑیں کس شامت نے چائیوں
 شامت عشق تیرے دی چایا تاں اس جانی آیا
 کت ول جاواں تیرے چھے پچھلا جرم گویا
 جو ملکہ دی مائی تینوں مٹھا دودھ پلایا
 قسم تینوں اس دودھ دی بی بی سن میرا فرمایا
 گل میری سن ساری پوری کن دلے دے دھر کے

نہیں رہیا ہن زور جرن دا بول پیاند مر کے
کہیا بدیع جمال پری نے قسم کیتی تدم بھاری
دس اسانوں کی گل تیری چا سنساں اک واری
شاہزادے پھر حال حقیقت مڈھوں پکڑ کہانی
آخر توڑی سبھ سنائی جو اس نال دہانی
سن کیفیت شاہ پری نے صاف جواب سنایا
تیرا میرا ملنا مشکل کس ساک نہ ہویا کوئی
جیہڑے ساک نہ ہوئے اک اج کوئی کد کردا
قوموں باہر نہ ناٹھ دیندا حواہے ہووے کوئی مردا
لنگ لو کیک سبھی کوئی رکھدا چوہڑا موچی باطل
رہے گئے نوں ہر کوئی جانے سبھ لوڑے حق باطل
کس اتے کنگال کینے ایہ گل کس نہ بھاوے
دھی چوہڑے دی سید منگے پھر دیندا شرماوے
نیچاں دے گھرا وچ وڈیرے ناٹے کیتے لوڑن
دس لگدے کد دیندے میاں توڑے گھر در چھوڑن
آدمیاں تھیں اوچ کہاؤں پریاں ٹہرناری
ناری دی اشنائی جا کر چھوڑ پری دی یاری
پریاں تھیں کی حاصل تینوں جو ہتھ آون نایاں
بے وفا کمینہ آدم چت لیاؤں نا ہیں
بے وفائی کم تساڈا پریاں لوک وفائی
بے قدراں دی الفت مندی نیچاں دی اشنائی
نیچاں دی اشنائی وچوں کسے نہیں پھل پایا

لکرتے انگور چڑھایا ہر گچھا زخمیا
 واؤ جھلے تاں پتر پائے نالے سلے دانے
 چوئے رس زمیں پر ڈھٹھی کت گن کٹھے لانے
 کالے بھورا اشنائی کر دے ملن پھلاں دے تائیں
 اک ڈٹھا پھر دو بے ترتیجے لیندے پھرن ہوائیں
 یاری سچ پتنگاں والی شمع بلی آ چکے
 پھیر نہ کدھرے جاوَن جوگے لاٹ اندر سٹر کے
 آدم بے وفا ہمیشہ اول نیوں لگاؤن
 زور کماؤن دلبر پاؤن جھبے ہی رنج جاوَن
 اک چکھن دل نال نہ رکھن پھر اس نوں سٹ پاندے
 دوجا ہور پسندے کر کے مگرا دہدے اٹھ دھاندے
 جاں اوہ ملے محبت کر کے لنگھے کوئی دیہاڑا
 بیہا کر کے منوں اتارن پان ہوری نوں پہاڑا
 سے سختی سے رنج مصیبت جھاگ ملن دلبر نوں
 دس پوے تاں رجن جلدی جانن نہیں قدرون
 آدمیاں دی یاری ایسی میں ایتھوں کی لیناں
 کانونوں لا پریت دھنگانے جال مچھی ونج پیناں
 دوجا مائی بابل میرا کد ایہہ گل منیندے
 آدم زاد بیدیسی تائیں بیٹی اپنی دیندے
 بے اک ذرہ خبر اس گل دی پنچے کن انہاندے
 پل وچہ مار گواون مینوں ڈاڈے ظن انہاندے
 دوجی جو گل مدھ فرمائی عشق محبت والی

رنج مصیبت دیں جیہڑی مشکل سخت محالی
 اوہ بھی مینوں خبر نہ کوئی جھوٹھ کہیں یا سچی
 کجھ اعتبار یقین نہ اوے پکی یا گل کچی !
 ترجیا ایہ بھی معلم نا ہیں بے وفائی کر میں
 یا میں نال ہوویں گا چنگا عشق سمندا مر میں
 آدمیاں دا عشق محبت قول اقرار زبانی
 اچرک توڑی نال بنا ہو جاں جاں نوین جوانی
 جاں کوئی روز گزارن کٹھے کرن پریت پرانی
 جوش وڈ اتے گھانا وہلا جیوں کرہڑ دا پانی
 شاہ پری ایہ گلاں کر کے عاشق نوں تھجائے
 چلدے گھوڑے نوں جڑ چابک تا اوہدا آزمائے
 اندر عشق شہزادے والا پیا وگاوے چھریاں
 عشق اوہدا ازمایا لوڑے کر کر رمزاں بریاں
 دل وچہ صبر قرار نہ آپوں شاہزادے پر مردی
 عشق چھپائے یار نہ آزمائے دھن ناری دی مردی
 کئی طرح دے بولی طعنے شاہزادے نوں مارے
 شربت نیوں پکایا لوڑے ماری عشق آزارے
 چاٹ سلونی عشق چٹائے دلوں شہزادہ مٹھا
 تلخ جواب ترش رو کر دی پھکا جاوے ڈٹھا
 شاہ پری ایہ گلاں کر دی سیف ملوک حیرانی
 نموں جہان زمیں ول ویکھے فکر پیا دل جانی
 دھرت پھرو لے موہوں نہ بولے ہنجوں بھر بھر رووے

اکھ چرا پری ول تنکے جاں کوئی ویلا ہووے
 دیدے گریاں تے دل بریاں منہ پلچھی جھہ سکی
 شاید جیہڑی سچدی آئی آن آوہو گل ڈھکی
 دلبر مینوں نہ لاندہ عشق پسند نہ کردا
 کھوہ پئی سبھ کیتی کتری سکھ بنیاں زردا
 آپ دلوں میں پورے کیتے حق محبت والے
 ککھ میری اک ککھ نہ لٹھی لعل بنے وٹ کالے
 آسے آسے عمر گزاری جھلے خار ہزاراں
 مالی باغ نہ ویکھن دیندا آیاں جدوں بہاراں
 روڑا قہر قلور سرے تے سڑ دے تیج رلایا
 گرے گویا کھیت محمد جس دن ساون آیا
 ایہ دلیاں کر شاہزادے اوڑک آ سر چایا
 نا امید جہانوں ہو گے مرن اتے دل لایا
 شاہ پری نوں آکھن لگا تو بھر بھر رو کے
 ہو بے آس اوساس چلا کے جیون توں ستھ دھر کے
 ہے محبوب میرے دل جانی نہ کر ایڈ بے ترسی
 اے محبت میری نندیں رب عدالت کرسی
 میں عاجز نا طاقت بندہ وانگن حال خراباں
 ڈاڈے نال سلوتر کیی لائق نہیں جواباں
 مورت ویکھ اندر وچہ پیتا عشق تیریدا آرن
 چوداں برس ہوئے گھر چھڈے صورت ویکھن کارن
 دولت مال خزانے چھڈے تاج تحت سلطانی

ماپے لشکر بھیناں بھائی دوست یار جہانی
 عشق تیرے دے رستے اتے ثابت قدم ٹکایا
 دنیا تے ما فیہا کولوں چت چروکا چایا
 بن دیدار تیرے تھیں مینوں حرص نہیں کوئی آہی
 شمع جمال تیری پر پہتا مثل پتنگ سپاہی
 شکر الحمد شماروں باہر پاک خداوند تائیں
 صورت تیری دے باجوں جان نہ کڈھی سائیں
 رھڑے جہاز سمندر اندر ڈبا میرا ڈیرا
 اوجھوں بھی رب رکھیا مینوں تکلّاں سی منہ تیرا
 پھر رنگیاں دی قیدوں کڈھیا آپ خداوند سچے
 سگساراں دی شامت کولوں صحیح سلامت بچے
 پانی وچوں کتنی واری رھڑا بنے لائیوس
 بھکھا تساتے ترہایا رحمت نال بچائیوس
 یاراں سنے ٹلے پر بیٹھا جاں آفت چا کھڑیا
 اچن چیت ہوائیوں اڈوا پھیرندی وچہ جھڑیا
 پھیر جنھے سن مجھ نگلدے راتیں باہر نکل کے
 اس جانی کجھ سنگی مارے آپوں بچیوس چل کے
 مارے گئے تمنائی اوتھے ہور میرے ہمراہی
 اوس مصیبت بھاری وچوں رکھیا آپ الہی
 پھر جو باشک ناگ پہاڑوں پانی اتے آیا !
 دنب اسدا پھڑ چڑھیا اتے پھر بھی رب بچایا
 پھر جو اوجھوں کیڑے نکلے وڈے کھاون ہارے

میں بچیا اک ہور جناور اوہ کیڑے چن مارے
 جاں اوہ پکھی اڈن لگا پیر اوہدے میں پکڑے
 سے کوہاں دے پنڈے توڑی ہتھ رکھے کر تکلڑے
 اس تھیں بچیوں تاں اک آفت ہور وڈیری آئی
 باشک ناگ اجیہا جس نے جنگل جوہ جلائی
 اس تھیں بھی رب ثابت رکھیا سیک نہ لگا ماسہ
 پھیر بلائیں شیراں اندر رہیا جنگل دا واسہ
 ہر درندے تھیں رب رکھیا ہر سپوں ہر شیروں
 کتنی جائیں مارن والے کتنے ملے پکھیروں
 پھیر اک جو ہے واسہ آیا گرم مثل کربل دے
 پانی چھاں نہ لبھے لوڑی وانگ سی دے تھل دے
 ظالم بھکھ پیاس ستایا جان لبان پر آئی
 ناں مراں نہ جیواں پیاسا تنگ پیوس اس جانی
 ناں کوئی دس نہ بجھ تساڑی ناں سمجھے کوئی پاسہ
 کھا کٹاری مرن لگا ساں جاں ہویا بے آسہ
 اوجھوں بھی رب رکھ لیا سی آس ملن دی لاکے
 ہاتھ آن پلایا پانی اعظم اسم پڑھا کے
 پھر ملکہ دی قیدے والے کوٹ اندر ونج وڑیوس
 قادر پاک دتی سی قوت نال دیوے دے لڑیوس
 ظالم دیوی مریلے کولوں آپ بچایا سائیں
 ملکہ سنے ندی وچہ ٹھلیوس کانگ پئی دریائیں
 ناں رھڑیوس نہ ڈبیوس اوتھے رہیوس وچہ ایانے

پھیر سنسار لگا جد کھاوَن جڑیا تیر کمانے
 ہر ہر جا مرن دی آہی کوئی نہ جیون والی
 ہور بغیر انہاں تھیں کتنے وقت کٹائے والی
 جان بندے دی لئیوس نا ہیں بن دیدار وسالے
 ہن دیدار بجن دا ڈٹھا سخن کیستے کجھ نالے
 جے جہناں توں ہس ہس ملدوں ہو جانوں اتفاقی
 تاں مینوں بھی چنگا گدا جگ پر جیوں باقی !
 توں منہ کج اساں تھیں ستوں تسیں پرے پر پتوں
 مینوں مرن بھلا اس عمروں شالہ جگ جگ جیوتوں
 ناقص عشق بندے دا مینوں ذرا پسند نہ آیا
 بے اعتبار نام دھرایا بے وفا کہلایا
 اساں جیہاں دے منہ لگن تھیں تینوں شہرت آوے
 ایہو جیہا رب بنایا چنگا کون بناوے
 مورت ویکھ وفا یرانہ ایہہ کجھ میں تھیں ہویا
 صورت ویکھ نہ کرساں اگوں کی تدھ ہٹر ڈھویا
 دنیا اتے جیون میرا ہرگز کسے نہ کاری
 توں مطلوب دلے دا بیسیں تدھ نہ کیتی یاری
 یاری عمر سنواری میری آپ پریت نہ ہاری
 جس پتے سنگ نیتی آہی او ہو نماز گذاری
 لے لیا جو لیناں آہا لکھیا وچہ نصیباں !
 بے پرواہاں نال محمد زور نہ اساں غریباں
 دنیا اتے آون میرا یری کارن تیری

جس کم آئیوس ہوندا نا ہیں اس تھیں قبر بھلیری
 یاری اندر عمر گذاری ویکھ لئیں اک واری
 اتنہیں اکھیں تینوں ڈٹھا ہور نہ ویکھن کاری
 درشن لے کے جان وچھنی پنی آس ہماری
 تیرے کول محمد بخشا مرساں کھا کٹاری
 آخر تیک نہ ٹھسی تاں بھی عشق میریدا رشتہ
 فتر تیرے وچہ لکھے گا گردن خون فرشتہ
 جاں رب سچا قاضی ہوسی آپ عدالت کر سی
 اس دن اٹھ تیرا لڑ پھڑساں عشق میرا تدرسی
 جل جہان سنے گا قصہ عشق ہووے گا ثابت
 شاہنشاہ عدالت والا کر سی آپ عدالت
 اس دنیا پر چار دہاڑے کوئی ہس سی کوئی رو سی
 اوس جہان اساڈی یاری اللہ بھاوے ہو سی
 ایہہ گلاں کر کچھ کٹاری مارن اتے ہويا
 شاہ پری نے معلم کیتا ایہہ مويا کے مويا
 وال اوہدا نقصانی ہويا جان میری ٹٹ جا سی
 میرے کارن جھاگ قضيے آیا ہو اودا سی
 ظالم عشق میرے تک آندا متے کٹاری کھاسی
 عاشق باجہ محمد بخشا کیکر حسن سہاسی
 ایہ مويا تاں میرے بھانے پیسی جگ ہنیرا
 اس تھیں باجہ اک پلک جگت تے مشکل رہنا میرا
 شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہ یار موافق

روئے زمیں تے اسدے جیہا نہ کوئی دوجا عاشق
 عشق محبت میری اندر صادق مرد بھلرا
 ایسا سوہنا یار مویا تاں پیسی جگ ہنیرا
 شاہ پری نے نال شتانی ہتھوں خنجر پھڑیا
 کہن لگی شاہزادے تائیں گل سنیں اک اڑیا
 جس جھڑے دا شاہد نہ ہووے قسموں سچا کردا
 کرتوں قسم یقین لیاواں خون کریں کیوں سردا
 سچا کوڑا معلم ہووے قسموں دانشمنداں
 مسلمان یقین لیاواں کرن جدوں سوگنداں
 جے کوئی کوڑی قسم اٹھاوے سو ایمان کھڑاندا
 قسم کرا جو منے نا ہیں دین اوہدا بھی جاندا
 آدمیاں تے جناں سبھ نوں دین ایمان خزانہاں
 جو ہارے سو خوار ہمیشہ اندر دوہاں جہاناں
 جے مدھ سچ دلے وچہ ایہو جیکجھ کہیں زبانون
 کر کے قسم منا من میرا مرناں ہیں کیوں جانوں
 جے توں سچا عاشق نکلیں تاں مینوں بھی بھانویں
 مویا ہویا مڑ جیویں نا ہیں داغ میرے دل لاویں
 ایہ کوئی شرط عشق دی نا ہیں مرناں کھا کٹاراں
 کر کے ضد کرن کم ایسے بھدریاں چھری ماراں
 سیف ملو کے کہیا بی بی توں ہیں بہت پیاری
 تیری قسم اساڈے بھانے سبھ قسماں تھیں بھاری
 پر جے ہور کراویں قسماں تاں اوہ بھی میں کرساں

سچ کہاں تے قدم تیرے پر ہتھ درے چادرہاں
 دھوڑ مبارک قدم تیرے دی جو ہے سرمہ میرا
 پہاں قسم اسے دی بی بی عشق کماں تیرا
 نیاں ولیاں دی جو بیعت قسم اوہدی پھر چاواں
 پھیر پیو دا متھا بی بی عام شاہ جس ناواں
 پھیر کہاں میں قسم رے دی جس سبھ عالم پایا
 واحد لا شریک ہمیشہ نال جیاں ناں جلیا
 دینھ چن جس نے روشن کیتے آ پنوں خود نوروں
 حسن محبت تینوں مینوں کیتی بخش حضوروں
 بے پرواہی لاڈ تکبر محبوباں سنگ لایا
 منت داری گریہ زاری عاشق دے بھا پایا
 جو میں حال حقیقت اپنی تینوں آکھ سنائی
 چو سچ ایویں ہی گریہ زاری عاشق دے بھا پایا
 سفر قصبے جتنے جھاگے سبھ جھاگے تھہ کارن
 درد فراق تیرے دا سینے ہر دم تپدا آہرن
 تیرے ملنے باجوں دوئی غرض مراد نہ آہی
 چایا غم دا بھار سرے تے سٹ دنیا دی شاہی
 اس گلے وچہ جیکر ہووے شک شبہ اک ذرہ
 حیف مینوں ایہ پک مرداں دی سر پر دھرن مقررہ
 پکاں مرداں دا جو قبضہ ہتھ میرے وچہ پھڑپھا
 ناں مردی وچہ گنیں بی بی جس دن کوئی لڑیا !
 گاتر گل دا کمر لکے دی جو بدھے دل جانوں

مرداں اندر لکھن ہووے ہاسے تے نادانوں
 جب لگ جان جسے وچہ میری ایہ امیدیں آساں
 قدم تیرے پر صدقے کرساں پکا عشق کماساں
 نالے جو دودھ ماؤ مینوں کو چھڑ وچہ پلایا
 اس دی بھی سوگند اٹھاواں چاہساں عشق کملایا
 جد تک ہوگ حیاقی باقی تہہ ول کنڈ نہ پھیراں
 چاہ محبت گھٹ نہ کرساں نویاں نت ہو سیراں
 مفت نعمت جس نوں لہے اوہ نہ قدر پچھانے
 مر مر کے تہہ آوے جس نوں دائم قیمت جانے
 دوزخ تھیں جو جنت جاوے تارک نہیں شکردا
 دوزخ بھاہ وچھوڑے والی یاد کری نت ڈردا
 سیف ملو کے قسماں چایاں شاہ پری دل لایاں
 پکی ہوئی پریت پیاری اس بھی قسماں چایاں
 آکھن لگی اے محبوبا توں مقصود جہانی
 دلبر تے آرام روے دا خاصہ دل دا جانی
 یار اتے غم خوار غماں دا ہیں دلدار پیارا
 دارو درد دے دا تو ہیں دکھ ونڈاون ہارا
 میں بھی آکھاں قسم اٹھا کے قادر جل جلا لوں
 ظاہر باطن دا جو سائیں واقف ہر ہر حالوں
 سبھ خلقت دے معلم اس نوں گلاں کم دلیلاں
 سکھیاں تائیں دکھ سہاوے پاوے دخت اسیلوں
 باغ بہار کتابوں پڑھ کھان بادشاہانہ جئے

لا کے داغ محبت والا چادر ویش بنائے
 جس دا کم غریب نوازی نالے بے پرواہی
 معشوقاں تھیں عاشق کروا ہیر ڈھونڈندی ماہی
 تن حویلی توں وچہ بلی جان مکان تمہارا
 میں مر چکیاں سچ کر منیں سیف ملوکا یارا
 سختی رنج مصیبت جانی دکھ تھیے بھارے
 سفر عشق دے اندر جھلے بہتے تدمہ بچارے
 اگے کسے نہ جھلے ہو سن اتنے ظلم پر مردے
 توڑے ہو ہو گئے بتیرے صاحب درد الم دے
 شاہ پری پھڑ رہ نہ سکی عشقے صبر تروڑے
 سیف ملوکے دے گل لگے منہ میلے انگ جوڑے
 شاہزادے دے موہیں اتوں لے پیار نہ رجدی
 مل مل یارے شکر گزارے گھڑی غنیمت اج دی
 پھیر پری فرماون لگی قسم مینوں اس ذاتوں
 جس وچہ غلط نہیں اک ذرہ قدرت اسم صفا توں
 جتنی تدمہ ظہیری کئی نال محبت میری
 اس نالوں بھی بہت اسانوں طلب محبت تیری
 لوں لوں اندر تو ہیں تو ہیں دل بھی تیرا خانہ
 جس دم دا توں ملایا بلی کیتا لکھ شکرانہ
 جو دن باجہ تیرے تھیں گزرے یاد جدوں اوہ آون
 سے افسوس انہاندا مینوں تدمہ بن کیوں دہاؤن
 اگلے روز حیاتی والے مشکل سدے مینوں

شالا یار بنا ہو ہوویں میں در پاواں تینوں
 ایسے طرح کریندی باتاں وردوں لاڈ پیاروں
 اکدو جے دا سر منہ چمن کرن غماں دا داروں
 غم اندوہ جو گزرے آپے کڈ ہن باہر ضمیروں
 کوس کسے نوں دسین دلا سے دکھ وڈن دلیکروں
 حرص محبت بہت دوہائی ہتھ مارے دل کھچوں
 بعضے ہور محابے بھائی دور ہوئے سن وچوں
 سیف ملوک کریندا رمزں کیسے بول عجائب
 جاں اوہ موہون کڈھن لگئے دل وچہ ہوندے غائب
 شاہ پری بھی کرے مزا خاں عاشق دا دل لیندی
 کہندی ناریں وچوں حرص گھنی مدھ گھنیری
 شہر زناں دی بی بی جیہڑی اوہ بھی نیگم تیری
 ہور زنگن شاہزادی نالے رکھدی حرص گھنیری
 ہور جنہاں توں ڈٹھواں آکھیں نام تیرا لے جیون
 سبھو مدھ محبت والا یاد تینوں کر پیون
 اک تھیں اک چڑھندیاں سبھو صورتمند جواناں ! !
 حرص انہاں دی تروڑ کریں گامی اک نال یراناں
 سیف ملوک ہس کے کہیا سن بی بی شاہپرے
 حسن تیرے دا کوئی نہ ثانی جے جگ کٹھا کرے
 جے ہر جون ہزار اٹھاراں خوب شکل بن آون
 سبھ ہوون محبوباں ناریں حوراں وانگ وکھاون
 ہار سنگار پوشاکاں سچیاں بنت بنا بنا کے

سبھو مینوں بخشے سائیں حاضر ہوون آ کے
 قسم رے دی وال میری توں سبھو گھول گھلوں
 تیرے بلجہ نہ ہووے کسے ول پلک اک اکھ لگاواں
 سچ پچھیں تاں دساں تینوں اصلی گل اندر دی
 حال میرے دی چھہ ہمیشہ ایہ دعائیں کر دی
 ربا وعد نال اساڈے تہہ دیدار دن دا
 یار میرے دی صورت بن کے دسیں تاں من مندا
 انہاں گلاں نال شہزادے ٹھگیا جیو پری دا
 حب محبت ہوئی زیادہ کد ہن عشق جری دا
 اس ویلے فرماون لگی اے دلبر شہزادہ
 میں اک گل کراں بے بھجیں دل دا رکھ ارادہ
 شاہزادے فرمایا بی بی کھول دسو گل کر کے
 کون ہوواں بے سنساں نا ہیں کن دے دے دھر کے
 میرے نال کریں توں گلاں ہوراں تھیں کی لوڑاں
 ایسی مراد لئی میں مردا جھلاں دکھ کروڑاں
 انہاں گلاں دا بھکھا تہا رھڑیا اندر نیراں
 بادشاہی دی دولت سٹ کے رلیا وچہ فقیراں
 آب حیات برابر مینوں بات تہاڑی مٹھی
 تھکن ڈھونڈ سکندر جیسے کد لے بن چٹھی
 کیتا رب نعیا مرا وانگ الیاس خضر دے
 اپن چیت لدھا اید چشمہ بھلے رنج سفر دے
 بات کہو اج رات خوشی دی جہات تاں جد پائی

داد دتی فریاد میری دی رب مراد پچانی
 شاہیری فرماندی لالہ توں جانی دا جانی
 اکھیں دی روشنائی نالے جو بن دی زندگانی
 جو تھہ چوہداں برساں اندر رنج مصیبت پائے
 مینوں اک دیدار تیرے وچہ سارے دینے آئے
 صورت سخن آواز تیرے نے نال میرے جو کیتی
 چوہداں برساں وچہ نہ تساں اتنی ہو سی ہیتی
 بسم اللہ والحمد للہ کہیا سیف ملو کے
 آتش شوق میری دی تھہ دل بھکھ پئی سنگ پھو کے
 عشق میرے دا آہرن بھکھیا چنک اٹھی وچکاروں
 اچن چیت تیرے گھر اندر جا پئی وچہ داروں
 یاری تے لگ گئی اساڈی کپی کھری پیاری
 پرہن کر کجھ حیلہ سازی ملے سہاگ کواری
 میں تیرا توں میری ہوویں جان چھٹے اس غموں
 میں عاجز پردیسی اتھے عاری ایسے کموں
 دیواں پریاں نال نہ چلدا میں آدم دا چارا
 جتول جائے چھپن نہ دیندے ڈھونڈ لیں جگ سارا
 شاہپری نے کہیا میاں کی چارا میں کرساں
 جے کجھ پتہ دیواں نوں لگا بدی تیری لے مرساں
 ترے لکھ پری میرے سنگ آئی ناں میں اک اکلی
 جے کجھ معلم ہووے انہاں نوں ایہ آدم سنگ رلی
 تیرا میرا ایہ رل بہناں جے اک ذرہ جانن

دوہاں تائیں مار گواون رتی رحم نہ آنن
 یا ماں باپ میرے نوں دس تاں اوہ غصہ کھاو
 بی بی لیاں وانگر مینوں گھروچہ قید کراون
 آون دین نہ اتھے مینوں دت نہ ہووے میلا
 مجنوں ہارا جاڑاں اندر مرےیں اک اکیلا
 مینوں داغ فراق تیریدا دھوتا ہول نہ جاسی
 میرا تیرا محرم ہو کے کون پیغام پوچاسی
 سیف ملوک کہیا سن بی بی اکیں دی روشنائی
 پھر بھی ہتھ تیرے تدبیراں میرے وس نہ کائی
 آدمیاں دے کم نہ چھپدے ہوندے باندے باہر
 پریاں بن کرن کم جیہڑے کوئی نہ تکتا ظاہر
 سیف ملوکے دا منہ چم کے شاہ پری فرماوے
 اک تدبیر میرے دل آئی جے اوہ تینوں بھاوے
 شہرستانی سیمیں اندر رہندی پھوپھی میری
 سرو بانوں اس نام میرے تے کر دی حرص گھنیری
 دو راوی فرماندے پھوپھی اک کہندا سی دادی
 شہرستان کہن اس جائے بعت بازادہ دادی
 مہر افروز اوہدے ہے ناداں ایہ راوی فرماندا
 کس دی گل تے پہرا دیئے دل فکراں وچہ جاندا
 اوہ دو راوی ایہہ اکلا کس دی کراں حمایت
 بھلا اکلے دا اپراہ اس دی لان رویت
 کہیا پری نے پتے پھڑاواں سیف ملوکا مردا

شہرستان ملک نوں کہندے ناؤں دم غول شہر دا
 رہندے بین ہمیشہ اوتھے غول وڈے دو بھارے
 پانی وانگن پیون اگے آدم مارن ہارے !
 راکھش آدم کھاؤن والے ہور عفریت بلائیں
 رستہ مارو دوزخ وانگر آتش گرم ہوائیں
 پینڈا دور وار مصیبت مشکل راہ اجاڑاں
 آتشیں پہاڑ راہے وچہ کردا ساڑاں ساڑاں
 دریا جوشاں نالے اگے شہر گلیم گوشاں دا
 ایسا پندھ نہ چلیا جاوے مارے تخم ہوشاں دا
 جے ایہ رستہ پندھ چلیں تے پہنچیں اوں مکانے
 جا کر دادی میری اگے عرض اپنی گزراں
 رستم ، سام ، سکندر والی جے توں کریں دلیری
 زال مثال نیحال نہ ہووین وکھ زوال ہمیری
 دیو سفید سیاہ تک رتے خوف نہ لگی رتی
 آتشیں پہاڑوں لنگھیں دیہی غموں کر تتی
 سیف ملوک کہیا ایہ رستہ مشکل پندھ سنیدا
 بن ساتھی ہمراہ بندے تھیں کیونکر آساں تھیندا
 کہیا پھیر بدیع جمالے ناں کو خطرہ جھورا
 نال تیرے عفریت دیاں گی چا گھر سی کر زورا
 اللہ بھاوے ونج پوچا سی صحیح سلامت تینوں
 دادی میری خاطر کر سی ہے توقع مینوں
 اگے دانشمندا کابر عاقل سگہڑ سیانی

آدم بچیاں نال محبت بہت کرے اوہ رانی
 آپوں بھی اوہ آدم زادی بھروس آدم زادہ
 تیری نال ہتھوں کجھ کرسی حب احسان زیادہ
 مدھ بے ایڈ قضیے جھاگے سفر مصیبت تکے
 عشق میریدے مارے ہوئے درد رکھاہدے دھکے
 صورت سیرت تیری نکسی سنسی ذات صفاتاں
 بجھ کشالے مہریں آوے جاں مدھ کہیاں باتاں
 ایہ مشکل رب اس دے پیروں متے آسان کریسی
 ماں پو میرا منسن اس دی جو فرمان کریسی
 شاہ شاپال اوہدی گل مندا نالے میری مائی
 مت تیرے پر راضی ہو کے چاکرے کڑمائی
 پھیر بدیع جمالے کہیا سن توں پیارے میتا
 کتنے تھان ڈٹھے مدھ اگے سیر عجب کیتا
 پرے سارے عالم لوڑیں تک مڑیں سبھ جانیں
 شارستان جیہیاں کد لبھن تھان مکان ہوائیں
 لیکن رستہ خطرے والا سخوں سخت مہمیاں
 کی کجھ حد سناواں موہوں مشکل پنڈھ عنطیماں
 دریا جو شاں ٹھاٹھاں مارے حال اوہدا کی آکھاں
 کالے پرہت روئے زمیں دے اس وچہ پین بے لاکھاں
 موج طوفان اوہد یوچہ ڈبن کدھرے نظر نہ آون
 سارے گل کے مٹی ہوون ریت مثل رہڑ جاون
 آتشین پہاڑ جو اگے اس دی حسد نہ کائی

جے سی مرغ اڈے ہو اچاناں اسماناں جانی
 تابش سخت اوہدی تھیں سڑکے ہوندا مثل کباباں
 اچے ہو لنگھن اس راہوں نہیں مجال عتباباں
 کی گل کراں گلیم گوشاں دی اوہ ولایت بھاری
 ذوالقرنین سکندر نے بھی کر کر زور نہ ماری
 جو کوئی اوس ولایت وسدے سبھ ڈراون والے
 وڈے قد حسالوں باہر بہت زور آور نالے
 سو قلاج اچے قد بعضے دو دو سے قلاچاں
 بہتا چھوٹا قد انہاں دا چالی گز میں جاچاں
 ناں کوئی کپڑا لیڑا اتے ناں کوئی پلنگ چٹائی
 اک کن پیٹھ گھٹن اک اتے سوندے نیندر آئی
 اوہ انہاں دا شہر ولایت چالی دن دا رستہ
 کون کوئی لنگھ سکدا اچھوں مارن کرن شکستہ
 آتشیں پھاڑ اگیرے پینڈا اک مہیناں
 جتول تیکے اوہو دسدا نظر نہ پون زمیناں
 تر یہیں مہاں دا پینڈا اگے جو دریا جوشندہ
 جو حیوان اوہدے وچے آوے کوئی نہ رہندا زندہ
 غول اجاڑی دیو مریلے راکش بشیر کالے
 ویکھن سات نہ رہندی باقی دہشت جند نکالے
 جے سومرو زور آور ہووے بہت دلیر بہادر
 ہیبت کھا رہے مڑ ثابت نہیں کسے دا بادر
 سیف ملوک ہویا سن حیران بہت اندیشہ کردا

سب دا ڈنگیا آکھ محمد سیلے کولوں ڈردا
 اگے بھی میں ڈھیر بلائیں گاہ اتھے تک آیا
 پر اگوں دس پائیو جیہڑی اس نے بہت ڈرایا
 کی علاج ہووے اس کم دا بری مہم ایہ آئی
 آخر منزل سخت محمد بچ کے نکلے کافی
 ساہن کام پہاڑ اگے دا غصہ دریا جو شاں
 حرص ہوا ہمیشہ ننگے وانگ گلیمے گوشاں
 بھکھ نیندر دو غول وڈیرے آتش بیون ہارے
 ہور بلائیں شر نفسانی سمجھ رمز پیارے
 جے سبھناں دے سرتوں لٹکھے چڑھ دیوے دے کاہندے
 دیو مطیع ہووے جس ویلے کھل وخن سبھ باہندے
 دستاریز بجن دی لے کے پنچے کول ویلے
 واصل کرے محمد بخشا تاں اوہ کر کر حیلے
 پھیر پری نے کہیا اگوں چنتا نہ کر شاہا
 جو عفریت تیرے سنگ لاساں اس اگے کی راہا
 اوہ بھی اکس پری پر عاشق دیساں اسد الارا
 چاہیں چاہیں کھڑی تینوں پندھ سکھا لا سارا
 وادی بھی نہیں ایسی اگے کوڑی پھکی کھٹی
 مٹھی اتے سلونی ہو سی جاں دس سین رنج کٹی
 میں بھی چٹھی اپنی تینوں لکھ مہا ساں پلے
 کول اوے دے جاہ پیارے مت واہ کوئی چلے
 سیف ملوک کہیا سن بی بی جی جگ دشمن ہووے

توں تہن تاں خوف نہ کوئی عاشق اٹھ کھلووے
آکھے ہانجھ سمندر گاہے جنگل پریت کالے
ہن مدھ آپ زبانوں کہیا ٹرسن یار سکھالے
اک اک قدم اتے جے ہووے سو سو بشیر کالا
جتل یار کہے میں ٹرساں مول نہ کرساں نالا
عاشق موتوں ڈر دے نا ہیں پتہ انہاں نوں لگا
موت نہیں اکوار مویاں نوں چہل آفت دا اگا !
کہیا پھیر پری نے شاہا کراں ضروراں تینوں
چیتا چیتا بھیت اساڈا دسیں نہیں کسے نوں
ملکہ بدرہ ماؤ انہاں دی اگے کتنی ویری
میرے اگے کر کر تھکیاں بہت سفارش تیری
خوبی صفت ثنا تیری تے نالے عشق تیرے دی
درد کہانی دس دس رہیاں کامل صدق تیرے دی
پان سوال آرزوئی ایہو کر کر منت زاری
سیف ملوک نوں شاہ پرینے دیہ دیدار اک واری
گل انہاں دی اہے نہ منی موہوں نہ کیتی آرے
نہ نہ کر دی ہاں اج توڑی بھار گھتاں نت بھارے
توں بھی پھیر انہاں نوں آکھیں کیویں پری دسالو
جانی نال ملاؤ جانی قول زبانی پالو
جیوں جیوں توں کرسیں تنگی تیوں تیوں منتاں کر سن
چاہڑ احسان انہاں تے دس ساں ظاہر ہو کے درشن
مت کوئی بھیت انہاں نوں دسیں میرا بھار نہ رہندا

میں شرمندی ہو ساں توں بھی پچھوں تا سیں کہندا
 ہلا ہلا شہزادے کہیا بھیت نہ کڈھاں ذرہ
 جو تساں فرمایا اس تے کرساں عمل مقررہ
 قول قرار کیتے پھڑ پنچے قسماں عہد پکائے
 شاہ پری تے سیف ملو کے پکے نیوں لگائے
 ڈیرے نالوں وکھرا تنبو شاہزادے سی لایا
 ہو الگ اوتھے سی بہندا درد فراق ستلایا
 اس تنبو وچہ دوہاں جیاں کٹھیاں رات گزاری
 غم دی تھاں ملی سکھ صواواں رحم وہیا سرکاری
 قول قرار یرانے والے کیتی خاص تسلی
 صادق صبح دھن پر آئی شاہ پری اٹھ چلی
 گل باباں گھت ملے پیارے مڑ مڑ وداع کریندے
 منہ متھے ہتھ چمن دوویں دل ولے کر دیندے
 جھبڈے جھبڈے پھیر ملن دی آس دوہاں دل آہی
 تاں کجھ رہیا لفافہ اوتھے صبر نہ ہو یا راہی !
 شاہ پری مڑ چوری چوری تیج اتے آسوئی
 دل وچہ یار موہیں پر پلا نیند کی جانے کوئی
 وچو وچہ کلجیا کھائے اچا ساہ نہ بھر دی
 اکھیں میٹ دراز ہوئی سی ایہ مردی کہ مردی
 پلاتاں بنجوں بھر روئے نظر کریندی سارے
 جاں اوہ دلبر نظر نہ آوے بھڑکے بھاہ دوبارے
 لوکان بھانے نیندر مٹھی ہوئی بیہوش اوہ تتی

جند نمائی درد وچھوڑے سولی اتے چاہڑی
 روشن روز جگت دے بھانے مینوں مول نہ بھاوے
 کیویں رات پوے اس روزوں شوہ دل تتی جاوے
 کدی حیا کھلن پر آوے کدی کرے ستاری
 سیف ملوک ملے جند چھٹے جاوے درد قہاری
 موہوں چپ اکھیں پر پردہ بے طاقت تن سارا
 لوں لوں اگ پریم دی بھڑکی دل وچہ یاد پیارا
 کھلے وال بیحال پٹی سی سخت غماں دی ماری
 بیدل دا کس دیدن پایا بریوں بری بیماری
 سیاں بھانے تیج خوشی دی ستی سکھ کواری
 باہروں با آرام محمد اندر چڑھی غباری
 عاشق نیند بھری کد سوندے نیون جہاندے پکے
 میٹے نین موہیں پر پلا کی ہویا جگ تکے !
 فجرے نین غبار آلودے دوڑے بھورے ہوئے
 کھول ڈٹھے تاں یار نہ ڈٹھا اندر و اندر روئے
 بنجوں ڈھلکے اکھیں مل کے بیٹھی کر ہشیاری
 موہوں ہاسہ خوشی نہ ماسہ دل دی دل وچہ ساری
 موہوں ہے بھیت نہ دے پون کیجے چھریاں
 نال سیاں دے کرے زبانوں جو کجھ گلاں ٹریاں
 اوہدر سیف ملوک شہزادہ رو رو آہیں بھر دا
 اکثر آس رے دی اتے پھیر تھل کردا
 کیتا وضو شہزادے اٹھ کے لگا پڑھن دوگانہ

جو جو طلب کسے نوں آہی کھا لیا من بھاناں
 شاہزادے تے شاہ نگر دا تخت اکی پر آہے
 رل کے کھانا کھلدا دوہاں نال دے دی چاہے
 کھانا کھا ہوئے جد ولے حکم ہویا درگاہوں
 بھر بھر دیون ساقی سوہنے پین پیالے چاہوں
 ساعت گھڑی گذار خوشی دی اٹھیا شاہ نگر دا
 سیف ملوک اگیرے آیا رخصت کردا کردا
 رخصت کر کے پھیر شاہزادہ ڈیرے اپنے آیا !
 ملکہ بدرہ ماں اونہاں دی آمڑ پھیرا پایا
 شاہزادہ تعظیماں کر کے نیوں نیوں ہویا سلامی
 منہ بکل وچہ لے کے بیٹھا جویں غمناک تمامی
 ملکہ نے فرمایا شاہا جاء نہیں ایہ غم دی
 گئی ہجر دی رات ہن ایہ تک صبح وصل دی دھمدی
 ایہہ جاگہ خوشحالی والی چھڈ اندیشہ بھارا
 تھوڑا جیسا صبر کریں تاں ملسی یار پیارا
 چوہداں برساں اندر جو مدھ پیتے زہر پیالے
 صبر کریں تاں وٹن ہوسن شربت شہدے والے
 آہو راہ عشق دے اندر نا ہیں نا امیدی
 کالی راتے وچوں نکلے اوڑک روز سفیدی
 شاہزادے نے بیدل ہو کے منہ کر ماناں
 ملکہ نوں فرمایا بی بی قول تیرے کی جاناں
 کی تکرار میرے سنگ کر کے دیو تاں مروایا

دن دن صبر دسالو آگوں جاں اوہ ویلا آیا !
 کچرک توڑی جھوٹھ مدارا کچرک ٹری ٹھگی
 اوڑک تسیں جواب دیہو گے پری نہ آکھے لگی
 اج کل پری تساڈے گھر وچہ پھر بھی قول نہ پالو
 جاں اڈ باغ ارم وچہ چاسی کیکر منوں دسالو
 پھیر تسیں ہو یسہو سچیاں صبر کرا سو مینوں
 مڑ آون دیہہ شاہ پری نوں درشن دیسی مینوں
 بس میرا کجھ وس نہ چلدا کی تساڈا کھوہناں
 ملے دا کی زور محمد نس جاناں یارو ناں
 اٹھ کھلیاں اوہ سبھو جنیاں کر کے گرم تیاری
 جا بدلیج جمال پری نوں آکھن وارو واری
 ملکہ بدرہ منت زاری ترے بے شمارے
 کر کر تھکیاں شاہ پری نے مول نہ کیتی آرے
 ماں انہاندی سڑ کے بولی ہے دھینے شاہ پرینے
 ایڈا مان گمان نہ گریئے ڈاڈے کولوں ڈریئے
 رب تکبر بھاوے نا ہیں چور کرے مغروراں
 جادوگر آسمان چرو کالاہ چکا کئی اوہراں !
 جس ول نال حقارت تکیے کر کے کبر اندر دا
 چاہے تاں وس پاوے اسدے لاڈکی زور آور دا
 اوڑک دودھ میرا تده پیتا حدود دھاندی بھاری
 میری بھی اک گل نہ منیں لوک تسیں ہتھیاری
 سانوں ایہ جوان شہزادہ بہتا ہے دل پڑیا !

شالا تیرا اس دا ہووے لیکھ دھراؤں جڑیا
 پری کہیا کی ہویا مائی جے چت تیرے لگا
 پر میرے ایہ لائق تاہیں ناں کوئی پچھاگا
 راہیاں راہ چلیندیاں تائیں مفت دیدار نہ دیساں
 ہور کوئی فرمائش کر سو سر پر چشم منیساں
 سبھناں کہیا ساڈے پچھے دیہ دیدار اک واری
 رکھ امید اتے پت ساڈی کریں مروت بھاری
 ملکہ خاتون منت کر دی مڑ ٹھوڈی ہتھ لائے
 من سوال اساڈا بھینے فکر دے دا جائے
 قسم تینوں اس دودھ دی جیہڑا پتیو ماں میری دا
 دیہ دیدار اونہوں اوہ پکا عاشق شکل تیری دا
 سختی سفر مصیبت بھاری محض جھلی تدھ کرن
 نا امید ہویا مرجا سی بھلا نہ عاجز مارن
 شاہ پری منہ پکا کر کے متھے نوں وٹ پایا
 نا محرم نوں منہ نہ دساں کیوں تدھ جی اکایا !
 ملکہ خاتون روون لگی میں ہن جھوٹی ہوئی
 اتھے اتھے ہاں شرمندی کسے جہان نہ ڈھوئی
 اس گھر آون نالوں مینوں قید آہی اوہ چنگی
 یا دریا اندر ڈب مردی موت لبھے اج منگی
 گل اساڈی تدھ نہ منیں قیمت قدر نہ پایا
 ٹر ٹر کرو تسیں ہم سنتے او ہو لیکھا آیا
 شان تیرے داکی گھٹ جاندا صورت دا کی گھسدا

جو بن حسن تیرے نوں بی بی کوئی نہ آہا کھسدا !
 کی ہو یا اک واری توں بھی ساڈی گل منیدی
 مائی بھی مدھ راضی ہوندی ہے اک درشن دیندی
 غصے ہو پری بھی کہندی لوک تسیں ہتھیارے
 مرد بیگانے دیہو کواری ایہو بھائی چارے
 ایسے کارن مائی مینوں بن کے ماں دھرم دی
 گھر اپنے سدو اندی رہندی خبر نہ ایس بھرم دی
 مائی بھلی ساڈی مائی بدرہ بھلی سہیلی
 گھر وچہ سد کرو ایہ ول چھل خوب تساں گل میلی
 جے کرماں پو میرے جانن ایہ منصوبہ بازی
 پھیر ضرور تساں ول ٹورن نال محبت تازی
 جے اکواری پردے کجے باغ ارم وچہ جاواں
 ایس ساڈی نیتی کچھے کاہنوں مڑ کے آواں
 لاجواب ہو یاں اس سخنوں ماواں دھیاں ترائے
 مدت دی گل رکھی جاگی تروڑ نہ رب کرائے
 ملکہ روندی ویکھ مائی نوں بہت لگا دل مندا
 غصہ گج اندر وچہ آیا ہو چکا ہن دھندا
 اکھیں لال رتو بھر آیاں مارے نیر اوچھلے
 غضب الہے تن من کنبے رس گھرے ول چلے
 دل وچہ کہیا بدلع جمالے انت نہیں ایہ چنگی
 ماں کہیا دودھ پیتا اس دارس چلی کر تنگی
 راتیں اوہ ونے ایہ کارن ویکھو مکر زناں دے

مایاں دایاں سنگ سیاں نوں دیہن نہ بھیت مناں دے
 خوب کہیا داتا کسے نے سچ اکھان پرا ناں !
 دوہے بحر وچوں الٹا کے آیا بیت سناں
 رناں چنچل ہار ہمیشہ چنچل کم کریہن
 دیہیں ڈرن پچھاویں کولوں راتیں ندی تریہن
 وچہ قرآن کہے رب سچا مکر زناں دے بھارے
 گن گن کے لکھ دے ناہیں میں بھی ڈر دے مارے
 مت کوئی نار سنے کھا غصہ کرے چلتر کائی
 گھسن گھیر کسے وچہ پاوے ڈوب دیہے دانائی
 ہور نہیں کوئی زور انہاں سنگ ہادی دے پناہاں
 چھڈ کراں دی گل محمد جھبڈے چل اگاہاں
 ویکھ بدیع جمال انہاں ول آکھن لگی ہس کے
 مائی بھنیوں خفا نہ ہوو چا جاساں منہ دس کے
 کر کراں میں کتول جاواں تساں واڑ چھکائی
 جو گل تساں نکالی موہوں سر پو منی آئی !
 ائی سدھی تساں منائی میں راضی ہو منیں
 پرے میں بھی پکڑی کوئی ہون نہ دیساں کنیں
 خاطر بہت تساڈی آہی وڈی زمیں آسمانوں
 خواہ مخواہ منیں گل تابیں جانوں دلوں زبانوں
 مائی نے فرمایا دھیے جویں توں راضی رہیں
 کون تیرے تھیں چنگا سانوں کرساں جیکجھ کہیں
 ایہ گل شاہ پری دی سن کے سبھناں ہوئی شادی

جھبڈے جا شاہزادے تائیں دیہن مبارکبادی
 خوشیں خوشیں چاہیں چائیں ملکہ آئی بھنی
 سیف ملوکا ہووی مبارک شاہ پری گل منیں
 درشن تینوں دینا کیتوس کر احسان اسان تے
 دکھ گئے سکھ بخشے مولی کیتے کرم تسان تے
 اس گئے وچہ بل بل پون چھلی خبر نہ کائی
 ساری راتیں رہے اکٹھے یاری پریت پکائی
 اس ویلے پھر ملکہ خاتون بہت دلوں خوش ہوکے
 شاہزادے نوں جوڑا آندا لایا سر منہ دھوکے
 خوب لباس نفیس پوشاکی مشک معطر رنگی
 بے لکھ کراں بیان صفت دا پھر بھی اس تھیں چنگی
 لال جڑاؤ تاج سرے دے گوہر قیمت داراں
 دل دے دیدے بھی تک ساہنواں جہلان نہ چکاراں
 موتی مروارید زمرہ لعل نال لپیٹی !
 شاہزادے دے لک نبھائی خوب جڑائیو بیٹی
 کیتا زیور زیب شہانہ بے کجھ ہوندا سارا
 زینت حسن اونہوں بس آہی نہ کر بہت ککارا
 عقل علم ادراک صفائی صفتاں سبھ کمالاں
 خوب پوشاک نورانی صورت ہويا شاہ جمالاں
 بیٹھی پری اکلی جائی کر کے تھاں آمادہ
 ملکہ بدرہ ماں انہاں دی لیا شاہزادہ
 جیہڑے رنگ محل اندر سی دلبر پلنگ وچھلایا

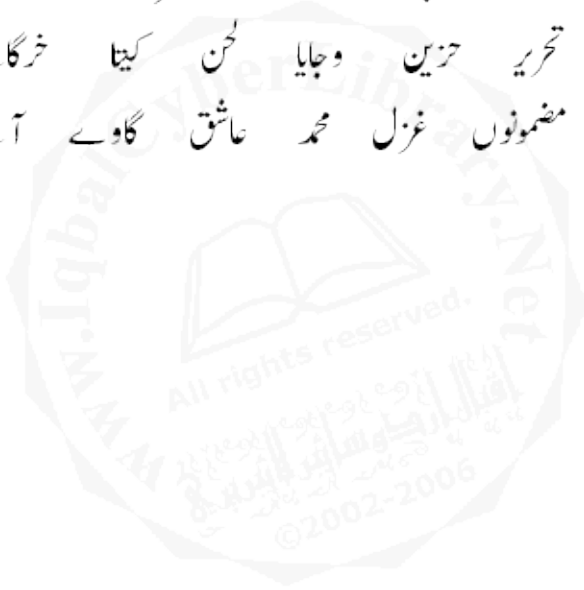
سیف ملو کے نوں اس جانی ونج حضور پہنچایا
 کر تسلیمیاں تے تعظیماں جو کجھ ادب دی
 عاشق جاء سلامی ہویا آس لگی مطلب دی
 جھلیا اٹھ سلام پری نے کر عزت تے پایا
 بسم اللہ بسم اللہ کہندی جیو آیا جیو آیا
 میں صدقے میں صدقے کیتی نال تواضع بولی
 جس رستے توں ٹر کے آئیوں اس راہے توں گھولی
 ناں ملیے تاں ملیے ناہیں جے ملیے تاں ہس کے
 مٹھا بول اندر وڑ لیے عاشق دا دل کھس کے
 پچھوں جی کجھ کرناں ہووے کریے اپنا کر کے
 اول نال محبت رہیے اگے اس دے مر کے
 نال تواضع کر اشنائی جیو جدوں دس کریے
 لاڈ مخول تکبر جھلے جو اس دے سر دھریے
 جاں اس روز شاہزادے ڈھٹی سندر شکل پری دی
 چوہدویں دا چن پھل گلابی اصلوں نقل پری دی
 خوبی حسن شماروں باہر گل نہ کیتی جاوے
 جو بن روپ ادا یوں بھریا ہر ہر نقش سہاوے
 کڑی کواری نظری آئی نازک پھل گلابوں
 عمر اوائل شکل شامل دا فرانت حسابوں
 چہرہ سورج ہار نورانی ابرو مثل ہلالاں
 دور خسارے رب سنوارے چمکن وانگر لعلوں
 آب حیات موہیں دا چشمہ ظلمت زلفوں سیلا

خال مثال خضر دی سوہنے سبز پیراہن لایا
 دند سفید چہنے دیاں کلیاں سچے موتی لڑیاں
 ندی سمند حقانی وچوں جو بن کانگاں چڑھیاں
 ظالم نین کناروں والے مار گواون جانوں
 نک کہناں سی سان چڑھایا دھریا باہر میانوں
 پکاں تیر کماناں ابرو غمزہ وانگ بندوقے
 گولی وانگر خال محمد گدا سیف ملو کے
 شاہزادے جد نین پری دے ڈٹھے نین لگا کے
 بیدل کیتا جوش حسن دے ڈھین لگا غش کھا کے
 پھیر دلیری ہمت کر کے ہوش رکھی وچہ جانی
 نال عشق دی برکت بچیا ہور مجال نہ کائی
 جان اوہ شکل شہزادے ڈٹھی حسن بھری متوالی
 بہت پسندی آئی کہندا بخشے آپ دوالی
 جو بن دی اک پتلی سوہنی وانگر پھل بہاری
 کالے وال معنمر سوہنے جیونکر مشک تتاری
 سرد آزاد سفیدا نازک نال لگے انب پکے
 صورت گر کوئی چین چگل دا نقش نہیں کر سکے
 صورت تک کے دوناں تریناں مائل ہويا شہزادہ
 دس حصے اس راتی نالوں آہا حسن زیادہ
 ملکہ بدرہ ماں انہادی بہت ہوئی دلشادی
 قولوں پاک کیتا رب سچے مشکل ہوئی کشادی
 اس ویلے پھر مجلس تازی کیتی خاص شرابوں

پین پیالے تھین سکھالے چھیڑن تار رہا بوں
 پر شاہزادے نوں حیرانی ویکھ جمال بجن دا
 صورت حسن اندر گم ہويا نہ چت چیتا تن دا
 بنجوں رووے کرے دلیاں اوہو میں نماں
 نال پری دے ہاں رل بیٹھا عیش وصل دی ماناں
 مت ایہ خواب خیالوں ہووے یا مر جنت آیا
 میں دھیارے نے سکھ ایسا جیوندیاں کد پایا
 دس حصے شاہزادے نالوں ودھیا عشق پری نوں
 چوری چوری تکدی آہی اس دی شکل کھری نوں
 مشکل مشکل گلاں پچھے عقل اوہدا آزمائے
 شاہزادہ سی مستی اندر پھر بھی وسدا جائے
 دس دس طرح جواب سناوے اکس سوال اوہدیا
 کیتا انت حساب نہ جاوے عقل کمال اوہدیا
 شاہ پری نے کہیا بھنیوں سیف ملوک شہزادہ
 اج مہمان میرا میں کرساں خدمت حب زیادہ
 خدمت اس دی لازم مینوں ہتھیں دیاں پیالے
 ٹر آئے دی کرن تواضع ایہ بھلیاں دے چالے
 جے سو نوکر چاکر ہووے خدمت والا اگے
 ہتھیں خدمت کریئے آپوں جاں ساجن ہتھ لگے
 اپنی خدمت پیشک کہیے خدمت گاراں تائیں
 خدمت گار بن آپوں پاس پیارے سائیں
 جائز ہووے دوئے دی ہتھیں جے خدمت دلبر دی

بادشاہاں دے بدلے سبھو خلق نمازاں کر دی
 توڑے سینکڑیاں دے سرتے حاکم صاحب ہوئے
 آپ بجن دی خدمت اندر بدھے لگ لگ کھلوئے
 دلبر دے گھر بے پرواہی کرے غریب نوازی
 جس پر پاوے نظر محمد جت جاوے اوہ بازی
 پر کر کاسہ ہتھ وچہ پھڑیا تختوں اٹھ کھلوئے
 اول آپ اوہدا گھٹ بھریا پھر عاشق ول ہوئی
 شاہزادہ بھی اٹھ کھلوتا کیتی شرط ادب دی
 نیڑے آدو زانوں بیٹھا خاطر حرص طلب دی
 بسم اللہ کر پھڑیا ہتھوں صاف بلوری کاسہ
 جاں پیتا جند پئی نویں سر سستی رہی نہ پاسہ
 خالی کر کے ترت پیالہ خدتیاں ہتھہ پایا
 دلبر نے پھر ہور شتابی اینویں دت پلایا
 دوجا تیجا کاسہ دتا ہتھیں آپ پیارے
 عاشق تے معشوق محمد پی ہوئے متوارے
 پچھوں اس تھیں صاعد تائیں پر کر دتے کاسے
 نالے مجلسیاں نوں دتے جو جو آہے خاصے
 سیف ملوکے پری رل بیٹھے نال محبت دل دی
 جس چیزے نوں طوڑن چڑھیے اوڑک اکدن ملدی
 لوڑن والا رہیا نہ خالی لوڑ کیتی جس سچی
 لوڑ کریدا جو مر آیا لوڑ اوہدی گن کچی !!
 سیف ملوک جیہا بن لوڑے لوڑ اوہدی تد پکی

سیف ملوک وجاوے گاوے سنیے عیش مرادوں
قانون دھریا آن غلاماں چکڑی دا سی بنیاں
شاہزادے نے حکم ججن دا سر اکھیں پر نیاں
لے قانون کیتا سر تاروں جھولی اندر دھریا
گگن نال وجاون لگا تار سراں دا پھڑیا
کر تحریر حزین وجایا لُحْن کیتا خرگا ہے
اس مضمونوں غزل محمد عاشق گاوے آہے

نال تراوت مدھ دے ہوئی اگلیوں ہور سوانی
 ہور کوئی مدھ پیوے جیون جیون کھڑا ہوش مانگوں
 عاشق وا بھی ہووے زیادہ روشن عقل چرانوں
 دلبر کول تے مہریں آیا نالے نشہ شرابوں
 ساقی بجن دے پیالے ہتھیں نقل کبابوں
 مجلس خالی نا محرم تھیں نغمے چنگ ربابوں
 سچی تیج محمد بخشا رگی عطر گلابوں
 صاعد بدرہ بھی سن او تھے عشق کماندے چوری
 نیویں نظر تکلن اک دو جے ساوڑا تے گوری
 صاعد بدرہ دے دل تک کے جھکھڑ آہیں بھردا
 پتر رکھ صبر دے والے زیر زبر سی کردا
 کہندا سی شاہزادہ اس نوں نہ کر بے قراری
 رکھ تھل صاعد بھائی پکن دیہہ کھاں یاری
 اگ سلگی نوں مار نہ پھوکاں مت دیوے بھڑکارے
 لگی اگے مینہ نہ برہدے پیش نہ جاوَن چارے
 عشق پیار سکھانا میں ہن سکھیوں بنجارا
 اس سودے وچہ عمر وجاندا جس نے سود پیارا
 سودا کر کے سودا کریئے سودا ہے کی لیکھا
 لیکھ سودا لپے دے ہوشاں سردی بھی کر ریکھا
 بجن کول نہ دور کوہاں تے کی ایسی بے صبری
 حرص تیری دا اثر اوہنوں بھی نہ بدرہ بے خبری
 صاعد کہندا سن شاہزادہ توں ایہ کم ازمائے

ترہائے نوں پانی تک کے صبر نہ کیئا جائے
 پھیر جواب شہزادے دتا نال حلیمی نرمی
 ستا جاگے تر دا آوے جسے ہووس گرمی
 جلدی جان ندی تک جل دی جلدی پیوے نہاوے
 مغرز کام اندامی سستی تندرستی جاوے
 بھارا مغز اتے سردردی تک آھیں جل وگدا
 چروا سنگھ آواز نہ پھردا اچھی پالا لگ دا
 نچھاں کھنگ ہلاوے چھاتی چیرے جیونکر آری
 بورے دانگ کھنگار نکلدے رنگ کیتے نسواری
 سیندھ کھنگار چو پھیرے کردے ہر جانی ترکیرا
 منہ کھراتے کناری وانگر رلیوں مارے ویرا
 منہ پر ہتھ مریندے تھکن کھیاں دے بھنگاروں
 گوشت پوست دا ایہ دشمن ایہو اس دا داروں
 شربت مٹھے دیہن نہ لذت نہیں صواد طعاموں
 عطران دی خوشبو نہ آوے رکھے رب زکاموں
 رحمت تھیں نامید نہ ہوئے تے تاء نہ کریئے
 عشق خزانہ دوہاں جہاناں جے لکھے تاں جریئے
 شاہزادے دی نال دلاے صاعد ہویا آرامی
 مجلس خاص رہی کجھ تھوڑی اٹھ گیاں سبھ عامی
 سیف ملو کے دے دل آیا ویکھاں حب پری دی
 ہے اس سہل جدائی میری یا کر نہیں جری دی
 ملکہ ول اشارت کیستی رخصت لے دیہ مینوں

گستاخی دی طاقت نا ہیں قدر اس گل وا تینوں
 ملکہ ماں اپنی نوں کہیا عرض پری ول کر کھاں
 ماں انہاندی کہیا پرینے دھینے توں کن دھر کھاں
 سیف ملوک منگیندا رخصت جا کر تخت سہاوے
 کی کجھ حکم اوہنوں فرماناں کول رہے کی جاوے
 پری پیاری کڑی کواری عشق کٹاری کٹھی
 سمجھ گئی اس رمز گچی نوں کہندی ہائے میں مٹھی
 اج مہمان میرا شاہزادہ کولوں ہلن نہ دیساں
 خبر نہیں پھر کدوں محمد نال نصیب ملیساں
 شاہزادہ اس گلوں ہویا ایسا خوش نہایت
 گویا لہ گئی سبھ اس نوں شاہی ست ولایت
 مسند ملی فریدوں والی جھنڈا چھتر تمامی
 حکم لدھا جمشیدے والا عیش لدھی بہرامی
 مہر اگوٹھی حاصل ہوئی تخت لدھا سلیمانی
 ذوالقرنین سکندر والی لہ گئی سلطانی
 جام لہا کیخسرو والا سر عالم دا پایا
 رستم بہمن سام جیہاں داز ور تمام ہتھ آیا
 پھر اک ہو رہے رل بیٹھے سچی سیج سکھائی
 شاہ پری نوں نال لذت دے نیندر مٹھی آئی
 سیاں سنگ سبھو جا ستے آپو اپنے ڈیرے
 صاعد تے شاہزادہ نالے بدرہ رہے پچھیرے
 شاہزادے نے بدرہ تائیں سد نیڑے فرمایا

صاعد نوں اج رات تسیں بھی رکھو کول سویا
 بدرہ کھندی سر تے نیاں جو تیرا فرماناں
 خواہ مخواہ کراں گی اوہو ذرہ عذر نہ آناں
 بدرہ خاتون صاعد تائیں ڈیرے اپنے کھڑیا
 اوہ بھی جا اک بھوہرے اندر تیج بجن دی چڑھیا
 عاشق تے معشوق اکلے بیٹھے نال پیاراں
 پین شراب کریندے موجاں یار ملے گل یاراں
 صاعد بدرہ دا منہ تکے بدرہ اس ول ویکھے
 لین پیار کرن جو باتاں کد آون وچہ لیکھے
 سونہی صورت حسن نرالا جو بن دے متوارے
 دوناں روپ دیئے دی لوئے کجلا لہراں مارے
 چوہدیں دا چن رہیا کھلوتا بدرہ دا منہ تک کے
 دھرتی پٹھ گیا چھپ سورج صاعد توں شریک کے
 راتیں لودینے دی اندر روپ زیادہ دسدا
 دبیں نالوں ودھ صفائی ویکھو سوہنے جس دا
 ناگے ڈنگالے زلفاں والے بہت دس دن کٹ کالے
 بن پیتے متوارے دیدے اوچھیں سرخی نالے
 ناں گورانہ کالا چہرہ دسدا رنگ گلانی
 راتیں دا رل بہناں یاراں نعمت بے حسابی
 وانگ کبوتر چوگ وٹاون پھر پھر صدقے ہوندے
 مٹھیاں گلاں سنہن ناہیں کر دے خوشی نہ سوندے
 لاڈ پیار محبت کر کے پاون ٹھنڈ جگر نوں

کرن دعائیں جے اج سائیں رکھے رفع فجر نوں
 سیف ملوک اکلا رہیا مجلس اٹھ کھلوئی
 سر عاشق دی جھولی دھر کے شاہ پری بھی سوئی
 عاشق دہلا کرے نظارہ تکدا حسن پری دا
 نال ادب دے لئے نہ بوسہ نال جو لاڈ کری دا
 باغ بہار حسن دی اندر ہرن نیناں دے چہ دے
 رجن کد محمد بخشا بھکھے سان عمر دے
 اپن چیت بدیع جمالے نین متے نیند رائے
 نیند مٹھی تھیں باہر آندے عاشق نال بھڑائے
 ڈٹھا یار سر ہاندی بیٹھا کردا روپ نظارہ
 حسن اندر حیران پشیمان روندنا زار بیچارا
 ناز نیاز رلے اس ویلے رنگ عجائب بنیاں
 جیونکر وقت بہار چمن تے بدل نکا کنیاں
 مثل گلاب پری دا چہرہ بھنے وال پھلیدوں
 آنسو نال شاہزادے جیونکر پھل ترلیوں
 جدوں بدیع جمال پری نے حال ڈٹھا دکھیارا
 عاشق تائیں دے دلا سے ہے جانی دلدارا
 سینے ٹھنڈ مینوں تھہ ڈٹھیاں سکدی جیوں ملیدا
 توں میرا تعویذ گئے دا منکا ہوں دلی دا
 قسم کراں میں روح نبی دی نام سلیمان جس دا
 پھر سوگند پیو دی چاواں جے توں گھڑی نہ دسدا
 جان کندن دی تلخی وانگر روح رہے وچہ تنگی

دو جگ اندر چیز تیرے تھیں کوئی نہ دس دی چنگی
 دل اندر وسواس نہ رکھیں ناں کبھ خفگی تنگی
 بے میں پریاں دے دس آئی کار ہو یسی کد چنگی
 نہ کر غم اندیشہ کوئی بے چاہیا رب والی
 ہوگ مہم آسان ملاں گے کر عشرت خوشحالی
 خواہش طلب مراد دلے دی مقصد ہو سی حاصل
 جا سی فکر وچھوڑے والا جاں رب کر سی واصل
 کر وسواس ہر اس نہ کائی آس سائیں ور لیا سی
 لنگھی عمر وچھوڑے والی جھب ہن رب ملا سی
 پر کر پھیر شراب پیالہ کبھ پری نے پیتا
 کبھ شاہزادے دے منہ لایا کہندی پی لے میتا
 عاشق تے معشوق دوہاں نے نال پیارا اتقاقے
 ساری رات لنگھائی خوشیں چڑھیا روہ فراقے
 عاشق ہو کے خوشیاں کر دے مانوں موج وصل دی
 سخت سزا تسانوں دیہاں کڑک مینوں اس گل دی
 دھمیں صبح ہو یا خوش ویلا جھلی واؤ صبا دی
 نیندر مست جواماں لذت پیراں ذکر دعا دی
 باغیں پنکھی محلیں ککڑ کر دے کوکاں چانگاں
 گئی نوبت بادشہانی مسجد ملیاں بانگاں
 کمران کس پد ہاں نوں اٹھے راہ پنے کرواناں
 کالی رات گئی لو لگی سوہیا جگت زماں
 زاہد صوفی پاک نمازی خوش ہوڈا ہن مصلے

شکر عبادت پوری کر کے اسی گھراں ول چلے
 عاشق دا دل کھسدا جاندارو رو کرن نیازاں
 پل چھل گزری رات وصل دی اگے سان درازاں
 کیویں رات گھڑی کوئی ودھے دن ہو جائے تھوڑا
 لوکاں لو گی تے انہاں پیا ہنیر وچھوڑا
 خبر نہیں پھر کد ملے گی رات اجو کی ہیتی !
 ہائے ہائے ربا صبح نکاری کاتنوں پیدا کیتی
 اس صادق تھیں کاذب ہوندی ہور ہنودا رل بہنا
 جس سچوں ول جانی وچھڑن بھٹھ پیا اوہ کہنا
 سک سکیندیاں یاراں تائیں دے وچھوڑ ملا کے
 صبح نہیں ایہ ظالم آیا لاء سفید پوشا کے
 چھوٹی رات نہ پھلون دتے لمیں بھیت دلاں دے
 عاشق و دلچ ہوئے محمد صبح ہوئی جد باندے
 شاہ پری نے ودلچ کیتا سیف ملوک شہزادہ
 گل لگے تے سر منہ ہمیں لایا برم زیادہ !
 لین پیار سجن دے موہوں اس ویلے کی لاہا
 ملدا ہی چا رخصت کیتا برم نہ لتھا آیا
 ڈیرے آڈٹھا شاہزادے صاعد بیٹھا اگے
 آہ چلاوے تے دکھ گاوے بنجوں بھر بھرو گے
 طاقت تاب تے آب نہ دیہی ہویا بے تراں
 سیف ملوکے پچھیا بھائی کی مدھ حال وہاناں
 دس مینوں کی ہویا تینوں کس تھیں گریہ زاری

راتیں خیریں مہریں گھلیوں ہن دسین آزادی
 صاعد نے فرمایا اگوں اے صاحب شاہزادہ
 ساری رات پیاسنگ گزری الفت نال زیادہ
 یار سنگوں ایہ ہن ساں کریا وچھڑن دی حیرانی
 صبح نہیں کوئی ظالم آیا کیتوس شہر ویرانی
 صاعد ور در نجانے تائیں شاہ دتیاں دلبریاں
 رکھ دھیان میرے ول بھائی جس سودا سنگ پریاں
 اوہ جے ناری لوک نیارے آدم نال نہ ملدے
 آس رے دی سفر سدھاواں رکھ تھل دل دے
 یاری تیری نال ناسانے جنس جنس نوں چاہے
 نالے گھر بچن دے بیٹھوں مل رہسی ہر راہے
 میں جس بھاری مشکل مرتے اوہ بھی جھٹ گزراں
 اج بھلکے اڈجا سن پریاں جا لہن گھر باراں
 کیونکر میرا پہنچن اوتھے کیکر پھیر ملیساں
 باجھ دلیری سا دھن اوکھا دیو پریاں دے دسیاں
 صاعد نوں پکرا دلیری کر کے خوب تسلی
 کیتا وضو شاہزادے سوہنے جاء نماز اٹھ ملی
 آکھی بانگ نماز گزاری دوہاں یاراں رل کے
 ورد و نلیفے پورے کیتے مسند تسبیح مل کے
 ملکہ خاتون بدرہ خاتون نالے ماں انہاندی
 اوہ بھی بہت حدوں خوش ہویاں لچ پت رہی اساندی
 سر خود کیتا رب سانوں سیف ملو کے ولوں

قول قرار ہن پورا ہویا سچیاں اپنی گلوں
 شاہزادے دی شروں چھٹیاں تاں دنیا پر آیاں
 واصل ہویا روح محمد دل نے خوشیاں پایاں
 جانوں دلوں بہوں حوش ہویا شاہ پری دے ملنوں
 دم دم حمد ثنا گزارے دے دلاہیاں دل نوں
 ست دن گذر رہے جد پورے کیتی پری تیاری
 باغ ارم ول ٹرناں آیا بنی مصیبت بھاری
 ہوئے تغیر خوشی دے تھانے کوٹ دے واسٹ کے
 مارے دھونسے ڈھول وچھوڑے چڑھ آیاں کئے
 پری شہزادہ کول بلایا خبر نہ ہووے پریاں
 غور دلاسا کرے مدارا دین لگی دلبریاں
 ملکہ بدرہ ماں انہاندی اوہ بھی سد بہایاں
 نا محرم کوئی رہیا نہ اوتھے سنگ سیاں تے دایاں
 چارے رل مصالحت بیٹھے پری کچھے ہے ماناں
 اے ملکہ اے بدرہ خاتون تساں سنا کے باتاں
 سیف ملوک شہزادے تائیں میرے نال ملایا
 صورت سیرت ذات صفاتوں بہت پسندے آیا
 عقلوں علموں ہر ہر ہنروں خوب طرح ازمایا
 عشق وفا شرافت تک کے نیہوں ایہدا میں لایا
 رات دہاڑا کھٹیاں گزری جی ایسا ہن رلیا
 موتوں برا وچھوڑا سجدہ کیکر جا سی جھلیا
 میرے آن ہوئے دن پورے کوچ کریاں ایتھوں

چھاتی داغ بجن دا لکسی پوسن لمیاں وچھوں
 عیشے جوڑ دوائے دل سیتے لے قدرت دی سوئی
 اکو جند اکو دل بنیاں دور ہوئی سب دوائے
 اک پل سیف ملو کے باجھوں جیون مشکل ہويا
 ایدھروں دھونسے مار وچھوڑا سر پر آن کھلویا
 میرے نال نہ جاوَن اسدا نہیں چھپایا پچھا
 کیویں میل اساڈے ہوندے جیو عذابوں پچھا
 سکھاں نال لگائی یاری کر کے پریت پیاری
 فوج دکھاں دی بن تن آئی ماری جان بیچاری
 ست دہاڑے اتھے گزرے اوہ بھی موج نہ مانی
 درداں آن دکھائی دتی وچھڑن لگا ہانی
 اتنے دن اک گھر وچہ بیٹھی سینے لاء نہ ستی !
 یار نکھیڑ پیاہن جاناں کاہنوں آئی بگتی
 لاوَن سوکھی پالن اوکھی آ فکراں جند گھیری
 ملنے ساتھ وچھڑناں آیا ہوئی تیاری میری
 عقل فکر دے لشکر نٹھے مارے ڈھول وچھوڑے
 پورا ہويا قرار رہن دا کون چھڈے دن تھوڑے
 سیف ملو کے باجھوں مینوں دوزخ باغ ارم دا
 اتھے بھی کوئی رہن نہ دیندا مشکل نبی محمد
 کیونکر پیرا گیرے رکھان چھوڑ وچھوڑ پیارا
 مڑ آون وچہ وتھ مہینہ ایڈا نہیں سہارا
 توں مائی ایہہ بھیناں دوائے بجن کون اچہا

بنو طیب کرو کوئی کاری روگ اپنا میں کہیا
 سیف ملو کے بانجھ نہ لنگھدی ساعت اک سکھلی
 پیا وچھوڑا دل دا چوڑا میں ہن گھر نوں چلی
 کرو کوئی تدبیر اجیہی ملے اساڈا جوڑا !
 ساری عمر اکٹھے رہیے مول نہ پوے وچھوڑا
 سمجھناں ہتھ کناں پر رکھے کی مقدور اساڈا
 اس تدبیروں عقل بچارا ہیگا دور اساڈا
 تیری کجھ صلاح ٹرے گی توں واقف اسراروں
 دیو پریاں دی مرضی اتے تہہ معلم کوئی داروں
 خو مزاج طریقہ چالا بھاکھا تہہ انہاں دا
 عقل ہنر کجھ آدمیاں دا اتھے پیش نہ جاندا
 جو کجھ عقل تیری وچہ آوے کھول دسال اسانوں
 جو کم ساڈے دسا ہو سی کرساں دین ایمانوں
 توڑے کم تساڈے لگن جانی سر گھر ساڈے
 والے جتنا عذر نہ کر دے مطلب ہون تساڈے
 ایہ صلاح میرے دل آئی شاہ پری فرماندی
 کرساں عمل اسے پر بیکر تساں پسند لیاندی
 سیمیں شار ستانی اندر رہندی داوی میری
 شفقت اتے محبت میں پر کر دی بہت ودھیری
 پاس اوہدے شاہزادہ جائے کر ہمت ہوشیاری
 میں وادی ول عرضی لکھسان کر کر منت زاری
 عرضی پڑھ کے معلم کر سی خواہش میری ساری

نالے صورت سیرت اس دی لکسی ویکھ پیاری
 ہے امید مینوں رب سچا مہر اوہدے دل پائے
 باپ میرا گل مندا اس دی جو مونہوں فرمائے
 دادی ول فریادی گھلاں داد مراد پہنچائے
 عاشق تے معشوق دوہاں دی جوڑی راس بنائے
 ہے توقع بہتی ساری آکھ نہیں کجھ سکدی
 اللہ بھاوے آہر کرے گی عرضی میری تکدی
 ایت سبب ہوویگا مطلب ہور صلاح نہ پھیدی
 سیف ملوکے روانہ کریئے آس پکی کر رب دی
 اک عفریت اعتباری اپنانیت جس دی بھلی
 حکم اوہدے دی تابع کر ساں لے کے قسم تسلی
 ایتھوں چا اوتھے کھڑ لہسی امن امان سوکھا لا
 اگوں بھی اوہ مولیٰ حافظ پچھوں آنن والا
 رکھ توکل آس ربے دی بھیجیئے شاہزادہ
 اگوں قسمت دیہہ ملے گی جی کجھ رب ارادہ
 ایہ صلاح پسندی آئی سبھناں جیاں تائیں
 اسے اتے ختم کیتونے کہہ کے خیر دعائیں
 پھیر پری فرماون لگی سیف ملوک صنم نوں
 لے سبھناں میں ودیج منگدی چلی باغ ارم نوں
 تینوں رب سوکھا لا رکھے روگ میرے تن لائیو
 اپن چیت پریم دا بھانبر سینے بال جلائیو
 گھڑی آرام نہ تیرے باجھوں روندی دھوندی رہساں

وانگ زلیخا طلب یوسف دی ہو سو دائن بہناں
 پل پل دیوچہ سے برساں دے لنگھسن آہیں ڈھاہیں
 توں بھی یاد اسانوں رکھیں منوں وساریں ناہیں
 دم دم نام تیرا میں لیساں صورت حاضر کے کے
 کر کے سانگ ، ہجر دی سینے تیری نمائی مر کے
 اوچی چڑھ کر ودیج مینوں راہیں میدان کھلویا
 پچھوں مڑ مڑ تکدی جا ساں جے دم باقی ہویا
 اے جانی روحانی میرے اکھیں دی روشنائی
 نال ضرورت اساں تساں وچہ لگی پون جدائی
 تیرا میرا اللہ بلی سونپ دتوں اس تائیں
 صحیح سلامت مینوں تینوں پھیر ملاوے سائیں !
 رکھ دلیری کریں نہ جھورا مت قوت گھٹ جائے
 مرداں دے سر بنن قصبے ادڑک پہنچن جائے
 جھورا فکر گھٹاندا قوت نالے نور عقل دا
 تہہ پر کم اے کئی بھارے ہار نہ جاویں چل دا
 باز ہوائے اڈن والا جدوں پئی وچہ اڑدا
 سے کو ہاندی تاری کردا آن منجی تے چڑھدا
 باباں جھنگاں بھنن نالے شاہپر سارے سیڑن
 سیڑ اکھیں گل پان جگولی بھکھاں ناں نیہڑن
 دے جگر اتے نو دس ساتے پلک نہ لاون دیندے
 کڈھن تراہ نگاہ نہ آون ہکاں سخت مریندے
 رہے دلیر نہ ہمت ہارے نابہ نہیں شکاروں

بادشاہاں دے ہتھ پر بہندا بعد رنجوں بسیاروں
 پیریں گھنگرو گل حمال سر پر تاج شہاناں
 گوشت کھاوے پٹ ہنڈ اوے بیٹھ کرے شکراناں
 مرداں دا کر جگر ادایا ہمد مول نہ جائیں
 عشقوں لکھ بلائیں پیارے ہرگز خوف نہ کھائیں
 شاہزادے فرمایا روکے اول ٹورو مینوں
 پچھوں آپ ٹرو نہیں ویکھاں میں ٹرجاندی تینوں
 ہور بلائیں سر پر سہیاں خطرہ نہیں کسے دا
 اک وچھوڑا جہلن اوکھا دامن خوف اسے دا
 جس دا خوف میرے دل آہا اوہو دشمن آیا
 کرم کریں تے پھیر ملاویں رکھیں شرم خدایا
 ملکہ بدرہ ماں انہاں دی بابل شاہ نگر دا
 شاہزادے نوں ٹورن لگے کر سامان سفر دا
 صاعد دی پھر بانہہ شہزادے ہتھ انہاندے پائی
 کیتی بہت سپرد تسانوں ہے ایہہ میری جائی
 اکھیں دی روشنائی وانگر رکھناں بہت پیارا
 بخشش جتنی خار نہ پہنچے تاں احسان تمہارا
 ایہ وزیر میرا دل جانی دوست بھائی چارا
 کسے گلوں دلگیر نہ ہووے کرنا بہت مدارا
 بہت اصیل شریف سیانا صاحب علم دانائی
 اول رب کراوس نا ہیں اس تھیں عیب خطائی
 پر ویکھو بے عیب خدا ہے بندہ اوگہارا

جے کوئی عیب تکوتاں پھر بھی کرنا لطف سہارا
 میرے تھیں کجھ گھٹ نہ جانو ہے ایہ میرا بھائی
 خاطر دار خدمت اس دی کرنی میری جانی
 مال اسباب ملازم سارے نقد جنس جو آہی
 صاعد دے حوالے کیتی آپ ہویا اٹھ راہی
 اک دو بے گل لا وچھنے صاعد تے شاہزادہ
 آہیں ڈھانیں روون نالے ہویا شور زیادہ
 روندنا ودیج ہویا جانی لے کے دیس نکالے
 گریہ زاری بے شماری چھٹے آہیں نالے
 سیتے مول نہ سیتے جاون گھاہ وچھوڑے والے
 جنان باجھوں پنے آہے بھر بھر زہر پیالے
 اک وچھوڑا ماں پیو والا ہور افسوس وطن
 پنہدہ برا اوس دیس پرانے خطرہ راہ چلن دی
 دوجا پری وچھنی مل کے ملنوں بعد جدائی
 جس سرور تے سوئیو جانے سب درواں دی مائی
 وچہ کیجے رڑ کے سنبھا جڑی وچھوڑے کانی
 پھیر وچھناں توڑوں ساتھی صاعد دل دا جانی
 ملکہ بدرہ سبھ وچھنیاں ٹریا اک اکلا
 ستھ بیگنی کوئی نہ محرم ناں کجھ خرچے پلا
 لنگھنے پئے پہاڑ اگی دے چایاں سخت مہیماں
 عاجز بندہ وس پیاسی راکش دیو غیماں
 سبھ وکھاں دی سر پر چائی عاشق نے بھر کھاری

یار ملے بن بہن نچلے کی اوہناں دی یاری
 اتنے روگ مٹائے جتنے ناں معدے وچہ طبّاں
 لوں لوں چہلمن تیر محمد دھن سریرِ مجّاں
 اس ملاپ بجن دی اتے ذرہ ہر اس نہ کر دے
 سپاں شیراں دے منہ اندر پیر دھگانے دھر دے
 صاعد بھائی نوں فرماندا پھیر شاہزادہ روکے
 حق میرے وچہ کریں دعائیں پنّے وقت کھلو کے
 پریاں دیواں دے وس پیوس خبر نہیں کی کرن
 جیوندیاں مڑ آون دیون یا کدھرے کھڑ دھرسن
 آدمیاں دے دشمن دائم پریاں دیو مریلے
 یا ہن جان گئی اس منزل یا جانی رب میلے
 اک دوجے نوں روجھٹ بیٹھے آکھ درود دعائیں
 جیونڈڑے ساں آن ملائے پھیر میلے اوہ سائیں
 صاعد نالوں رخصت ہویا جاں سردار مصر دا
 اوہ دن دوہاں دلاں دے سرتے آیا روز حشر دا
 صاعد ڈھائیں دے دے رناں لاہ شرم دا پلا
 ہائے ہائے کیہ کی کیتو شاہا ٹریوں چھوڑا کلا !
 اس پردیس وطن وچہ میرا مدھ بن کی کم آہا
 اوکھی گھاٹی منزل اندر پیوں اکلا شاہا
 میں ہاں تیری خدمت والا نال نہیں کیوں کھڑ دا
 اک فراق تیری دے اندر کچرک جالاں سڑ دا
 جمیں پلے اکٹھے آہے مصروں ٹرے اکٹھے

کیوں موت اکھٹیاں ہوندی چھوڑ تسی کیوں نٹھے
 میں ہن مجلس کس دی یہساں سنگ کس دے مدھ پسیاں
 مدھ بن سیف ملوک پیارے کسنوں تک تک جیساں
 کون میری دلداری کرسی کون لئے گا خبراں
 کس نوں دکھڑے پھول سناساں پڑھ پڑھ زبیراں
 کسی دی انگل پھڑ کے ٹرساں کون سناں باتاں
 روز قیامت نالوں مینوں آیاں ملیاں راتاں
 کس اگے احوال کہاں گا کون کرے غم خواری
 کون کر لئی صرفے میرے شفقت خدمتگاری
 جوڑی ساڑی رب تروڑی دوس دیاں سرکس دے
 ٹریا گھست فراق عمر دا جس بن گھڑی نہ دسدے
 اکھیں وچہ بنول ہجر دے سوئیاں وانگر پڑن
 چت اوداس تیرے ول رہی پکاں پلک نہ جڑن
 کی احوال بندے دا ہو سی بلجہ تیرے دلدارا
 رکھیں یاد محمد بخشا چلیوں چھوڑ بیچارا
 سنگ بناں دل تنگ ہووے گا وانگ کلنگ اکلے
 سیف ملوک نہ کوک سنے گا پھاتھی جان کو لے
 کس پیغام اساڈے کھڑنے کون لیا سی تیرے
 سیف ملوک پیارا ٹریا بھاگ ڈبے اج میرے
 صاعد دے سن ہاڑے ترے شاہزادے ول ہو یا
 دوہاں دلاں تھیں مشکل ڈھکی جیو غضب نوں پھڑیا
 ٹرناں خواہ مخواہ سفر نوں ہرگز رہن نہ ہوندا !

لوں لوں لب غماں دی لگی وکھ پیارا روند
 صاعد نوں فرماندا بھائی جلیاں نوں کیوں جا لیں
 چہرئیں چھلیں گھما اندر دے لون پھٹاں پر ڈالیں
 اک مینوں بھا پیا وچھوڑا دوجا سفر اول
 ترجیا رو رو تسیں ستاؤ کرن لگے کیوں جھلا
 مشکل سخت میرے سر آئی سفر پیا جس بھارا
 ناں محرم ہمراہ نہ اگے ٹریا اک اکارا !
 ہر کوئی جان میری دا ویری کوئی نہ چاہن ہارا
 دکھنے لکھ محمد بخشا ساجن اک پیارا
 اک سجنوت اسیدی اتے ٹریوں رکھ دلیری
 نہیں تاں اوس مکاں بکن دی کی ہے قدرت میری
 ملکہ بدرہ رو رو دیون رونق چلی اساڈی
 شاہزادے بن نچیں دس سی کوچہ لگی اساڈی
 کون رہول اساڈی ہو سی کس سنگ جیو بھلاساں
 کس آسے تے باغے اندر خوشیں خوشیں جا ساں
 خارو خار تساں بن ہوئی اج گلزار اساڈی
 دل وچہ لکھ افسوس ہزاراں چلی بہار اساڈی
 نال تساڈے دیں عیداں راتیں سن شب قدراں
 لاء افسوس چلے لد سوہنے مول نہ لتھیاں سدھراں
 شاہ پری شاہزادے چلے سانوں چھوڑا اکلیاں
 ہائے ہائے عیش خوی دیاں جائیں آن غماں ہن نایاں
 ملکہ بدرہ ماؤ انہال دی نالے شاہ نگر دا

رکھ رومال آھیں پر روون بھانڈا بھن صبر دا
 جاں توں آئیوں سیف ملوکا خوشی کیتوئی اکے
 اج اساں تھیں کوئی نہ چھدا ٹریوں برم لگا کے
 سراندیپ ہویا تھہ آیاں سارا گہماں گہماں
 تیرے باجھ اوجاڑ دے گا سٹ چلیوں بیر جماں
 عاصم شاہ مصر دے تائیں تحت چھدا کے
 سانوں بھی ہن اوہو جیہا ٹریوں داغ لگا کے
 اوہلے بیٹھ بدیع جمالے رو رو نمین سجائے
 کانگ لہو دی اندر ڈبے اوہ معصوم سجائے
 ٹریا شاہ بجن دے آکھے سنگ دسار تمامی
 خاص بجن دے خانے اندر نال نہ جانے عامی
 سنگ ویلے رہن اوریرے جاں نزدیک بلاندا
 صاعد جیسا محرم جانی سو بھی نال نہ جاندا
 سیف ملوک بدیع جمالے بار دوئی گل لایا
 لئے پیار موہوں اک دوچے الوداع بولایا !
 شاہ پری نے سر اپنے دے وال پئے کجھ کالے
 نالے جیسیوں منکے کڈھے دوہان رنگا والے
 اونہاں والاں وچہ پروتے پونچی وانگر کر کے
 شاہزادے دے ڈولے بدھے اپنی ہتھیں دھر کے
 تاں عفریت تے غول کسے دے شرکر نوں نالے
 اے شاہا ایہ پونچی میری رکھیں نال سنبھالے
 پھر ایک قسم دیواں دی وچوں سد عفریت وڈیرا

دے انعام اس نوں فرمایا کم کریں اک میرا
 بہتی دولت دنیا دتی خلعت نے وڈیائی
 نالے اگوں ہور دیون دی آس اوہدے دل لائی
 عفریتے ہتھ بدھے کروا بندگیاں تعظیماں
 عرض کرے فرماؤ خدمت کرساں سر مہیماں
 جے کر حکم خدا دا ہويا نیاں مدد پہنچائی
 مشرق مغرب توڑی جکساں آکھو جیہڑی جانی
 شاہ پری نے کہیا اس نوں سن فرمان اساڈا
 بہت مٹھا ایہ آدم زادہ ہے مہمان اساڈا
 ہر ہر وال اوہدے وچہ میری ہے جند جان پروٹی
 درشن اس دے جیہی میرے دل ہور مراد نہ کوئی
 خیر خواہی دا ظن تیرے تے توں جاتوں اعتباری
 تاں ایہ کم تیرے پر سٹیا چھوڑ لوکاری ساری
 بنی سلیمان جی دی تنبوں قسم گھتاں سو واری
 دغا قریب نہ کرناں کوئی کرنی خدمت واری
 والے جتنا فرق نہ کرناں میں جے کجھ فرماواں
 شاہزادے نوں پیارا جانی سکیاں وانگ بھراواں
 اٹھے پہر حکم وچہ رہناں وانگ غلام حلالی
 آپوں آوکھا ہو کے رکھیں اس دی جانی سکھالی
 سیمیں شارستانے اندر چا اس نوں لیجاناں
 وادی میری کول شتابی امن امان پہنچاناں
 جاں جاں پھیر میرے تک چکدا ایہ آدم دا جلیا

خدمت اس دی حاضر رہیا بن کے گولا دیا
 بدھالک حکم وچہ رہنا درد اس دا بہوں کرناں
 دیو پریاں دے شراں کولوں راکھی کرنی ڈرناں
 جاں ایہ پھیر میرے سنگ ملایا صحیح سلامت خیری
 اس خدمت دا بدلہ تیرے دور کریاں ویری
 جس پری پر توں میں عاشق نہیں تینوں ہتھ لگدی
 اوہ حوالے تیرے کرساں جلدی وہندی وگدی
 ایہو شرط اساڈی تیری ، ایہو عہد مسلم
 آنی کھڑیں سکھلا رکھیں ایہ اساڈا آدم
 عفریتے ایہ گلاں سن کے لگی آس مرادوں
 دھرتی اتے بل بل پوندا خوشیوں تے دلشادوں
 شاہ پری ول سیس نوائے آکھے حکم قبولے
 شاہزادے دی خدمت اندر فرق نہ کرساں مولے
 ساہ وساہ نہ بھناں بی بی کیتے قول نہ ہاراں
 اک اک وال اوہدے دی جانی توڑے سر دھڑ واراں
 جاں جاں ساس بدن وچہ ہوسن خاص غلام رہاں گا
 جے ایہ کھلا سکائے سکساں حکمے نال بہاں گا
 دیوے قسم تسلی دے کے کیتی دل جمائی
 اس ویلے شاہ پری نے کاغذ قلم منگائی
 عامان وچوں بیٹھ کنارے خط داری ول
 سیف ملوکے دے ہتھ دتا دیویں جاء چو پیتا
 آہو خاٹف نام دیوے دا نال کیتا

عفرتیاں پر کرے سواری عشق دلیر سپاہی
 دیوے شاہ کند ہاڑے چایا کہیوس میٹ ود آہیں
 سر میریدے وال ہتھیاں وچہ محکم کر پھڑ رکھیں
 پک توکل رب دی رکھیں سوریں نام الہی
 شاہزادے نے اوہو کیتی جو اس دی آہی
 اڈپا دیو آہو خاٹف شاہزادے نوں چاکے
 نظروں اوہلے ہویا شتابی زور پراں والا کے
 جاں جاں پہنچ نظر دا آہا نین رہے سن لٹکے
 شاہ پری دے اتول اٹکے مول نہ رہندے ہنکے
 کوکن کونجاں وانگ کھلوتے پچھے سبھ پیارے
 گردن اچی کر کر ویکھن درد وچھوڑے مارے
 ہائے ہائے باز قضا قدر دے اوچلی کونج اڈاروں
 اپن چیت محمد بخشا پکڑ کھڑی وچکاروں
 جدوں شاہزادہ اوہلے ہویا پری گئی مڑ ڈیرے
 جتول ویکھے یار نہ دے پیا غبار چوہیرے
 محل چوبارے دوزخ دین گہنے ڈنگن والے
 سب اٹھوئیں ہار ہمیماں کن کورلان جیوں والے
 باغ ہوئے سبھ داغ برابر چشم چراغ نہ دسدا
 جس باغوں دلدار سد ہاون چیت لگے پھر کس دا
 داروں اوپر پین مہوئے تک تک تھان ٹکالے
 سیجاں سیخاں ہون محمد درد منداندے بھانے
 بلبل بھورا او دا سی ہوئے پھل گئے جد باغوں

کہ پتنگ رہے پھر جتھوں بجھی لاٹ چراغوں
 کوئی دن موجاں وچہ گزارے کر خوشیاں جس جائی
 اوہ جائیں ہن دلبر باجھوں کھاؤن آون بھائی
 جہاں گھراں وچہ عیش کیتے سن رل کے نال پیارے
 اوہ گھر خالی کیونکر بھاؤن کھاؤن طرفاں چارے
 جتھوں کوچ کریندے سوہنے لگیاں چھوڑ سرائیں
 عاشق تائیں نظری آون بھریاں نال بلائیں
 شاپری شاہ پیا وچھوڑا زیر کیتی رل دکھاں
 اپنے آپ پیارے تائیں سوہنے دتے پنہہ مکھاں
 جنھیں جائیں دسا آہا پھردا سیر کریندا
 جاں اوہ جائیں جہاں دس غم اوبال مریندا
 تحت تکے غم سخت مریندا الٹی رخصت صبر دی
 ڈیرا ویکھ ہیرا آھیں تاب نہ رہس نظر دی
 جت ول ویکھے نظر نہ آوے محرم یار یگانہ
 سراندیپ پری دے بھانے ہویا بندی خانہ
 سنگ سیاں دی گل نہ بھاوے تگ پئی گھبرائے
 خفا ہووے جس ویلے کوئی لوڑے گل کرائے
 چت دھیان آرام خوشی نوں گھلیا مگر جہن دے
 لے کے داغ محمد بخشا آئی وچہ وطن دے
 باغ ارم وچہ آ کے لٹھی بہ کے تیج سوہائی
 باہروں مل مل گلاں کر دی اندر دے دوہائی
 آھیں مٹ شراباں والے جگر اشل کباباں

دل عاجز پردیسی کچھے بیٹھی وانگ نواباں
 مائی دیکھ لگی فرماون ہائے لوکا میں پٹی
 رنگ پتنگ ہویا دس دھپے کی کر آئیں کھٹی
 لاٹ جس دی ماٹ ہوئی ہے چاٹ لگی کی تینوں
 ڈل ڈل نین کرن دل ڈوبے دل دی کہو کھاں مینوں
 پھل گلاب گھلی سین ایتھوں آ پیس کیسر ہو کے
 ریشم بدن کیتا جیوں پونی کس دھوبی نے دھو کے
 کھلے وال سنبھال نہ رکھیں چال تیری کوئی وئی
 چڑھیا چرخ دماغ گند گھلیا ملکہ بدرہ بھیناں
 ناں ہتھ تیرے مہندی رنگے نہ سرمہ وچہ نیناں
 سبھرا سین نہیں گند گھلیا ملکہ بدرہ بھیناں
 مائی ناں کر کھیرا میرا کہیا بدلیج جمالے
 میں تاں آپ پیاں سر بھارے یاد رہے کس چالے
 مہندی لاون سرمہ پاون سبھرے سین گنداون
 سکھاں اندر ہوندے مائے وکھاں وچہ نہ بھاون
 حال میرا اج پچھ نہ مائے ہون دیہو گل نبھی !!
 پاج اساڈے کجیں نا میں تاں توں ماں کو یہی
 جو ہونا سو ہویا مائے جو ہو سی سو دس سی
 توں ہیں درد میریدی ضامن تدمہ بن صرفہ کس سی
 بیٹی دی سن گل نمائی چپ رہی کرمانی
 جا گھراں وچہ داخل ہویاں بھید نہ لبھا کائی
 چت اوداس پری دار ہندا نین حیران ڈو لانے

اٹھے پہر دھیان تہن ول ہو سی کس ٹکانے
 سنگ سیاندے ہسن کھیڈن چین گئے بھل سارے
 گھڑیاں گندی دا دن گزرے رات گنبدیاں تارے
 کھاؤں تھیں ہتھ چاؤں لگی چھت گیا سکھ سوناں
 سونا چاندی چاہندی نا ہیں چاہندی چھپ کے روناں
 نیلی پیلی تیلی ہوئی دن دن سکدی جاندی
 پایا عشق پچھاواں ڈا ہڈا رہن لگی نت ماندی
 چپ چپاتی وانگر باقی راتی سڑ دی رہندی
 دیہیں گھت بھلا وہ کوڑا وچہ سیاں رل بہندی
 نیند حرام آھیں نوں ہوئی چت آرام نہ اکا
 وچوں وچہ سڑن ہڈ بھجے جیوں کر بالن سکا
 دھوکن دھوں نہ دسں باندے اندر بھانبر سلکے
 خوشیاں سکھ سواد وچھوڑے ساڑے پہلے جھلکے
 زیور گہناں کجھ نہ بھاوے رہندی ساد مرادی !
 بیٹھ اگلی فالان پاوے دن دن چھک زیادہ
 جاں دل غم دے غوطے جاوے غش اوچھلی مارے
 کسے بہانے رخصت لے کے ڈھیندی جا کنارے
 اینویں گھت موہیں پر پلا تیج اتے چڑھ سوندی
 ستی دیکھ وخن سبھ سیاں تاں رتو بھر روندی
 ناں اوہ رنگ نہ روپ رہیا سی ناں اوہ سوہا باناں
 جھلی خزاں وچھوڑے والی باغ حسن کملاں
 والیں تیل پھیل نہ لایا وٹناں انگ نہ ملیا

سکی رت محمد بخشا زور وجودوں چلیا
 دہرے بہانہ ماندگیاں دا اندر مرض پریم دی
 لیکن بھیٹ چھپائی رکھدی گل نہ دے غم دی
 توڑے ہے غمناک پری بھی نال دکھائے ماندی
 ماندی نوں چھڈ جان نہ چنگا بہتر رہن سر ہاندی
 نالے سیف ملوک بیچارہ ادھر ادھر گیا اکلا
 خبر ضرور اوہدی بھی لینی پیٹھن کدوں سوکھلا
 اٹھ شتاب محمد بخشا شاہزادے ول چلیے
 توڑوں نالو نال لیا ندا ہن کیوں چچا ملے
 اوکھی منزل ایہو بھاری نہیں بھلاہٹ رہنا
 ہو سی گرم اوڈیک شہزادے لازم کجھ نہ بہنا
 نالے ایسے دار دکھوں مرض پری دی جاندی
 پھیر لیا شاہزادے تائیں ول ہوے ایہ ماندی
 سیف ملوک وچھناں سنگوں چا لیا عفریتے
 دیوے کار بیگانہ نہ جاتی ٹریا نال پریتے
 ہویا بہت زمینوں اچا پہتا کول آسماناں
 شاہزادے نوں دستوں رہیا ایہ سنسار زماناں
 گرمی سورج دی سر ساڑے جیوں تیرے پر ہوندا
 آہو خاطر دے پر سڑ دے جے اک پلک کھلوندا
 اوپر گرمی سورج والی پیٹھ پہاڑ اگی دا
 دوئے جھلدے جان محمد صدقہ چنگ لگی دا
 آہو خاطر اوس دہاڑی زور تمامی لایا

یار ملن دی آسے اتے کیتا قصہ سویا
 آتشیں پہاڑوں اچا دور گیا سی بہتا
 نازک بدن شہزادہ مری سپک ذرہ جے پہتا
 ناں کوہ قاف سمندر سدے نہ کوئی دھرت نشانی
 کن آواز پئے جیوں پڑھدی خلق اللہ آسمانی
 نیسیجاں تہلیلاں سندے جو کجھ کہن فرشتے
 کھتوں چا پچائے کتھے عشقے عجب سرشتے
 ماکن کول پچایا کھڑ کے خاکی آدم زادہ
 عاشق اچے نہ سرچے لوڑے رتبہ ہور زیادہ
 ملک عبادت خاصی اندر دامن رہن کھلوتے
 پر عشقے دی لہرے اندر مار نہ سکدے غوطے
 بھار عشق دا کے نہ چایا ہر ہر عذر بہانے
 آکھ بلی بلا سہیری انسانے نادانے
 شان انسان جوان بھلے دا ماکن نالوں اگے
 کھول نہیں ایہ گل محمد مت کوئی جھگڑا لگے
 جدوں پیارا مہریں آوے آپ آپے ول چکے
 ویری بھی گد گولے بندے ہر اک دا دل وکے
 نفس عفریت کنڈ ہاڑے چائے بن بے عذرا گھوڑا
 فرماں دار چلے ہو در دی پندھ نہ کردا تھوڑا !
 آتشیں پہاڑ غصے دا شہوت دریا جوشاں
 حرص ہوا گلیم گوشاں تھیں لنگھے کر کے ہوشاں
 مارو غول شہر دے در تے استریاں تے مایاں

بازو بند پناہ بجن دی ہوں نہ دیندے زایاں
 سمجھن والے سمجھ لیں گے سر گجھا وچہ پتلی
 پھول نہ رمز محمد بخشا دس حقیقت اتلی
 آتشین پہاڑوں لنگھے شہر گلیم گوشاں توں
 برکت نال عشق دے گزرے بھی دریا جو شاں توں
 سمیں شار ستانے اندر جاو ہتا جس ویلے
 مہر افروزے شہر باغیچے اتھا دیو سویلے
 شاہزادے نوں کہیوس شاہا آھیں کھول شتابی
 بعت باز جگہ وچہ پہننے ویکھ زمین جو شاہی
 آھیں کھول ڈٹھا شاہزادے شہر زمین دیواراں
 چاندی خالص واسبھ بنیاں باغ تلاء کناراں
 مرجان تے یا قوت زمرد گھر کوٹھے ہٹ سارے
 چکڑی چنن عود صندل سن سبھو رکھ سنگارے
 ہریاں شاخاں رنگ برنگی میوے مشک معطر
 ہر ڈالی تے پتکھی سوہنے بہت عجائب شاہپر
 بولن خوش آواز تمامی اک تھیں اک نیارا
 دیکھ ہویا حیران شاہزادہ واہ واہ سر جہارا
 ٹھنڈیاں چھاواں پیٹھ درختاں پانی وگن نالوں
 دودھوں چٹے شہدوں مٹھے دس صاف زلالوں
 اس گردے دی ساری جو ہے نہراں باغ کنارے
 خوشبو دار چنگے تھیں چنگے گماہ عجائب سارے
 کیسر تے گلبرگ بنفشہ ریحان نسرین سنبل

ایہ سبھ گماہ محمد بخشا ہور ہزاراں گل پھل
 تنبو وچہ قماش نفیسوں ریشم سچا رسے
 چوباں ککے سبھ سنہری تھاں عجب رب دے
 تنبو نالے خوب قناتاں تھاں بنے سلطانی
 ایڈ تجل ویکھ شاہزادے لگی بہت حیرانی
 دل وچہ فکر دلیاں کردا ایہ بہشت پھارا
 موئے باجہ نہ حاصل ہوندا سرگ مکان نیارا
 مت دنیا توں مویا ہوداں تاں اس جائی آیا
 خبر نہیں کس سرا لئی جنت وچہ پہنچیا
 پھیر دلیل کرے اج راتیں سراندیپ اند رساں
 میں تے پری اکٹھے آہے خبر ہوسی جد مرساں
 حکم پری دے نال عفریتے اس جانیوں چا آندا
 ناں ایہ خواب خیال نہ مویوس سرگ نہ نام اس تھاندا
 پرت ڈٹھا عفریتے دلوں پر اس کجھ بھجے
 سے کوباں دے پینڈے اتے آن لتھا اے
 کجھ ثابت کجھ پھٹیا ہویا تھکاتے کملایا
 شاہزادے نوں آکھن لگا ہے آدم دا جلیا
 شاہ پری دے حکمے اتے کیتی تیز اوڈاری
 شہر کنی کوہ قاف سمندر لنگھ آئیوس اکواری
 شاہپر بہت میرے سڑ ترٹے کھا سورج دی گرمی
 بہتے زخم ہوئے وچہ جسے آگئی ہن نرمی
 مطلب اپنے پچھے جھلی جو گزری سو چنگی

مہر افروز اگے اس دی کر کے صفت بتیری
 ایڈ سپورن مرد جگت تے لوڑن گیاں نہ لبھدا
 ایسا کتے نہ ڈٹھا جیسا کرم اوہدے پر رب دا
 سیف ملوک تے شاہ پری دی کھری محبت یاری
 آہو خاطف نے سبھ دی دن بی بی گل ساری
 اینویں حکم پری نے کیتا نہیں خطا اساں تھیں !
 آدم زادہ ہے اک آیا لین مراد تساں تھیں
 نال بدیع جمال پری دے اس نے نیوں لگیا
 گھلایا اس دا مدھ ول آیا چاہے مطلب پایا
 مینوں بھی فرمایا اس نے تاں میں چاء لیاندا
 اپلچی کون مریدا بی بی کان رسوئی پاندا
 بی بی غصے ہو کے بولی اے بدمعاش پلپیتا
 ایسے سخن اولے کر نوں ڈردا نہیں عفریتا
 آدمیاں دی قدرت نا ہیں پیر اس پاسے پاوَن
 دم پیواں تے مارگواواں جس دم نظری آوَن
 مہر افروز گئی تہ مہروں غضب النہ بلیا
 پٹاں تے ہتھ مارن لگی ہائے نصیبا جلیا
 نا جنساں دی پریت لگائی ہائے بدیع جمالے
 ایہ کی کیتوتت پتے نام اساڈے گالے
 بے باکی بے شرمی شوخی ایسی بے حیائی
 ماں بابل دا شرم نہ آئیوس نہیں لو کیک لوکائی
 ناجنساں سنگ آپ مہارے لاندی پھرے یرانے

کج کواری کیوں اوہ ڈاری ویکھے مرد بیگانے
 جے اس ایڈ قیامت چائی باجھ دروں نہیں رہندی
 جنس اپنی وچہ لوہیے جلدی چا اسانوں کہندی
 آدمیاں دے کرے یرانے ویکھ جوان توانے
 تنگ ناموس نہ سکدی نج جمیں اس خانے
 باپ اوہدا شاہپال بہادر افسر بادشاہاں دا
 اج سلیمان نبی دی جائے شاہنشاہ کہاندا
 ناں ڈٹھیوس جگ داڑھی اس دی ایسی نر تھی چائی
 پریاں چھوڑ کریدی پھردی آدم دی آشنائی
 ہرگز کوئی نہ سجدہ اس نوں آپ پھرے خود طوری
 خیر نہ منگدی مول نہ سکدی نہیوں لگاندی چوری
 دور گئی جے نیڑے ہوندی اوہ لنڈا ایہ لٹی
 ایسی کراں جیہی جگ جانے کھان عشق دی کھٹی
 عشقے دا کوئی ناوں نہ گھنے ناں کوئی میہوں لگائے
 دور گئی ہن وس نہ چلدا کی سر دوس پرانے
 پت بیگانہ کانوں ماراں بیٹی اپنی بگڑی
 چور کسے نوں کہیے نا ہیں سانجھی رکھے تھگڑی
 کر کے ادب سلام تمامی دیوے عرض گذاری
 ہووے معاف بے ادبی میری سچ کہاں اس داری
 ڈٹھے باجھ کریں چترائی سن توں بی بی رانی
 اچھل اچھل بوہ نہ اتنی بن کے بیٹھ سیانی
 ناں اوہ آدم ایسا ویسا جھبڈے مار گواسیں

جس ویلے تہہ آکھیں ڈٹھا صدقے صدقے جا سیں
 خاطر خدمت لکھ لکھ واری اپنے آپ کر یسیں
 پھر بدیع جمالے تائیں طعنہ مول نہ دسیں
 گلوں بند زبان ہوئے گی ٹسی نال چترائی
 ویکھن ساتھ مٹے گا غصہ بھلسی عیب خطائی
 لاڈ گمان جھلیں گی اس دے کر سیں آپ لڈکا
 ترت تساڈے اندر وڑی جیوں کر بیٹا اکا
 جیکگر بیٹھ لتاڑے آکھیں مول نہ لگسی مندا
 جیو جیو کر دی رحسیں نا ہیں فرزندا فرزندا
 مہر افروزے نوں سن گلاں حب محبت اٹھی
 کیویں نظر پوے اوہ بندہ شاہ پری جس کٹھی
 بی بی کہیا ہے اوہ کیسا ایڈ کرامت والا
 حاضر کر کھاں ویکھ لوں گی ایہ دلیری حالا
 آہو خاٹف نے آء کہیا سیف ملوکے تائیں
 حاضر ہو بولائیوں بی بی تکرڑا ہو کے حائیں
 سیف ملوک دلیری کر کے کول بی بی دے آیا
 کہیتے ادب سلام تمامی ویکھ قدر تے پایا
 باجھ بولائے بولن نا ہیں مجلس وچہ سیانے
 تا میں قرب انہاں نوں جیہڑے خن کرن ان بھانے
 کر تعظیماں چو پیتا بیٹھا ناں کوئی گل زبانی
 مہر افروز شہزادہ ڈٹھا صورت چن آسانی
 سر پیراں تک تکی جاندی ویکھ تعجب ہوئی

سوہنی بھنی نقش شکل دے جو بن انت نہ کوئی
چہرے اتے اقبال دا نور دیوے چکارے
مجلس اتے سایہ پھریا کوئی نہیں دم مارے
نیویں نظر سہس دی ہوئی کوئی نہ ساہواں دیکھے
عجب سر شتے مثل فرشتے سچا سی ہر لیکھے
ویکھدیاں ہی مہر افروزے مہر پئی وچہ سینے
ایسا آدم زادہ ہو سی گھٹ گھٹ وچہ زمینے
جھل سلام لگی فرماون نال زبان رسیلی
کون کوئی سچ کہو کھاں میاں جانیوں کس اصلی
پریاں دا ایہ ملک تمامی سے کواں دے توڑے
آدم زاد نہیں اس دھرتی ہرگز لبھدے لوڑے
نبی سلیمان جی تھیں پچھوں اندر انہاں مکاناں
آدم زاد نہ آیا کوئی تیرے بلجہ جوناں
کتھوں ہیں توں مرد سپاہی کس مطلب نوں آئیوں
کس آفت نے چاء لیاندوں ایس مکان پہنچائیوں
سیف ملوک رہیا چپ کیتا پوند نہ ہویا جوانی
مہر افروز اگے چا دھریا رقعہ کھول شتابی
کر کے بند لفافے اتے لکھیا نام پری دا
وادی دے دل پوتی لکھیا جو جو ادب کری دا
منشی کھول رقعہ ہتھ پھڑیا پڑھ بیان سناوے
میں گھٹ جاناں کم خطاں دا مولی راس لیاوے

نامہ بدیع الجمال

سر نامے دا نام اسے دا جو دیندا انعاماں
روز بروز پہنچاوے روزی کیا خاصاں کیا عاماں
جی کجھ رزق خلق دا کیتوس انوں ماسوں کاہوں
ہر ہر جائی آپ پہنچاندا بند نہ ہوندا راہوں !
قسمت جوڑ بناندا آپوں جو جوڑی اس جوڑی
توڑے لکھ کرے چترائی ہرگز کسے نہ توڑی
نور ظہور گلاں دا کر کے رونق دے بہاراں
مست محبت نال کریندا طوطے بھور ہنراں
دیوے تائیں دیوے راتیں آگنی دی روشنائی
سوز پتنگاں دے دل پاندا ملدے کر کر دھائی
چوہاں طبعان دی توں گھنائی دکھ کیتے پھر پیڑے
مڈھوں اکو جنس محمد آگوں فرق نکھیرے
اکناں ناری نام دھرا یا اک سدے کر خاکی
آل سمیت درود انہاں تے شرف جہاں لولاکی
جس دی خاطر پیدا کیتا آدم تے سبھ پریاں
عاشق تے مشعوق بنائے دکھ پنڈاں سر دھریاں
خوب حسن محبوباں تائیں دتوس اپنے نوروں
عاشق دے دل چمک لگائیوس بھج بھج آون درووں
سچے عشق اونہاندے اندر پادتیاں تاثیراں
معتوقاں دے پتھر دل نوں چور کرن سنگ تیراں
جس نے قدرت دی پھڑکانی لیکھ لکھے ہر یک دے

ہور کسے تھیں ہور نہ ہوندے اکثر اوہو پک دے
 بادشاہاں نوں تختوں سٹے دیندا تاج غلاماں
 معشوقاں تھیں عاشق کردا لکھن ہار کلاماں
 بعد اس دے ہن عرض گزاراں دادی دی درگاہے
 دآشمند اقبالاں والی روشن وانگر ماہے
 پردہ ادار عقیفہ دآئم دامن پاک آلودوں
 شرف اقبال اسانوں لدھا اوس شریف وجودوں
 اے دادی فریادی جوگی جاء نہیں کوئی مینوں
 سر میرے تے جو دکھ ورتے مدھ بن آکھاں کینوں
 مدھ ہے میرا صرفہ دادی توں دکھ ٹالن والی
 سر میرے تے ہے ہتھ تیرا مدھ لدکی پالی
 طوبی رکھ تیرے دی چھاویں رہیوس میں بہشتی
 ہن بھی ندی غماں دی اندر توں ہیں میری کشتی
 جس دن دی میں پیدا ہوئی تتی واء نہ لگی
 ہن از غیبوں بھانبر بلیا ساڑ سٹی اس اگی
 ایہ جوان شہزادہ سچا مصر شہر دا والی
 صورت میری دی تک مورت چائیوس خستہ حالی
 کئی قنچھے سر پر سہہ کے آن میرے تک پوہتا
 مینوں بھی تک صورت اس دی عشق لگا دل بہتا
 مت اس گلوں غیرت آوے غصہ چڑھے تسانوں
 کرنی رب سچے دی ہوئی دوس نہیں کجھ سانوں
 بھاری مرض محبت والی لگنیم نال قضاے

اتوں ضرباں مار وچھوڑا دم دم ہرج پہنچائے
 لوں لوں گھاؤ تتی نوں ہويا بنی مصیبت ڈاڈھی
 مرہم ہے ہتھ تیرے دادی توں میری چھلیا ہڈی
 جیکر حال اندر دا ویکھیں جو میرے پر ہوندا !
 ہووے محبت اگلی میں تے پتیں کھل پروندا
 جی کجھ جال بیچارہ تکدا جال اندر وچہ جاندا
 جال سٹے غم ماچھی تائیں جے اوہ تکے واندا
 شاہزادے دے درد وچھوڑے کیتی جان ازائیں
 نک وچہ آئے ساس پیارے جھبڈے پھیر ملائیں
 کٹھی وانگ کبوتر پھنکاں طاقت تاب نہ رہیا
 تھہ ہونڈی میں کیوں دکھ روندی حال خراب اجیہا
 توں بلائیں لیندی آہیں جدوں بلا نہ آہی
 ہن بلا لگی بن دردی کر میری ہمراہی
 اک اک وال میرے دا صرفہ کر دی سین توں اگے
 اج نہیں آ تکی مینوں اگ بلی وچہ جھگے
 ماواں والی مہر محبت جے توں اج نہ کر سین
 میں مرجا ساں نال افسوساں رو رو آہیں بھر سین
 اج علاج کریں کجھ میرا دیساں سدا دعائیں
 ہور نہیں کوئی دارو چلدا سیف ملوک ملائیں
 درد دھیاں ماں واسی ونڈے یا پھر نانی دادی
 تاں میں درد ہجر دی ماری تھہ ول ہاں فریادی
 چیتا چیتا بھل نہ جائیں کریں ملاپ اساڈا

نہیں تاں کھا کٹاری مرساں لہسی لنگ تساڈا
 چٹی چادر داغ لگے گا شہرت تے بدنامیں
 گھر گھر اندر قصہ پوسی ملکیں شہر گرامیں
 پیو دادے دا نام گمیں گا دشمن خوشیاں کر سن
 ساک شریک مرین تاڑی خوفوں مول نہ ڈرسن
 وکیا چت رہاں نت ماندی دس نہیں کجھ میرا
 رکھ امید توقع بہتی پھڑیا پلا تیرا
 جنس نا جنس نکھیریں نا ہیں کھونہ کھونہ جانی
 مذہب پاک عشق دے اندر کیا چوہڑا اکیارانی
 نا محرم اغیار نہ جانیں سیف ملو کے تائیں
 نال حقارت ویکھیں نا ہیں ڈا ڈھا ہے رب سائیں
 مینوں تک تکلیل اچھی عشق اوہدے نے پائی
 سے برساں دی قیدے وانگر وسدی پلک جدائی
 ایہو عرض سوال بندی دا ایہو خواہش شادی
 آس مراد نہ تروڑیں میری دئیں ایہو وار داری
 نہیں تاں بہت افسوس کر یسیں روسیں تلیاں ملمیں
 ایہ ویلا پھر لہسی نا ہیں پچھوں تاندی چلسیں
 مہر افروزے رقعے وچوں جاں سنیاں ایہ قصہ
 دل وچہ کہندی نال عشق دے پیش نہ جاندا غصہ
 حیدر عشق زور آور سبھ تھیں قتل کریندا اڑیاں
 جے کوئی صلح کرے سو چھٹے کوئی نہ بچدا لڑیاں
 چھین نسن جان نہ دیندا ہرگز اگے چڑھیاں

من رضا محمد بخشا بچنے قد میں جھڑیاں
 عذر بہانہ ٹردانا میں جو آکھے سو کرینے
 ڈیگر نوں بے ڈھیناں ہووے کاہنوں گل گل مرینے
 بے اوہ جان منگے تاں جلدی سر اگے چا دھریںے
 سو سیاناں تے مت اکو ڈاڈھے کولوں ڈریںے
 عشق بہادر کسے نہ ولیاناں بچیا کوئی لڑکے
 شاہ منصور انا الحق کہنوں رہیا نہ سولی چڑھ کے
 عشقے دا پیوند نہ مٹدا بے جگ چمکے پھڑ کے
 ڈا ہڈے نال محمد بخشا کیں پھل پایا لڑکے
 کرینے چھیڑ کھیز کریندا عشقے چال چڑھدا
 پڑوہ پائے یار ملائے مت رہ آوے پڑا
 مہر افروزے سد شاہزادہ اپنے پاس بہایا
 خلعت تے وڈیانی بخشی قرب عزت تے پایا
 نرمی نال کچھی گل ساری دس بچہ کی ورتی
 کس حیلے سک پہنوں اتھے کتھے تیری دھرتی
 شاہزادے نے حال حقیقت اول آخر توڑی
 بی بی اگے آکھ سنائی پڑدے وچہ نہ چھوڑی
 بی بی پچھیا ہے اوہ مورت پاس تیری اس جانی
 کہیوس کول رکھاں ہر ویلے اکدم نہیں جدائی
 بی بی کہیادس اسانوں اکھیں ویکھ سنبہاپے
 جھوٹھا سچا معلم ہووے عشق تیرا تدجا پے
 سیف ملوک حمال وچوں مورت باہر نکالی

مہر افروزے اگے رکھی ظاہر کھول دسالی
 ویکھ ہوئی حیران پریشان بہت شعاع حسن دا
 دل وچہ کھندی نقش اجیہا اینویں کدے نہ بن دا
 معجزات نبی دے وچوں ایہ کیسی ہے کوئی کارا
 مورت اتے کدا جیہا قدرت دا چکارا
 سرپیراں تک تکدی جاندی ویکھ لگی حیرانی
 کی تکدی اک پاسے لکھے خوشخط حرف نورانی
 شاہزادے نوں کھندی بیٹا دانشمند سیانے
 علم کلام ہووے گا پڑھیا ایہ اکھر پڑھ جانے
 سیف ملوک کہیا پڑھ دس سال جیکھ لکھیا ہووے
 ہر بولی ہر خط دا اکھر میں تھیں کھلودے
 بی بی نے فرمایا بیٹا آ پڑھ کھول ایہ نانویں !
 شاہزادہ ونج بیٹھا اگے پڑھدا حرف سچاویں
 کہیوس ایہو لکھیا اتھے جس دی ایہ مورت
 نام بدیع جمال پری دا ہوسی سندر صورت
 شاہپالے دی بیٹی ہو سی اوہ شاہرخ دا جلیا
 شاہرخ دا پیو بنی سلیمان ایہو لکھیا آیا
 تحت بدیع جمال پری دا باغ ارم چہ ہوسی
 اک شاہزادے عاشق ہو کے لوڑے چڑھ کھلوسی
 دوجی مورت جو مردا دیں اس دے حرف سناواں
 عاصم شاہ بیٹا ہو سی سیف الملوک اس ناداں
 عاصم بن صفوان بن ہووے گا والی تحت مصر دا

چاراک سے شہزادہ ہوئی اگے اس دے بردا
 جان ایہہ گل سنی اس بی بی کیتوس ہتھ اوتیرے
 سراتے کوئی جا بنی سی اس اندر ہتھ پھیرے
 اوجھوں اک کتاب مزخ کڈھ بی بی نے پھولی
 سیف ملوک دے ہتھ دتی پڑھ سمجھائیں بولی
 سیف ملوکے سی اوہ اگے یاد صحیح زبانی !
 پھولدیاں ہی نکلی اگوں صفت ثناء نورانی
 احمد مرسل ختم بنیاں دو جگ دی جس شاہی
 صلی اللہ علیہ وسلم ہوگ حبیب الہی
 مکی مدنی قرشی جیلی باعث خلق تماماں
 آل اولاد سمیت انہاں تے ہون ورود سلاماں
 بنیاں دا سرتاج ہووے گا آخر وچہ زمانے
 نام حمد عربی جمسی عبداللہ دے خانے
 جاں دنیا تے پیدا ہو سی بھجسی کفر کناراں
 کسری دے گھر کسر پوگی کنسن کوہ دیواراں
 عالم تے روشنائی ہو سی نور ہدایت کولوں
 جمل جہان ہووے گا تازہ عدل رعایت کولوں
 غفلت جہل منیرے جاسن شمس شریعت چڑھسی
 کھلسن راہ طریقت والے ہر کوئی اندر وڑ سی
 دس سی شہر حقیقت والا جاسی ظلم مجازی
 معرفت بازار محمد رونق لا سی تازی
 دوہاں جہانان وچہ دھروئی اوس نبی دی پھر سی

جو کوئی اس دا کلمہ پڑھسی دوزخیاں تھیں کر سی
 مائی جے دے شکمے اندر ہوگ اے پس پردہ
 دین اپنے نوں ظاہر کر سی زور تروڑ کفر دا
 اے وجود شریف انہاندا پیوں ہوگ نہ ظاہر
 مائی ودائی نام اوہدے دا پڑھسن کلمہ ظاہر
 اوہ محبوب الہی خاصہ سر افسر لولاکی
 قدم مبارک اس دے چمن نوری ناری خاکی
 سائے اسدے پیٹھ ہوون گے دھرت انبر جگ سارے
 سایہ نال شریک نہ ہو سی نوری بدن پیارے
 لکھ یوسف اس دال نہ جیہا ہوگ جوان اچھا
 دن دن روپ زیادہ چڑھسی کدے نہ تھیں بیہا
 سبھ تھیں بے پرواہ ہوویگا نال رے دی یاری
 سورج ساہواں مول نہ تلکی سیس نواکے چلسی
 بدلی وچہ رہے گا چھپیا ہرگز جھال نہ جھلسی !
 اللہ اس نوں کول بلاسی عرشوں چاٹڑ اگیرے
 یاراں ہار کلام کرے گا تم میرے ہم تیرے
 متھے داغ غلامی والا چوہدیں دا چن لا سی
 آء مجلسی دو کلڑے لے کے خدمت گار کہاں
 دو ہیں جہانیں خوشیاں ہو سن حوراں منگل گاسن
 کرسن ملک مبارک بادی صدقے ہو ہو جاسن
 باغ بہار ہوسی کل عالم دس سن رحمت باراں
 سبھ پیدائش اس نعمت دا کرسن شکر ہزاراں

جو کسی تابعداری کرسی سو مقبول ہووے گا
 جو منکر اس پاک جنابوں سو مقتول ہووے گا
 دو ہیں جہانیں نامی کرسی چارے یار پیارے
 پنج جسے اک جندوں ہو سن رحمت نال سنگارے
 اک صدیق اک عادل ہو سی اک سخی لکھ داتا
 چوتھا شاہ مرداں دا ہو سی نال عشق مدھ ماتا
 غلاب شیر اللہ دا ہو سی بھائی پاک نبی دا
 گنتر وچہ نہ آوے ہرگز رتبہ شاہ علی دا
 نام اوبدا سن زور گھٹے گا دیوتیاں عفریتاں
 نعرہ سن کے کوٹ گرن گے پوسی بھانج پلپیتاں
 دلدل دا اسوار ہووے گا خیر دلدل کر سی
 دلدل سشی لکھ کناراں جت ماسے منہ دھری
 چوٹ اوبدی کوئی کوٹ نہ جھلسی دشمن ملسن منجا
 سے رستم لکھ جمن ثانی جھل نہ سکس پنچہ
 زور اوبدا کوئی ہو نہ جھلسی فتیا ہر میدانوں
 دین اسلام کریگا پکا کدھسی کفر جہانوں
 حیدر صفدر شیر بہادر ، شاہ دلیر سپاہی
 سے سورج تھیں روشن ہو سی کر سی دور سیاہی
 زمیاں تے آسماناں اتے نوبت آس دی کھری
 حوراں ملک نقیب ہوون گے جس پاسے اٹھ ٹری
 نوکر جس دے ایسے ہوسن واہ سلطان اونہاں دا
 نوری بدن مبارک ہو سی سرور شاہ شہاں دا

مرگاں مرگاں دا غم چھڈیا شیراں زور آوریں
 تتر باز سمجھول آئے کٹھیاں ہویاں پریاں
 سن کلام کڈھے سر باہر مجھ سنسار ندی دا
 مجلس اندر ظاہر ہویا معجز پاک نبی دا
 شور شہر وچہ ظاہر ہویا اٹھیا شعلہ نوروں
 تڑ فڑاٹ پیاوچہ خلقتاں کیا نیڑے کیا دوروں
 حالت وچہ بیہوش ہوئے سن پیر جوان ایانے
 اکدوچے پر ڈھیندے اٹھدے جیوں بھٹھی وچہ دانے
 حوراں دوڑ بہشتوں آیاں جیوں ڈولی ول سیاں
 صفت نبی دی سن سن روون آکھن صدقے گیاں
 چھوڑ آسمان فرشتے آئے سن سن ہوئے دیوانے
 شاہزادے پر ڈھیندے جیونکر شمع اتے پروانے
 کوہ قافاں دے پکھی آئے ہور حیوان چرندے
 سنن کلام زمیں تھیں باہر نکلے سبھ خزندے
 روون تے کر لاون سارے شوق کنول دل پتے
 پڑھن درود شہزادہ جس دم نام نبی دا چپے
 جن دیواں عفریتاں ملی کئی کوہاں تک دھرتی
 ہوئے ہجوم جیسے گویا روز قیامت ورتی
 وچہ ہوا نہ مہدے پکھی تڑف تڑف کئی مردے
 جنت دے دروازے کھلے دوزخ ہوئے سر دے
 نل پیا آسماناں توڑی دھر دھر کجھ نہ رہیا
 حضرت دی سن صفت مبارک ہر کوئی آکھے ایہا

اول آخر تک جنھاں دا شان نہ تھیندا بیہا
 صلی اللہ علیہ و سلم دھن حبیب اجیہا
 جیوں جیوں پڑھدا نام نبی دا سیف ملوک شہزادہ
 تہوں تہوں ہووے آواز صفائی جوش خروش زیادہ
 جیوں جیوں کرے آواز چیرا تہوں تہوں سنگھ صفائی
 دم دم مال نبی دی برکت ہووے کلام سوائی
 صفت نبی دی پڑھے شہزادہ دھر کے خاص ارادہ
 ہوندے جاون بول ریلے روشن صاف زیادہ
 پریاں جن پکھیرو وحشی سب اکٹھے ہوئے
 کیتا اثر کلام تماں ہنجوں بھر بھروئے
 چھجیں کھاریں رنی بی بی ہنجوں جھو لیں بھریاں
 ہائے ہائے کر کے رنیاں اوتھے ہور تمامی پریاں
 جاں پھر سیف ملوک شہزادے کیتی چپ کلاموں
 ہر اک دا جیو جانی آیا کیا خاصوں کیا عاموں
 بی بی نے فرمایا بیٹا غرض تیری ہن ایہا
 شاپہری ہتھ لگے کیوں بنے سبب اجیہا
 ایہہ مہم نہیں سر ہوندی ہے کم مشکل بھارا
 توں آدم اوہ پری شہزادی وڈی بلند ستارا
 پریاں ناری لوک نیارے پورے قول قراروں
 بے وفا تسانوں گندے بھج و نجن تکراروں
 مکر فریب بہانے کر کے پری کسے نوں ٹھگو
 ہتھ لگے تا اینویں کیوں چھوڑ کتے ول وگو

صاف جواب شہزادے سنیاں لگ گیا غم کاری
 دندکن وٹ ڈھنھا کھا گردی ہوش گئی بھل ساری
 راوی کہندا مہر افروزے عشق اودھا آزمایا
 اگے ہی پیغام اسن گل دا بی بی دل سی آیا
 ہور عفریت بدیع جمالے گھلیا آہا اگیرے
 سبھ حقیقت لکھ پہنچایوس کم دادی ہتھ تیرے
 حال احوال شہزادے والا نالے اپنا سارا
 وادی اگے ظاہر کیتا کرین اساڈا چارا
 ایس میرے پر عاشق ہو کے جھلے قہر ترولاں
 مینوں بھی ہن عشق اس دے نے وانگ رنجولاں
 جوڑی ساڈی جھب رلائیں میں مروی وچہ سولاں
 بے ایہ ورنہ دیہو مینوں ہتھیں موت قبولاں
 چنیا دتیں جواب نہ اس نوں بے توں دادی میری
 بے اکوار جواب دتوئی مر کے ہوسی ڈھیری !
 اگے ہی ایہ ہے دکھیارا پر پر سلیا درداں
 اندر اس دا پرزے پرزے باہر دا عمید مرداں
 اتوں توں نہ بلدی اتے پائیں تیل جوابوں
 ساعت ڈھل نہ لگسی اونویں مری ایس عذابوں
 ایہ مویا تاں میں بھی مرساں گھڑی نہ کچھے رہساں
 بے تدھ ایہ احسان نہ کیتا مہر تیری کی کہساں
 کر کے آس تیرے در گھلیا موڑیں نہیں نراسا
 بیدل نوں دلہری نبھائیں دے کے غور دلاسا

جاں جاں جان میرے تن ایہو خاصہ دل دا جانی
 بے جھڑکیں مر جا سی عاشق میں بھی ہو ساں فانی
 اکھیں ڈٹھے باجھوں اس نے کیتی ایڈ آشنائی
 دنیا اتے کوئی کوئی ہوئی ایسا مرد وفائی
 آدم جن پری وچہ کیہڑا اتنی ہمت والا
 جو اس سفر قصبے کئے پین پر گمت شالا
 نام نشان مقام ذریت صورت رنگ جوانی
 گھلیاں لکھ بدیع جمالے صفتاں نیک انسانی
 بی بی سبھ حقیقت سمجھی گل نہیں ایہہ کچی
 شاہپری دے سخن آزمائیوس کوڑ لکھے یا سچی
 جیوں جیوں شاہپری نے لکھی تیوں ڈٹھی ساری
 فکر پیوس ہن بے مر جائے ہو سی وڈی قہاری
 بے اس غش بیہوشی وچوں بچ کے باہر آوے
 دیاں دلا سالواں آسا ساک کراں رب بھاوے
 عنبر اشہب آن شتابی مغرز اوہدے تے ملایا
 سیف ملوک ہوش سنبھالی اٹھیا خاکو رلیا
 شکر گزار ہوئی اوہ بی بی کرن لگی دلداری
 غور دلاسه بے وسواسہ خاطر بے شماری
 آکھن لگی اے شہزادہ ناں کر غم نہ جھورا
 کم تیرے وچہ ہمت کرساں قسمت نال نہ زورا
 نال عنایت رب سچے دی مشکل حل کرساں
 مطلب تیرے کارن نہیں باغ ارم وچہ جا ساں

جیکھ زور میرے وچہ ہو سی لاساں جاں جاں سرساں
 ناطہ تیرا اللہ بھاوے شاہپالے گھر کر ساں
 سیف ملوک ایہ گلاں سن کے ہتھ ہتھ کھلویا
 جھک کے ست سلام کریندا جیو پیاسی مونی
 بی بی تائیں دے دعائیں دیوے رب جزائیں
 جے توں بھلا میرے سنگ کرسیں اجر دیویگا سائیں
 بی بی نے فرمایا لیاؤ جھب باورچی کھانے
 پور رکاب ٹکاندے جاندے خدمتگار سیانے
 کھاندا کجھ طعام شہزادے لائق قد طلب دے
 رکھ امید پیالے پیتے فضل نیارے رب دے
 جاں کجھ ہویا آسوہہ راہی پچھدی بی بی رانی
 دس زبانی اپنی سانوں ساری سفر کہانی
 سیف ملوکے مجلس اندر پھول دتی سبھ ورتی
 دریاواں وچہ جو کچھ ورتی جو گزری وچہ دھرتی
 بہرامے دے مارن والا ملکہ دا چھٹکارا
 واسطہ سراندیپ نکلن دا حال سنایا سارا
 صاعد یار ملن دا قصہ ہور مصیبت اس دی
 سبھو راس براس سنائی مجلس سن سن کسدی
 زارو زار رتاں سب کوئی نالے بی بی روئی
 تتیاں دی سن گل محمد مجلس تتی ہوئی
 خدشیاں نوں کہیا بی بی جھب کرو تیری
 باغ ارم ول ٹرے شہزادہ خرچ دیہو جو کاری

ہویا تیار اسباب تمامی پھیر عفریت بولایا
 ادھو آہو خاٹف جیہڑا اگے چاء لایا
 بی بی حکم کیتا عفریت شاہزادے دے تائیں
 صحیح سلامت باغ ارم وچہ اگے چل پہنچائیں
 میں بھی ایہ تک آئی جانوں ڈھل نہ لاساں موے
 عفریت شاہ کاہندے چایا سر پر حکم قبولے
 اڈیا دیو محبت چایا اک پل کتے نہ اڈیا
 سیف ملوک اس پیرے اندر باغ ارم تک کھڑیا
 باغوں باہر سی اک چشمہ آلتھا اس اتے
 ساعت گھڑی آرام کیتونے بیٹھ رہے یا ستے
 تاہیں جے پھر آیا پچھوں اس بی بی دا ڈیرا
 لشکر فوج نشان نقارے شوکت شان وڈیرا
 باغ ارم دے گرد چوہیرے ہو گئے ڈیرے ڈیرے
 شارستان سنہری اندر فوجاں پائے گھیرے
 پریاں زیور گہنے بھریاں جیونکر ہریاں شاخاں
 سیف ملوکے نال محمد ہس ہس کرن مزاخاں
 آون سات لگائے تنبو باغ ارم وچہ لتھے
 ملن چلے شاہپال شاہے نوں دھو کپڑے منہ تھے
 سچا سائبان شتابی شاہزادے پر لایا
 بستر لا دتے گاؤ تیکے عزت نال بہایا
 شاہپالے دے میلے کارن ہور گئے اٹھ سارے
 آوے جدوں قضا محمد داناواں مت مارے

خاطر جمع تسلی کر کے آہو خاٹف آئیا
 دیواں خبر پری نوں غیری سیف ملوک پہنچایا
 اس جانی کجھ پریاں آہیاں ہور کئی طرفینی
 گئے شہزادہ سوہن انہانوں سبھو واقف عینی
 کہہ کے گئی انہاں نوں چیتا ویکھ آدم دا جلیا
 شرکر کجھ کریو نا ہیں ایہ گھر ساڈے آئیا
 انہاں نوں کی صرفہ آہا گیاں جت ول جاناں
 خوف خطر دی جانی رہیا ستا بال ایاناں
 سیف ملوک اکلا رہیا پاس نہ رہیوس کائی
 بستر توں اٹھ سیر کریندا باغ اندر ہر جانی
 گل پھل رنگا رنگ دے تکدا پنکھی خوب ہزاراں
 بھلے بھلیرے رکھ نورانی انت نہ میویداراں
 دم دم شکر رہاناں آکھے حمد ثناء کروڑاں
 جیوندیاں وچہ جنت آندوس پگ گیاں سبھ لوڑاں
 پریاں باپ میرے دکھیا رے چھم چھم ہوسن روندے
 لوں لوں ٹھنڈا نہاں نوں پوندی جے اج تکدے ہوندے
 پر میری کی خبر انہاں نوں جا پہتا کس جانی
 کروا سیر پہشناں اندر مولی آس پوچانی
 اونہاں ہیکھی لایا ہوسی ہوگ کتے مر رہیا
 اتنی مدت پاء نہ آیا ناں کوئی خیر سنیہا
 بابل میرا روندنا ہو سی وانگ نبی کنعانی
 نہ معلم اس یوسف والی پت لدھی سلطانی

میں آج باغ ارم وچہ پھر دا بن پریاں دا لاڑا
 ناری لوک میرا تن خاکی چاون رکھ کنڈہارا
 ماپے غم میرے وچہ ہو سن کر دے نت سیاپے
 خا کو اندر سوندے ہو سن جیونکر ہالی تاپے
 رو رو کے ہن ہویا ہوسی پو میرا نا بیٹا
 آتش غم میری دی اس دا ہوگ جلایا سینا
 اس دے وٹڈے دا میں ہوساں مر کے خا کو رلیا
 یاوچہ وخت قصبے بھارے پا کڑا ہی تلیا
 مینوں رب دتی وڈیائی موج بیشنیں ماناں
 پو بہار میری ہن ویکھے سبز ہووے کملاناں
 لہنہاں خوشیاں اندر آہا خوشی نہ پچدی کسے
 توڑے کول تجن دے پہنا توڑ چڑھے تاں دے
 بہتے سالک راہ چلیندے خوشیاں مانن لگے
 ہوئے بند نہ پہتے کدھرے ناں کچھے نہ اگے
 خوشیں خوشیں سیر کریندا نظر چو طرفے پھیرے
 دریا تے کوہ قاف اس تھائیوں دسدے آہے نیڑے
 لکھ ہزار درخت پہاڑی بہت بلند شماروں
 نال آسمان جہاندی چوٹی دس قاف کناروں
 سبز شعاع انہاندے کیتا انبر دا رنگ پیلا
 رنگ برنگی میوے دس کوئی سوہا کوئی پیلا
 بنگے محل چبارے دھولر باغ اندر خوش جائیں
 روضے ، مدرس ، مجلس خانے ، مسجد ، ہٹ ، سرائیں

نقش نگار عجب سوہنے ہر ہر طرح نیارے
 ویکھ نقاش خیال اوہدے دے ہوش گئے بھل سارے
 تک معمار ادراکے والا کند ہویا تدبیروں
 حکمت کاریگر دی رو سے چتر کار منیروں
 ہر حیوان انسان پری دی صورت نقش بنائی
 بہت کمال نہایت سوہنی زیور لاء سہائی
 ہر پاسے خوشبو پھلاں دی مغز معطر کر دی
 ہر میوے تھیں باس بہشتی قوت دے جگر دی
 شاہزادہ تک باغ ارم دا ہو تعجب رہیا
 دل وچہ کہے بہشت اصلیا ہو سی کدا جیہا
 بندر تے کوہ قافاں اندر باغیں تے صحرائیں
 ایہہ عجب رکھ نہ ڈٹھے نا خوش آب ہوائیں
 جنت اعلیٰ کہندے جس نوں ہوک متے اوہ ایہا
 دنیا اتے کتھوں ہووے سندر باغ اچہا
 کر کے سیر بہار چمن دا پھر چشمے پر آیا
 جس پر آہو خاطف آہا اول آن بہایا
 خوش ہوا نہایت مٹھی بہت سکھاون والی
 سے برساں دا ماندہ ماڑا کرنے نزد آ حالی
 وگن نہراں لہر بہ لہراں پے تھیں کنارے
 ٹھنڈیاں چھاواں کولے کولے سبزے فرش کھلارے
 نارونی دا رکھ گھنیرا چشمے اتے ہے سی
 دریائی دی چھتری سادی ہوگ نہ سوہنی ایسی

جملی داء بلن وچہ شاخاں کرن اشارت راہیاں
 آہو بین تہاڈے کارن خوب وچھائیاں ڈاہیاں
 چشمے وچوں آ پیاسے ٹھنڈا پانی پیو
 چھاں گھنی آرام کر دتے گھڑی آسو دے تھیو
 نارونی دی چھانویں جا کے ہویا دراز شہزادہ
 باغ ارم دی داؤ سکھائی مستی چڑھی زیادہ
 مدت دا نندرایا آہا نیندر گھل مل آئی
 ستا ہو بیہوش شہزادہ دشمن وار چلائی
 سے برساں دی رہدی کر کے جاں روح منزل پہتا
 اک گھڑی دی غفلت خوشیوں دو رہے مڑ بہتا
 نفس موئے دا سنگی شیطان آن کرے اپرلے
 باغ حقیقی وچوں پھڑکے قید مجازی ڈالے
 سٹوں سخت ہوون پھر ہٹاں کہن حکیم سیانے
 اس قیدوں چھکارا اوکھا کڈھے یار دھگانے
 ویری دشمن موئے گئے وا ساہ وا ساہ نہ کریئے
 سپ موئے دا کنڈا جھے پھر بھی دردیں مریئے
 کر کر زہد ریاضت بھائی جاں میلے پر آیا
 خوشی غرورت غفلت کیتی روح بندی مڑ پایا
 تنگ پایا دل آہن ساقی بھر کے ویہ پیالہ
 دشمن دے وس پیوس اکال ہے تیرا اپرالا
 قیدے اندر رہاں امید پی کے جام صبردا
 من رضا محمد ڈا ڈھا جو چاہے سو کردا

-----اختتام-----حصہ دوم-----